FATMA ERDEK

KARA KIŞ BEYAZ DÜŞ

EPHESUS
EXCLUSIVE

5.BASKI

Annesinin mutluluğu için kendininkini feda eden Zeynep, hiç ummadığı bir ateş çemberi içinde kalmıştır ve susmak zorundadır. Tek kurtuluşunun evinden ve Selim'den uzaklaşmak olduğunu düşünür. Bu karar onu hiç bilmediği yabancı ve soğuk bir memlekete sürükler. Fakat mesleğinin ilk tayin yeri olan Narman'da hayat, kaçtığı dünyadan çok daha çetin ve acımasızdır. Evinden yüzlerce kilometre ötedeki bu yerde karşılaştığı Karkız ve Güven, onun hasarlı ruhunun farklı yönlerine ayna tutacaklartır.

Evinden ayrılırken, her şeyi geride bıraktığını sanan Zeynep için kara kış yeni başlamıştır aslında. Ve bu, onu beyaz bir düşe götürecek olan zorlu yoldaki ilk adımdır.

ephesusyayinlari.com
facebook.com/ephesusyayinlari
instagram.com/ephesusyayinlari
twitter.com/ephesusyayinlar

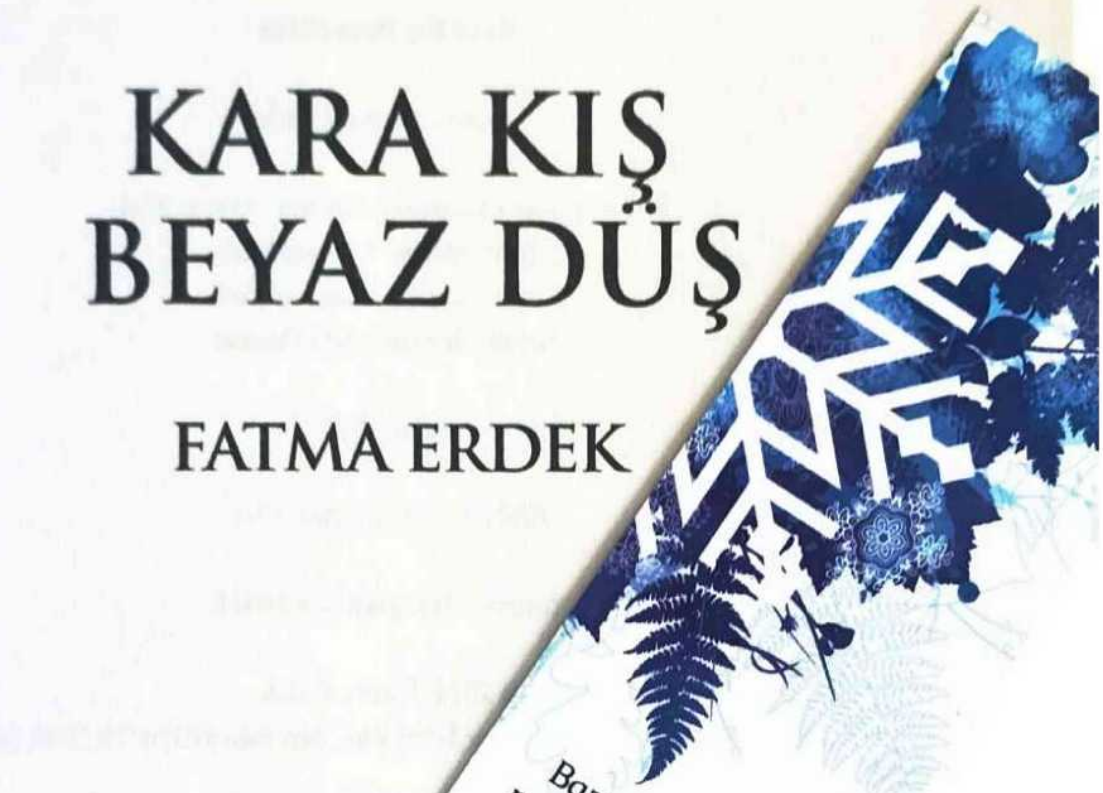
₺27,5

EPHESUS
EXCLUSIVE

9 786052 064276

KARA KIŞ BEYAZ DÜŞ

FATMA ERDEK

Bazen bir yudum
nefes, bir avuç mavi
ve bir tutam özgürlük
bir ömre bedeldi.

EPHES
EXC

1.

"Akgül Çağlar davasında görev yapmam mümkün değil!"

Odayı sessizlik kapladı önce. Alınlar kırıştı, gözler kısıldı, dudaklar kıpırdadı. Başlar usulca sağa sola döndü. Bir şey söylemeden önce temkinli davranıyorlardı. Algılarını destekleyecek ifadeler ararken, biri diğerine bakıyordu.

Doğru mu duymuşlardı, yoksa kulaklarındaki yalnızca bir yanılsama mıydı?

Derken, fısıltılar aldı sessizliğin yerini. Uğultudan ibaret bir dalgalanma başladı. Söyledikleri, odanın havasızlığına saçılarak, birbirine karışan uğultular haline geldi. Kulaklarımdan içeri doldu sonra...

Ne oldu? Neler oluyor? Öyle şey olur mu? Şu kanunun şu maddesine göre... Şu maddenin şu fıkrası gereğince... Bu işler keyfiyete göre yürütülmez ki? Hâkim dediğin, kafasına göre dava seçemez ki? Reddin sebebini hangi maddeye dayandırarak...

Ret dilekçemi masanın üzerine koydum. O kâğıt parçası, ilgili kanunu, maddeyi, neden reddettiğimi, kısacası gerekçemi açıklıyordu. Onlar benim meslektaşlarımdı; benim bildiklerimi, onlar da biliyordu. Haklı olduğumu anlamaları uzun sürmedi, ikna oldular.

Ancak bunu Akgül'e nasıl anlatacaktım?

Biliyordum, solgun gözlerinin derinlerinden sitemli bakacaktı bana. Sitemli, yaralı ve kederli... Onu kanadı kırık görmeye alışmış, elimden geldiğince yaralarını sarmış, kederini de paylaşmıştım ama sitemine hazır değildim. İşin kötüsü, hiçbir zaman da hazır olamayacak, göğüsleyemeyecektim bunu.

Yavaşça yerimden kalktım. Dizlerimdeki derman beni odama götürmeye yetecek miydi? Denemek zorundaydım. O kapandan çıkmak zorundaydım. Ne yapacağımı henüz bilmiyor olsam da, bir yol, bir ışık, bir çıkış bulmalıydım. Kapı koluna tutundum, başımı kaldırdım ve dışarıya çıktım. Aynı anda keskin fakat haksız bir öfkeyle yüz yüze olduğumu anladım.

"Hâkime Hanım, bu iş burada kalmaz. Vurulan tavuk değil, kardaşımızdı bizim. Bu iş, sebep olanların da, sebep olanı koruyanın da yanına kalmaz. Sen o kızı korursan... Olmaz Hâkime Hanım, olmaz!"

Akgül'ün hasımlarından üç beş kişi koridorda bekliyordu. İlk şok atlatılmış, şaşkınlığın getirdiği sükûnet bitmiş, sessizliğin hükmü geçip, gitmiş, sıra tehditlere gelmişti. Davadan çekilmiş olduğumu bilmiyorlardı henüz. Bilseler de değişen bir şey olmayacaktı. Tarafım belliydi. Onlar ve ben, hep karşı karşıya kalacaktık. Bugün de, yarın da... Zamanla durumumuzda bir değişiklik olmayacaktı. Ne kadar erken başlarsak o kadar iyiydi. Mağrur bir tavırla, gözlerine bakarak yürüdüm. Ne öfkelerine ne de tehditlerine boyun eğecektim. Artık korkuyla korkutamazlardı

beni. Bana uzak değildi korku; bana memleket, benim içimde, benim evimdi.

Koridorun taş zemininde yankılanan ayak seslerim, çekiç darbeleri gibiydi. Hırçın, isyankâr, öfkeli, yorgun, kırgın... Nasıl bir dünyaydı bu? Ne kayboldum, ne yolumu bulabildim. Ne kaçabildim, ne kurtulabildim. Hep bir cümle önden gidiyordu hayat, ne yetişebildim, ne tutabildim. Değiştiremedim yazgıları. Yürüdüm, koştum, uçtum bir uçtan diğerine. Ne oldu? Yine başladığım yere döndüm.

İsimler değişir. Yüzler, tenler, renkler, yerler değişir. Ancak sonlar ve sonlara giden yollar asla değişmez. Gün gelir, iki kadın, tıpkı kumaş ile astar gibi aynı kalıp üzerine, aynı makasla biçilir. Tıpkı Akgül ve benim gibi... Bir elbisenin birbirinin üzerine geçmiş iki ayrı parçasıydık biz. Akgül kumaşıydı bu elbisenin, görünen yüzüydü. Bense gizli yanı, astarıydım...

Odama girip, kapıyı içeriden kilitledim. Ne onay istiyordum, ne soru, ne de yorum... Mesleğimi gözden çıkarmak pahasına kararlıydım. Bu davada görev yapamazdım. Çünkü okuduğum, öğrendiğim, ezberlediğim kanunlarla Akgül arasında adil bir köprü kuramıyordum. Adaletin sembolü olan o terazinin bir yanına Akgül'ü koyduğumda, diğer yanında dengeyi koruyacak cezayı bulamıyordum. Dilim dönmüyor, elim varmıyor, kalem yazmıyordu.

Akgül ile iki ayrı koldan gelip, aynı yatakta birbirine karışan suyduk biz, tarafsız akamazdım. Nasıl göz ardı edebilirdim ki bunu? Geçtiği çamurlu toprağı bile bile, bulanık olduğu için nasıl suçlayabilirdim onu?

Yapmadım, yapamazdım.

Kollarımı kendime sardım, camdan dışarıya baktım. Henüz öğle vakti olmadan sis bastırmış, hava kararmıştı. İki gündür durmaksızın yağmur yağıyordu. Bahar mevsimi olmasına rağmen göz gözü görmüyor, bildik tanıdık o bahar gelmek bilmiyordu.

Akgül'ü düşündüm, içim ürpererek. O gece de böyle bir kıyamet vardı ve onu bulduklarında yarı çıplak vaziyette, dağ yolundaydı. Nereye gidiyordu? Kime? Bilmiyordum, anlatmıyordu. Susuyordu Akgül, hep susuyordu.

Telefonum çaldı. Arayan kim olursa olsun, konuşacak durumda değildim. Yanıt vermedim, uzun uzun çaldıktan sonra sustu.

Derin bir nefes aldım, verirken dudaklarım titredi. Ellerimi kapattım ağzıma. İçten içe bir sarsıntı hissettim. Titreyen sadece ellerim değildi. Her bir hücrem, uzvum... Keder, çaresizlik ve öfke, ruhumdan sonra bedenimi de örseliyordu.

Telefonum yeniden çalmaya başladı. Acılı, aceleci siren seslerine benziyor, beni ölesiye rahatsız ediyordu. Kapatmak ya da en azından sessize almak için hızla döndüm ve onu gördüm.

O isim, o kimlik!

Yaşadığım ana, zamana... İçinde bulunduğum çukura... Batmışlığıma, yitmişliğime alayla gülümsüyordu sanki.

İçimden çığlık çığlığa bir kuş sürüsü geçti. İrkildim. Dışarıda yağan her yağmur damlası sanki benim yüreğime düşüyordu. Soğuyordu içim, soğuyordu... Buzdan

birer bıçak oldu kelimelerim ve o sese saplamak için derin, yakıcı bir arzu duydum.

"Allah senin belanı versin. Yetmedi mi, ha? Bitmedi mi?"

"Az kaldı," dedi karşımdaki ses. "Çok az kaldı Zeynep'im, bitiyor."

"Ben bittim artık, anlamıyor musun? Ben bittim."

"Annen," dedi ses.

İçimdeki kor ateşin canlandığını hissettim.

"Ne olmuş anneme?"

"Annen az önce... Birkaç dakika önce huzura erdi. Artık acı çekmeyecek."

Bir elimi yumruk yapıp, dişlerimin arasına sıkıştırdım. Tek bir inilti çıkmasın, yüreğimdeki acı ortaya düşmesin, o hiçbir şey duymasın diye, kemiğime dek geçirdim dişlerimi. Ben susarken, o konuştu.

"Elveda Zeynep. Benim güzel Zeynep'im, elveda."

Tek bir el silah sesi geldi telefondan...

"Hava serinledi, yağmur geliyor, üşüteceksin kızım," dedi halam.

Annemin krem rengi kaşmir şalını omuzlarımın üzerine koydu. Omzumun üzerinde duran eline dokundum. Eğilip saçımdan öptü beni. Sevgi ilmeklerinin bir araya gelmesinden oluşan büyük ve geniş bir örtü gibi kaplamıştı üstümü.

"İyi misin?"

"İyiyim, hala."

Havanın serinlediğinin farkındaydım, buna rağmen balkonda oturmaya devam ediyordum. Yadırgadığım, kızıl kahve bir renk vardı gökyüzünde. Dalgın, dingin bir uyuşuklukla onu izliyordum. Orada uzun yıllar geçirmiş olmama rağmen, daha önce böyle bir gün batımı görmemiştim. Hatırladıklarım farklıydı. Burada akşamlar, turuncunun tonlarına doğardı. Güneş, kaybolmaya yüz tuttuğunda, narçiçeği kadar kızıllaşırdı. Hemen ardından derin bir kırmızının ortasından, gece çıkar gelirdi. Mevsim aynı, şehir aynı, gök aynı... Peki, bu renk ne rengiydi? Bu yabancılık da neyin nesiydi?

Halamla birlikte evin bütün ışıklarını açmış, nöbet tutuyorduk. Selim'in kalesinde ikimizden başka kimse yoktu. Gün boyu duyan gelmiş, gelenler bir süre sonra gitmişti. Karmaşadan uzak, sessiz bir yas eviydi bizimki. Herkes daha önceden haberdar edilmiş gibi; şaşkınlık yok, ağıt yok, feryat yok... Sitemsiz baş eğişler, sorgusuz kabullenişler... Emir, yazgı, talihsizlikten ibaretti dillerden dökülenler.

"Sana bir ıhlamur kaynatayım mı yavrum? İçine biraz papatya da koyarım."

"İstemem, sağ ol."

Az önce çekmecelerden birinde bulduğum paketten aldığım bir sigara ve çakmak masanın üzerinde duruyordu. Elime aldım, parmaklarımın arasında çevirdim usulca. İnce bir sigaraydı, daha çok kadınların tercih ettiği türden. Annem için Selim'in özel olarak getirttiği bir marka. Kim bilir kaç yıllıktı? Kim bilir, ne zamandan beri o çekmecenin dibinde duruyordu? Çünkü annem sigara içmeyeli neredeyse asırlar olmuştu. Pek çok şey gibi, sigarayı da unutmuştu çok uzun zaman önce.

Annem...

Yoksunluk duygusunu en kuytu köşelerimde, en ince damarlarımda hissediyordum. Omuzlarımın üzerindeki şala sıkıca sarıldım, o tek sigarayı burnumun ucuna götürüp kokladım. Ani bir kararla, dudaklarımın arasına yerleştirip, çakmağı ateşledim. İlk kez bir sigaraya değiyordu dudaklarım. O acılığı ilk kez tadıyordum. Bu temasla, geçmişin dehlizlerinde saklanmış olan birkaç küçük ayrıntının peşindeydim. Hoş bir ses, tanıdık bir koku, kirlenmemiş

birkaç anı... Hayatımın, yağmalanmadan önceki o saf ve temiz zamanlarına dönüşsüz, tek gidiş bileti belki...

Sigaranın dumanı beni öksürttü. Alışık değildim, nasıl içileceğini bilmiyordum. Dedim ya; benimki sadece bir arayıştı... Umutsuzca bir arayış... İnsan umutsuzluktan bile umut beklemez mi bazen?

"Sen sigara içmezdin Zeynep!"

"İçmezdim."

"İçmezdin ya..."

"Annem de böyle tutardı sigarasını. Böyle... İncecikti parmakları, değil mi?"

"Öyleydi, mekânı cennet olsun. Ama sen bırak o elindekini kızım. Anneni hatırlatacak çok daha güzel şeyler var. Onları düşün, onları hatırla."

"Babamla orada karşılaşacaklar mı hala?"

"Bilmem ki kızım. Kim bilebilir ki?"

"Annemin yanında Selim mi olur sence, yoksa babam mı?"

"Bunlar nasıl sorular Zeynep'im? Sen iyice bitkin düştün. Biraz uzan istersen. Hem saatlerdir, iki büklüm oldun o sandalyede."

"Uyuyamam ki..."

"Uyu demedim ki. Bedenine biraz huzur ver."

Huzur?

Yanık tütün dumanıyla kirlenmiş, derin bir soluk çektim içime. Gözlerimi kapattım, gerçeklerden çıkıp hayali bir dünyaya girdim. O loş hayal içinde, tekinsiz loş yollarda

tedirgin, ürkek adımlarla yürüyordum. Benden önce yağmur inmişti oralara. Duvarlar nemli, yer ıslaktı. Göğsümün üstüne küf kokulu bir ağırlık çöreklendi birden. Enseme hırıltılı nefesler değdi. Ürkütücü bir tenhalık sardı etrafımı. Girdiğim hayali dünya, bir karabasana döndü. Bir çığlık sesi işittim ve durdum. Ensemde hissettiğim nefes de durdu. Başımı önüme eğip, gözlerimi açtım. Hem kuru dallar, hem güz kırmızısı otlar, hem de bahar yeşili çimler... Ayaklarımın altında dört mevsim birden duruyordu. Başımı kaldırdım. Gökyüzünün bir kısmı pamuk beyazı bulutlarla kaplı, bir kısmı demlenmiş zifiri karanlıktı. Ne tam olarak gece, ne de gündüzdü...

Neredeydim? Neresindeydim zamanın?

Sağ yanıma baktım ürkerek. Hem bana doğru uzanan bir el gördüm orada, hem de o eli kesip atmaya hazır kan yüzlü bir bıçak. Titrek bir iç çekişle birlikte kapattım gözlerimi. Hem ben vardım gözlerimin derinlerinde canlı, dipdiri, hem de bana benzeyen bir ölü...

Huzur muydu gözlerimi kapatırken aradığım? Ya şu halime ne demeli? Huzursuzluğun en derin inlerinde değil miyim? Huzursuzluk içimde benim. Gözlerimi açmam, kapatmam, susmam, konuşmam, oturmam, uzanmam, gülmem ya da ağlamam beni benden milim uzaklaştırabilir mi?

Kapının zili çalınca, ben kâbusumdan geri döndüm, halamsa oturduğu sandalyeden kalktı.

"Kim geldi bu saatte acaba?" diye mırıldandı.

Şaşırmasına anlam veremiyordum, zira gelen giden çok olur ölü evine. Ne saati olur bunun, ne de sırası. Üstelik

bizimki sadece bir ölü evi de değildi. Dün, biri intihar olan, iki ecel anına tanıklık etti bu dört duvar.

Başımı kaldırıp duvarlara baktım, canlı bir tanığa bakar gibi. Ah o her şeyi gören fakat sessizlik yemini etmiş gibi susan duvarlar... Bir konuşabilseler, anlatabilseler gördüklerini... O vakit ne sırların hükmü kalırdı, ne mecburen uydurulan yalanlar, ne de inkâr dolu riyakâr dudaklar. İnsan ile Tanrı arasındaki o gizli fakat aşikâr ortaklık sona ererdi o vakit. Günahlar ve suçlar kopmuş bir kolyenin irili ufaklı taşları gibi saçılırdı ortaya. Öte diyara taşınacak yük, insanın omuzlarından kalkardı.

Nereden mi biliyordum?

Bir günaha tanıklık etmek, işlenmiş bir suça ortaklık etmek ve bütün bunları birer yara olarak vicdanına gizlemek nasıl bir şey, bunu biliyordum ben. Hepinizden çok... Çok daha iyi biliyordum hem de...

Önce gözetleme deliğinden baktı halam, ardından üst üste geçmiş olan kilitleri açtı, teker teker.

"Bu saatte rahatsız ettim ama... Zeynep Hanım eğer uygunsa birkaç şey sormam gerekiyor."

"Sabahı bekleyemez miydi? Çocuk harap oldu zaten!"

"Bekleyemezdi. Çok acil olmasa gelmezdim. Endişelenmeyin, uzun sürmeyecek, çok zamanını almayacağım."

Memnuniyetsiz bir kabullenişle omzunu silkmekten başka bir şey yapamadı halam. Eliyle oturduğum balkonu işaret etti genç komisere.

Her ne durumda olursak olalım, eve gelen insana ille de misafir gibi davranmak zorunda hisseden bir toplumun,

kalıp insanlarıydık bizler. Ne ölümler, ne de intiharlar değiştirebilirdi alışkanlıklarımızı. Halam da bu kuralı bozmayarak, memnuniyetsiz olmasına rağmen, "Bir çay ya da kahve ikram edeyim mi size?" diye sordu komisere.

"Hayır, teşekkür ederim. Sabahtan beri bir şey yiyecek zamanım olmadı. Çay, kahve içmekten ağzım zehir zemberek... Bugünlük kâfi, sağ olun."

Halamın kalktığı sandalyeye oturdu Gürol Komiser. Genç biriydi. Güven'in yaşlarındaydı. Ona benziyordu. Adı da benziyor, onu hatırlatıyordu bana. Dünden beri uyumamış olduğu öylesine belliydi ki. En az bizim kadar yorgun görünüyordu. Koyu renk saçları dağılmış, gözlerinin altına mora çalan halkalar oturmuştu.

"Nasılsınız Zeynep Hanım?"

Başımı eğdim hafifçe. Çünkü 'nasıl olayım,' gibi kalıp bir yanıttan daha fazlası yoktu zihnimde. Gücüm de yoktu konuşmaya. Komiser sorduğu sorunun anlamsızlığını fark etmiş, ya da dış görünüşüm *nasıl* olduğum konusunda ona bir ipucu vermiş olmalı ki, yanıt beklemeden konuya girdi.

"Zeynep Hanım. Siz de kanunlara hizmet ediyorsunuz. Umarım anlayışla karşılarsınız vakitsiz gelişimi. Adli tıp henüz raporunu tamamlamadı. Ancak Selim Bey'in intiharı bizce de malum. Sadece..."

Duraklayarak, düşük omuzlarını kaldırdı hafifçe.

"Sadece bugün, adli tabiple konuştuğumda, Selim Bey'in sağ kasığında bulunan eski bir yara izinden bahsetti bana. Belki siz buna neden olan olayı bilebilirsiniz, diye umdum."

Sessizce komiserin yüzüne baktım. Sorduğu sorunun yanıtını biliyordum elbette. Sadece ben ve Selim biliyorduk o yara izinin neden ve nasıl olduğunu. Selim öldüğüne göre, sırrımızı taşıma görevi bana kalıyordu bundan böyle.

Saklayacak mıydım? Başka ne yapabilirdim ki? Sırlar; yalanlarla beslenen, rutubet ve çürümüşlük kokan ağzını açtığı an, ekşimiş bir nefes yayılır ortalığa. Mide bulandırır. Yok... Bunun kimseye bir faydası olmaz. Anlatmadım kimseye, anlatamam da...

"Bilmiyorum."

"İlginç! Adli tabip çok eski olmadığını söylüyor."

"Bilmiyorum, dedim ya Komiser Bey."

Sesim oldukça sinirli çıkmıştı, hatta biraz da yüksek. Komiser bunun üzerine geri adım attı.

"Pekâlâ, ısrarımı bağışlayın."

Gitmek üzere oturduğu yerden kalktı. Birden aklına gelen yeni bir şey olduğunu belli eden bir yüz ifadesi takındı.

"Son bir şey daha, Zeynep Hanım. Selim Bey, tetiği çekmeden birkaç dakika önce sizi aramış."

"Evet, aradı."

"Ne söyledi size?"

Bakışlarımı hızla Komiserden kaçırarak, yeniden günbatımını seyre daldım. Nihayet, bu şehre yakıştıramadığım

o yabancı akşama uygun bir isim bulmuştum. Bu akşam, bu şehri sarıp sarmalayan renk, sır rengiydi. Evet; derin, koyu, sır dolu bir akşamdı bu. Ve ben baktığım her yerde, geçmişinden bomboş bir geleceğe sürünen kendimi görüyordum.

"Annemin öldüğünü."

İlk yaz günlerinden biriydi. Verandanın mermer duvarına yaslanarak bahçeyi seyretmiştim. Çok net hatırlıyordum. Çünkü o gün kendimi, iki kayısı ağacının arasında duran, beyaz çiçekli erik ağacına benzetmiştim. O gün ben de tıpkı onun gibi beyaz çiçekler açmıştım. Keten elbisem bembeyaz dantellerle süslenmiş, belindeki kemer arkamda büyükçe bir fiyonk yapılmıştı. Dalgalı uzun saçlarım özenle taranmış, beyaz kurdele ile bağlanmıştı. O gün ilk kez giydiğim beyaz ayakkabılarımsa pırıl pırıldı.

Evin kadınları önce beni ve dedemi hazırlamışlardı. Sonrasında annem, halam ve anneannem giyinmek için odalarına gitmişlerdi. Dedemle oturduğumuz koltukların ortasında büyükçe bir sehpa vardı. Sehpanın üzerine kolalı, dantel örtüler serilmişti. Örtünün ortasını büyükçe bir vazo, vazoyu da bahçedeki güllerden derilmiş şık bir buket süslüyordu. Bayram gibi hareketli, telaşlı ve gösterişli bir gündü.

Az ötede dedemin doğum günümde hediye ettiği muhabbet kuşumun altın yaldızlı kafesi duruyordu. Etraftan gelen kuş seslerine laf yetiştiriyordu durmadan. Annemden

duyduğum bir deyimdi bu. Sık sık kuşum Sefa'nın hiç susmadığından yakınıyordu.

Herkes hazırlıklarını tamamlayıp verandadaki yerini aldığında, yediverenle çevrili bahçe duvarının dışında o günkü canlı renklere hiç uymayan koyu lacivert bir araba durdu. İçinden, tanımadığım bir adam indi. Bayanlar yerinden kıpırdamazken, dedem onu karşılamak üzere kalkmıştı. Gelen adamın kim olduğunu sormak için anneme bakmıştım. Ancak annem, al al olmuş yanaklarıyla o yabancı adama elini uzatmış, beni duymamıştı.

O dakikadan itibaren annem, avuçlarımın arasından kayıp giden bir melekti. O artık sadece 'benim' değildi.

"Kaç yaşındasın sen bakayım?"

"Yedi, efendim."

Selim'le tanıştırılmıştım. Öğretilen nezaket kurallarına uygun davranabilmek için elimden geleni yapıyordum. Bir yandan da, onu izliyor, ben bebekken ölmüş olan ve sadece resimlerinden tanıdığım babam ile aralarında benzerlikler bulmaya çalışıyordum. İki resim arasındaki yedi benzerliği bul oyunu gibiydi. İki resim... Babam ve Selim. Tuhaftı. O oyunda hiç zaman kaybetmeden tüm benzerlikleri bulup çıkaran ben, bu kez zorlanıyordum. Hayal kırıklığı hissediyordum. Babam olacaksa, hiç değilse, birkaç benzerlik olmalıydı bana göre. Yoksa nasıl?

"Kızınız çok cici, maşallah Ferda Hanım."

"Zeynep çok özel bir çocuktur Selim Bey."

"Siz de öylesiniz Ferdanım. Kızınız da size benziyor."

Halam çatık kaşlarıyla Selim'e haddini bildirmiş, sanki öz babam, bunu duyacakmış gibi, nasıl da araya girmişti.

"Zeynep rahmetli kardeşime benzer, Selim Bey, Ferda'ya değil."

Selim o gün sahile bakan verandamızda, akşam çayına davetliydi. Çok yakın bir aile dostumuz aracılığıyla tanıştırıldığı annemle evlenmek istiyordu. Anneannem eşe dosta, Selim'in 'efendi bir bürokrat' olduğunu söylüyordu. Ne anlama geldiğini anlamıyordum ama yüzlerdeki beğeni dolu bakışlardan, iyi bir şey olduğu belliydi.

Annem de, o yıllarda yaygın olan kadın figürlerinden farklıydı. Eğitimliydi. Dedemin aydın dünya bakışının bütün nimetlerinden yararlanmıştı. O yıllarda, araba kullanabilen, piyano çalan, resim yapan, yardım dernekleri için kermesler düzenleyen, toplantılar hazırlayan, gözde bir genç kadındı. Babam öldükten sonraysa toplum baskısıyla bütün bu işlerden el çekmek zorunda kalmıştı.

Sadece birkaç hafta sonra, aile arasında kıyılan nikâhla Selim, aralarındaki yedi benzerliği bulamamış olmama rağmen 'babam' olmuştu. O günden sonra hayatımızdaki değişiklikler başlamıştı. Annemin dul kaldıktan sonra üzerine giydiği hüzün, ansızın açıveren güneşle birlikte dağılan bulut gibi, kaybolup gitmişti. Hep kapalı tuttuğu yakasını açmış, billur gibi parıldayan gerdanını göğsünün çatalına kadar ortaya seren, canlı renkli bluzlar, elbiseler giymeye başlamıştı. Bildim bileli, ensesinde toplu duran topuzunu açmış, saçlarını daha kısa kestirmiş, adına 'meç' dedikleri bir dekor yaptırmıştı. Dudaklarına kimi zaman şeker pembesi, kimi zaman kırmızı ruj sürerdi. Annemi en

çok makyaj yaparken seyretmekten hoşlanırdım. Çünkü o vakitler, aynaya bakarak neşeli şarkılar söylerdi. Artık etraftan duyulacak, yanlış anlaşılacak diye korkmuyor, kahkahalarının sesini eliyle bastırmak zorunda kalmıyordu. Mutlu bir kadın olduğu öylesine belliydi ki. Zaten o da saklama gereği duymuyordu. Yüzündeki ışıltı, sesindeki ahenk... Annem bambaşka bir kadındı artık. Ondaki değişiklikler beni de mutlu ediyordu.

Sanki Selim gelince, yıllardır kapalı kaldığımız sandık açılmış ve biz dışarı çıkmıştık. Sanki mutluluk, Selim'in getirdiği bir rüzgârdı. Ona, iki narin uçurtma gibi kollarımızı açmıştık.

Selim güler yüzlü, kibar bir adamdı. Hep kibar kalmıştı. Ancak sonradan anlamıştım ki, güler yüzü aldatıcıydı. Sıklıkla şiir yazardı. Annemin gözlerine bakıp, kısık, etkileyici ses tonuyla yazdığı şiirleri okurdu. Annem utangaç bir kız gibi titrerdi Selim'in önünde. Yanakları sağlıkla, gözleri aşkla parlardı. Annemin vakitsiz solan hayat çiçeğini yeniden diriltmiş ve ellerine vermiş, çarçabuk gönlüne girmişti Selim. Aşktan bir masal yazacaklarına ikna etmişti.

"Selim Bey," dediğini duydum bir gün annemin. "Beni ne kadar mutlu ediyorsunuz, bir bilseniz..."

Bu da çok garip geliyordu bana. Birbirlerine "Selim Bey, Ferdanım," diye hitap ederlerdi. Hem aşk itiraflarıyla birbirlerinin gözlerinde erir, hem de aralarındaki resmiyeti kırılıp dağılacakmış gibi sımsıkı korurlardı. "Saygıdan," dedi annem, bir gün merak edip sorduğumda.

"Biz aramızdaki saygıyı yitirmemek için böyle sesleniyoruz birbirimize."

* * *

"Zeynep, haydi kızım kalk artık o sandalyeden."

Kederli halam, saatlerdir oturduğum sandalyede rahat edemediğimi sanıyordu. Oysa ben nerede olduğumun, nasıl olduğumun, vaktin, gün ile gecenin neresinde olduğumun farkında bile değildim. Bir uyuşukluk kaplamıştı güçsüz bedenimi, kolumu kıpırdatacak takatim yoktu. Buna rağmen zihnim öylesine güçlü ve diriydi ki... Sanki bedenimin bir hükmü kalmamış, zihnim kontrolü ele almış ve beni hayatımın semasına çıkarmıştı. Vakit bile geri sarıyordu; geri işliyordu zaman. Yıllardır unutmak için çabaladığım onca anı ile bu yakınlık, neden?

"Zeynep, kalk artık yavrum. Üzme beni."

Halamın ısrarının bitmeyeceğini anladığımda usulca kalktım sandalyemden. Zihnim bana eşlik ediyor, komutları veriyor, odamın yolunu gösteriyordu. Geriye işleyen sadece zaman değildi, adımlarım da eski alışkanlıkların peşinden gidiyordu. Aksi halde o odaya gidebilir miydim, girebilir miydim?

Kapı açıldı önümde. Kendiliğinden değil elbette; ben tutup çevirmiş olmalıydım krom tokmağını. İçeri girmeden önce durup baktım. Gülkurusu duvarlar, yıprandığı halde vazgeçemediğim yatak örtüsü, camlarda kristal beyazı perdeler, yerdeki kilim, simetrik raflar, rafların üzerindeki minik biblolar, çerçeveler, kitaplar... Gözlerim aşina, nesneler tanıdık... Her şey olağan, sıradan... Ancak, ne

bir keder vardı içimde onları gördüğüm için, ne de zerre kadar kavuşma sevinci.

Ansızın bir ışık oyunu süzüldü tül perdenin gerisinden. Sessiz bir çakmak yanıp söndü göğün bir yerinde. Kuvvetli bir gürültü indi yeryüzüne. Sır rengi akşam, suskunluğundan sıyrılıp, konuşmaya başladı nihayet. Ahşap panjurlar duvara vuruyordu art arda. Perde öfkeyle kalkıyor, savruluyordu odanın içinde. Hızla koşup, açık pencereyi kapattım. Dışarıya baktım. Yapraklar iri, sarı gölgeler halinde terk ediyorlardı dalları. Fırtınanın kokusunu alıyordum. Fırtınalardan korkuyordum. Fırtınalarda kopuyor, savruluyor, kayboluyordum. Ne yazık... Ne acı... Artık o evde, o odanın, o düzenin bir parçası değil, çocukluğumun hayaleti olarak dolaşıyordum. Nemli bir tabaka sarıyordu gözlerimi. Kirpiklerimin diplerine damlalar doluşuyordu.

Bu ev, evin içindeki ben ve benim içimdeki fırtınalar...

Kollarımdan tutup, biraz daha yükseğe çıkarıyordu beni kan kızılı bulutlar. Ve daha ötelere götürüyordu anılar. Daha uzaklara... Bu evden, Narman'a kadar görebiliyordum artık.

4.

Narman... Yeni bir dünya, başka bir evren...

Bavulumu çekerken, kayıp düşmemek için, ağır ve temkinli adımlar atıyordum. Yürümek zordu, tehlikeliydi. Buzla kaplanmış zeminde, önce bastığım yeri sağlamlıyor, sonra diğer adıma geçiyordum. Kar kaplamıştı dört bir yanı. Baktığım her yer kar ve kar dumanıydı. Yer gök beyaz, beyazın ak damarıydı. O aklıkla tezat içindeki kapkara insan yüzlerinin birer misket üzüm gibi ışıldayan gözlerine bakmaya ürküyordum. Onlarsa, dükkân camlarındaki buharı siliyor, birer avuçluk seyir pencereleri açıyorlardı kendilerine. Bakışlarını saklamak gereği duymadan beni izliyorlardı. Üzerimdeki kadife pantolon, yün kaban, atkım, eldivenlerim, berem ve ayağımdaki kar botlarım ile bir yabancıydım onlar için. Farklılığımı, onlardan biri olmadığımı o soğuk camların arkasından bile anlıyor ve bakışlarıyla anlatıyorlardı bana.

Haksız değillerdi. Bir yabancıydım ben. Sadece gittiğim değil, geldiğim yere bile yabancıydım. Görüntümün ardında boşaltılmış bir zihin, silik bir ruh taşıyordum. Kim olduğumu sorsalar, ne diyeceğimi bilmiyordum. Oraya tayin edilmiş bir hâkime... Başka? Başka bir şey yoktu.

Cüzdanımdaki kimliklerde ne yazıyorsa o kadar, ötesini, yola çıkmadan unutmuştum.

Büyük bir arazi cipi gündüz vakti yanan farlarıyla, beyazlıklar içinden gelirken, ben de bir kahvehanenin önünde durmuş, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Aracın, buzlu zemine rağmen yanıma varması ve emin bir fren sesiyle durması birkaç saniye sürmüştü. Şoför mahallinden ince boyunlu, kızarmış yüzlü gencecik bir asker indi. Hafifçe yalpalayarak ve kayarak arka kapıya koşturdu. O varmadan aracın kapısı açıldı. İçinden resmi giysiler içinde, uzun boylu, yanık tenli bir adam çıktı.

Bu, Güven'i ilk görüşümdü. Gözlerimiz ince, uzun, keskin bir çizgi üzerinde birbirini bulmuştu. Yürüyüp gidemiyordum. Kahvehanenin önünde olmama rağmen içeri giremiyordum. Bir his ona bakmaya zorluyordu beni. Engel olamıyordum.

Dükkân camlarının ardından beni gözetleyen ahali, adamı karşılamak üzere yola çıkmış, onu görünce beni ve bana yönelmiş ilgilerini de unutmuşlardı. Kısa süre içinde bir insan seli sarmıştı aracın ve o adamın etrafını.

Resmi bir tören havası vardı. Ceketler düğmeleniyor, herkesin başında tek tip duran ön tarafı hafifçe siperli kasketler ellere iniyordu. Bedenler eğiliyordu hafiften. Yüzlerine bakıyordum dikkatle. Korku değildi yüzlerindeki ifade. Hoşnut, rahat ve mutluydular. Adamın elini sıkmak için yarış halindeydiler. Adam da onlara karşı içtendi, gülümsüyordu.

"Hoş geldin Yüzbaşım. Gel bir çay iç, üşümüşsündür..." dedi biri.

"Başka zaman muhtar," dedi adam. "Bir misafirimiz var, onu karşılamak için geldim."

Bunu söylerken bana bakıyordu. Kalabalığın arasından sıyrılarak birkaç çevik adımda yanıma geldi.

"Zeynep Hanım?"

Hafif bir tebessümle yumuşattığı ifadesi ciddiydi. Başımı salladım. Dilim damağım kurumuştu. Konuşmakta zorlanıyordum. Memleketin doğduğum yere en uzak, en ücra köşelerinden birinde, bir cadde dolusu yabancının önünde duruyordum.

"E...evet, benim."

"Ben, Yüzbaşı Güven Berkan."

Kendimi herkese ve her şeye öylesine uzak hissediyordum ki... Ne o insanlara, ne de eldivenini çıkarıp bana elini uzatmış olan Yüzbaşı'ya doğru bir adım atabiliyordum. Bavuluma öylesine sıkı sarılmışım ki, adeta ayakta durabilmek için bütün gücü o plastik koldan alıyordum.

"Savcım sizi karşılamaya gelemedi," dedi Yüzbaşı. "Sizden özür diledi. Acil bir durum çıktı da..."

"An...anlıyorum. Size de zahmet oldu. Gerek yoktu aslında. Ben de henüz geldim. Muhtarı soracak ve lojmanın yerini öğrenecektim kendisinden."

Aynı anda bütün o misket gözler yeniden üzerime çevrilmişti. Hafiften bir fısıltı yükselmişti kalabalık dudaklardan. Birinin sesi diğerlerinin uğultusunun içinden tiz bir çığlık olmuştu.

"Yuh olsun sana Mürsel! Yuh ki ne yuh... Hâkime Hanım gelecek, dedilerdi bana. Kusura kalma Hâkime Hanım, biz seni bilemedik. Ne durursunuz? Kapıyı açın, tez çay verin. Buyur Hâkime Hanım, buyur otur şöyle."

Muhtar telaşla talimatlar verirken, bir yandan da yanıma koşuyordu. Elindeki kasket sıkılmaktan kat kat olmuştu. Doğru dürüst anlayamadığım yerel bir ağızla konuşuyordu Türkçeyi.

"Kusura kalma Hâkime Hanım," dedi, gözleri yerde. "Sen niye demedin bize?"

Bütün bunlar olurken, soğuk içime, iliklerime işliyordu. Akşam bastırdıkça, ıslık sesiyle birlikte, toz kardan ibaret bir ayaz vuruyordu yüzüme. Gözlerim sulanıyordu acıdan. Soğuk insana acı verebilir miydi? Orada tanışmıştım, soğuğun insanı ağlatan gücüyle. Nefesim ağzımda donuyor, burnum her nefes alışımda hassasiyetle sızlıyordu.

"Gidelim mi?" dedi, Yüzbaşı. Hissettiğim soğuğun yüzümdeki yansımalarını kolayca okuyor olmalıydı. Başımı salladım usulca.

Arabanın içi de soğuktu. Yine de ayazı kestiği için minnet duyuyordum. Kollarımı birbirine sarmış, ellerimi nefesimle ısıtmaya çalışıyordum.

"Klimayı aç Nadir," dedi, Yüzbaşı. "Emredersiniz Komutanım," diye, çakı gibi bir ses koptu ön taraftan. Klima açılmıştı benim için.

"Ben," dedim, soğuktan titreyen çenemi güçlükle kontrol ederek. "Ben daha önce bu kadar soğukla... Uyarmışlardı ama ne giysi fayda ediyor bu havaya, ne de başka bir şey."

"Alışıyor insan. Bir süre sonra alışıyor. Ama ilk zamanlar böyle şok etkisi yapar."

Benden önce tanıştığı o iklime uyum sağlamış görünüyordu Yüzbaşı. Söylediklerinden çok o sözlere inanmışlığı, tecrübenin inandırıcılığı hissediliyordu.

5.

Kapıyı araladı halam. Bir dakika olsun yalnız bırakmıyordu beni. Endişeleniyor, korkuyordu benim için. Ah halacığım... Korkulacak bir şey yok! Korkularımdan korkmayacak kadar büyüdüm ben. Ben, o odanın içinde bile değildim ki. Geçmişin kapısı ardına kadar açılmıştı bu gece. Kaderimin dolambaçları içindeydim. Bilincimin altında saklanmış olan beni görüyor, beni dinliyordum. Belki bir tür yüzleşmeydi bu. Ama ne ile yüzleşme? Kendimle? Geçmişle? Ölümle?

Galiba ölümle. Çünkü ölümün gölgesi dolanıyordu şu an içinde bulunduğum evde. Ölüm henüz çok tazeydi. Annem ve Selim'in ölü bedenleri yoktu. Ancak, ölüme acemi ruhları hâlâ buradaydı. Hayatımda ilk kez, ölüm ve ruhlar üzerine düşünüyordum. Küçükken duyduklarım doğru olabilir miydi? Dedem öldüğünde, anneannem onun hâlâ aramızda olduğunu, bizi duyduğunu, bir yerlerden bizi izlediğini, ağlarsam onun da üzüleceğini söylemişti. O zamanlar on iki yaşında ya var, ya yoktum. Büyük olasılıkla anneannem beni teskin etmek için öyle konuşmuştu. Oysa ben o günden sonra ölmüş olan herkesin bir yerlerden beni izlediğine inandım. Şimdi de inanıyor muydum?

Bilemiyordum ki... Artık teskin edilecek bir çocuk değildim ama bu işin doğruluğu ya da yanlışlığı üzerine bir fikrim yoktu. Burada olabilirlerdi de, olmayabilirlerdi de... Ruhlar, zihinleri okuyabilir miydi peki? Ah... Asıl tehlike buradaydı işte. Keşke bunu bilebilseydim. O zaman muhtemelen zihnimi silip atması için bir doktora giderdim.

Sil her şeyi, en başa... En... En başa al beni doktor, annem okumasın onları...

* * *

Kolejden mezun olduğum gündü. İlk o gün müydü? Uyanıkken bile gördüğüm kâbuslar o gün mü başlamıştı? Şimdi dönüp ilk belirtileri bulmaya çalışsam da, silik bir hafıza defteriyle yüz yüze kalıyordum. O günlere dair 'Selim' satırlarını okuyamıyordum. Belki de tahminlerimden çok daha önce başlamıştı bu amansız takip ama ben fark etmemiştim. Daha doğrusu ihtimal vermemiştim böyle bir taşkınlığa. Çünkü o, öyle biri değildi. O, görüntü açısından aralarında tek bir benzerlik olmamasına rağmen, babamdı benim. Zaten büyüdükçe benzerlik aramaktan da vazgeçmiştim. Ne önemi vardı ki? Bana o kadar iyi davranıyordu ki... Hem artık benim için de şiir yazıyordu. İlk şiiri o gün okumuştu bana.

"Ne hoş, ne alımlı bir genç hanımefendi oldun Zeynep. Mezuniyet balosunun biriciği olacaksın," demişti.

"Teşekkür ederim Selim Amca," demiştim, ona sevinçle sarılarak. Ona dolanan kollarımı çözüp aldığımda, işaret parmağımın ucunu tutmuş, bırakmak istememişti. Hazin, buruk, sitemli bakmıştı yüzüme. Neden sitemliydi? Neden o denli hüzünlüydü her daim gülen gözleri?

O gece eve döndüğümde, bıraktığım kadar duygusal bir adam bulamadım karşımda. Salonda, okuma koltuğunda, karanlıkta bekliyordu beni. Elinde bir konyak kadehi, gözleri ise yanındaki sehpanın üzerinde duran gümüş kakmalı antika masa saatindeydi.

"Sana eve geliş saatleri konusunda yeterince izahat verdiğimi hatırlıyorum Zeynep," dedi, derinden, kısık fakat sert bir sesle.

"Merak ettiniz, özür dilerim. Ancak, beni eve Ali bırakacaktı, biliyorsunuz. Bekledim mecburen. Çok geç vakitte başka bir vasıtayla gelmemi istemezsiniz diye düşündüm."

Holde durmuş izahat veriyordum. Nedense, yanına gitmeye çekinmiştim. Çünkü hiç alışık olmadığım bir tavır içindeydi. Sinirli miydi? Öfkeli mi? Yoksa yalnızca, kuralları çiğnenmiş otoriter bir baba mı? Karar veremiyordum. Işıkları açmıyordu, onu göremiyordum. Gözlerim karanlığa alıştığında, yüzündeki gerginliği fark ettim.

"Arasaydın ben gelip alırdım seni," dedi aynı ses tonuyla.

"Sizi telaşlandırmak, rahatsız etmek istemedim. Gecikeceğimizi anladığımda vakit de epeyce geç olmuştu zaten. Uyumuş olacağınızı düşünerek..."

İncinmiştim. Sesim titriyordu. O ise, bakışlarıyla, tepeden tırnağa süzüyordu beni. Bir iz, giderken üzerimde olmayan ya da sonradan değişikliğe uğramış bir ayrıntı peşindeydi. Beni suçluluk duygusuyla ağırlaşmış derin bir utanç içinde bırakan, durduğum yerde küçülmeme neden olan o bakışlardaki anlam neydi? Neydi Selim'in bakışlarında o gece ilk kez rastladığım kırmızı alevlere sebep?

Hem neden? Onu böylesine öfkelendiren sadece geç kalmış olmam mıydı? Oysa en güvendiği arkadaşıma, Ali'ye beni emanet eden ve onunla birlikte gidip, onunla döneceksin diyen de yine Selim değil miydi? Dönmüş olmam gereken ve döndüğüm saat arasındaki kırk-elli dakikanın bu denli büyük bir kızgınlığa sebep olması garip değil miydi?

Garipti! Maalesef, o geceden itibaren gitgide artan bir sürü garipliğin ilkiydi bu.

Sabah kahvaltısında da o yabancı tavrını sürdürmeye devam ediyordu. Elindeki çayı yudumlarken başını kaldırmıyor, yüzüme bakmıyordu. Bana, anneme, kendine ve hatta hayata bile küsmüş gibiydi. Saklamaya çalıştığı öfkesi, bir konuda çaresizlik içinde olduğunu gösteriyordu. Onun gibi güçlü, sevgi dolu ve olgun bir erkeğe yakışmayan, ergen tavırları sergiliyordu.

"Yazlığa geçelim artık Ferdanım. Bu şehir boğuyor beni. Daha fazla kalamayacağım."

Sanki evimizden uzaklaşırsak içinde bulunduğu ve sebebini bir türlü anlayamadığım o sıkıntıdan uzaklaşacaktı. Aceleyle aldığı bu karar, aynı zamanda kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu da gösteriyordu.

Bana kızgın, belki de kırgındı. Mantığım kalkıp ona sarılmamın ve özür dilememin doğru olduğunu söylüyor ancak kalbim bunu reddediyordu. Büyüdükçe Selim'e karşı hislerim ve Selim'den beklentilerim değişiyordu. Selim killi bir toprağa benziyordu. O güne değin, bir beden yapmıştım o topraktan. Bedenine bir şekil vermiştim. Ancak, bir

şeylerin eksik olduğunun farkındaydım. Kalbini göremiyordum. Hissedemiyordum onu.

"Siz nasıl isterseniz Selim Bey. Aslında ben de arzu ediyordum bunu ama Zeynep'in okulu yüzünden dile getiremiyordum."

"Hemen hazırlığınızı yapın. İvedilikle gitmek istiyorum."

O yaşlarda, yazlık benim için de 'tatil ve huzur' demekti. Üstelik aynı arazi içinde Selim'in kardeşlerinin de yazlıkları vardı. Onlarla ilişkilerimiz hep iyi olmuştu. Nazik insanlardı. Beni de ilk günden itibaren aralarına kabul etmişlerdi. Erkek kardeşlerinin üvey kızı olduğumu hiç hissettirmemişlerdi bana. Selim'in kardeş çocukları en yakın arkadaşlarımdı aynı zamanda. Onlarla mutluydum. Onların yanında kendimi kalabalık bir ailenin önemli parçalarından biri olarak görüyordum. Oradayken, yalnız ve ikinci el bir çocukluk değildi konumum. Bu da başka bir sıkıntıydı benim için. O yıllarda, girdiğim her toplulukta fısıldaşmaların ana temasının "o aslında Selim Bey'in kızı değil," olduğunu sanıyordum.

6.

Narman'a geleli bir ay ve dokuz gün olmuştu. Bir çeşit inzivaydı orada olmak benim için, bir tür kaçış, unutuş... Alışkanlıkla masamdaki takvime her gün bir çentik atmasam, gelişimin üzerinden kaç gün geçtiğini bilmeme olanak yoktu. Zaman kavramı öylesine farklıydı, öylesine birbirinin aynıydı ki günler... Hoş, işime geliyordu böylesi. Sadece bugün vardı. Geçmişim ile yarınım arasında, bugünden örülü, kalın bir kalkan gibi duran Narman'da, kardan inşa edilmiş, soğuk bir kaleye hapsetmiştim kendimi. Kış hiç bitmeyecek, hiç çekip gitmeyecek gibi resmetmişti kendini Narman'a. Ancak ben ilk günlerdeki kadar üşümüyordum. Tenim, soğukla restleşmeyi öğreniyordu. Bununla birlikte duygularım da gitgide sertleşiyordu.

"Seni eve götürem, Hâkime Hanım."

"Sağ ol Hasan Amca. Sen iki dakika otur, şimdi hazır olurum."

"Gapıda beklirem ben."

Adliyenin en eskilerinden biriydi Hasan Amca. Adliye binasının inşaatı başladığından bu yana hep orada çalışmış. Yaşlı fakat dinç bir adamdı. Orta boylu, esmer tenli...

En belirgin özelliği gür, davudi sesiydi. İşyerinde benimle birlikte bir hâkim ve iki savcının daha odacılığını yapıyordu. Ancak benim için yaptıkları o binadaki resmî görevleriyle sınırlı değildi. İlk günden itibaren ihtiyarla aramızda farklı bir yakınlık oluşmuştu. O yakınlarımdayken, konuşurken, ellerinin saçlarımın üzerinde dolaştığını hissediyordum. Hasretini çektiğim şefkatin, ruhum üzerindeki yumuşak dokunuşlarını ne gariptir ki gurbette, bir yabancının bakışlarında ve ses tonunda bulmuştum.

Her konuda rehberlik ediyordu bana. Evime yerleşmeme, eksiklerimi tamamlamama, o iklim koşullarında yaşamanın sırlarına, çarşının, pazarın, esnafın, neyin ne, kimin kim olduğuna dair ne var, ne yoksa... Üşenmiyordu, yorulmuyordu; akşam, hafta sonu demiyor, her şeyin üstesinden geliyordu. Benim için yaptığı her iş, onu mutlu ediyordu. Yorgun argın yanımdan ayrılırken, yüzündeki huzuru ve memnuniyeti görüyordum. Dile getirmese de, bütün bu özverinin, yardımseverliğin ya da konukseverliğin gerisinde, kalbinin derinlerinde, benimle doldurmaya çalıştığı bir boşluk olduğunu seziyordum.

Beni çok uzaklardan gelmiş olan bir göçmen kuşa benzetiyor, bunu sık sık dile getiriyordu. Şefkatle bezenmiş, hüzünlü bakışlarını yakalıyordum sıkça. Bazen mırıldandığı da oluyordu, duyuyordum; ne işim varmış evimden, köklerimden bu denli uzak, bu sert, hoyrat ve yabancı göğün altında?

İşte o anlarda, "İnsan da bir kuş değil mi Hasan Amca? Ve hayat da bir göç?" demek istiyordum ona.

Nihayet işlerimi toparlamış ve bir gurbet gününü daha tamamlamıştım. Dışarıya çıktım. Eldivenlerimi giyebilmek için çantamı ona uzattım.

"Arabayı bekleyek mi Hâkime Hanım?"

"Beklemeyelim. Araziden dönmeleri geç olur. Yürüyelim."

Sokak lambaları o akşam da yanmıyordu. Sık sık elektrikler kesiliyordu Narman'da. Hasan Amca bana gaz lambası getirmiş, nasıl kullanacağımı da öğretmişti. İlk zamanlar fitili saran gaz kokusunu yadırgamış, ancak kısa sürede alışmıştım. Sokaklarda, evlerin önünden temizlenen karın ardında kalan kaygan çamura batıp çıkarak yürümeye de alışmıştım. Elektrikler kesildiğinde devre dışı kalan kalorifer yerine odun sobası ile ısınmaya da... Çekmeyen telefonlara... Kara saplanıp kalan resmî araçlarımıza... Her türlü zorluğa dayanmaya koşullamıştım kendimi. Şikâyet etmiyor, dayanıklılığımla benim ihtiyarı şaşırtıyordum. Çünkü gerçekten de, eski günlerimi—teknoloji, medeniyet denen, bana bir yudum huzur vermeyen o lüks içindeki düzenimi—özlemiyordum. Bir tek... Evet, eski günlerden bir tek annemi özlüyordum. Hem de sancılar içinde, acılar, kıvranışlar içinde özlüyordum annemi. 'Özlemek' bir kelime olmaktan çıkmış, yapışkan ve kıvamlı bir sis gibi sarmıştı yüreğimi. En zor alışacağım ya da belki de asla başaramayacağım tek şey bu duygudan kurtulmak olacaktı. Bunu anlıyor ve çaresizce kabullenmeye başlıyordum artık.

"Yüzbaşı değil mi o?"

"He... Odur. Savcı Bey'e gelmiştir."

Oturduğum lojman alanının girişinde, karanlığın ortasında, güçlü ve ulu bir çınar gibi duruyordu Güven Yüzbaşı. Bizi görmüş olmalıydı. Yürüyüp gitmek yerine, güvenlik barikatının önünde bekliyordu.

Tuhaf biriydi Yüzbaşı. Oldukça neşeliydi. Oysa askerler sert yapılı adamlar olarak yer etmişti belleğime. Güven Yüzbaşı bu yüzden ilgimi çekmişti. O sade, sıcak, insana huzur ya da adı gibi güven veren gülümsemesi yüzündeydi yine.

"İyi akşamlar, Zeynep Hanım."

"Size de, Yüzbaşım."

"Erdemlere, yani Savcı Beylere gelmiştim. Sizi görünce, selam vermek istedim."

"Sanırım bu gece birlikteyiz. Savcı Bey beni de davet etti."

"Öyle mi? Bu güzel işte. Geldiğinizden beri oturup iki laf edememiştik sizinle, buna fırsat çıkmasına sevindim."

Az öncesine kadar toz zerrecikleri halinde ince ince yağan kar, rüzgârla birlikte şiddetlenmişti. Minik buz damlaları halinde yüzüme vuruyordu. Mantomun yakasını yanaklarıma doğru kaldırdım. Yanımdaki iki erkek benim gibi değildi. En ufak bir etkilenme belirtisi bile göstermeden hal hatır soruyorlardı birbirlerine.

"Akgül'den haber var mı Hasan Amca?"

"Yoktur, Yüzbaşım."

Yaşlı adamın sesinin tonundan seçebildiğim ilk duygu, kederdi. Ancak yüzüne baktığımda insanı ezip, bedenini

küçülten utancı da fark etmiştim. Omuzları düşmüştü. Başı ince boynuna ağır gelmiş gibi yere eğikti.

"Üzülme," dedi Yüzbaşı, onun düşmüş omzuna hafifçe dokunarak.

"Bir bileydim Yüzbaşım, iyi olduğunu bir bileydim. Bir bunun için tutarım bu bezgin canı bu geçkin bedende. Ağgül'ümü bir mutlu göreydim..."

"Üzülme, iyi olacak her şey."

"Sen git artık Hasan Amca. Ben bundan sonrasını Yüzbaşı ile giderim."

"Akşamınız hayırlara kalsın Hâkime Hanım, senin de Komutanım."

"Sana da iyi akşamlar."

Yaşlı adamın ardından baktık bir süre.

"Üşüdünüz. Girelim mi?" dedi Yüzbaşı.

Üşümüştüm gerçekten de...

"Evet, iyi olur."

Üç kattan ve altı daireden oluşan binadan içeriye girdik. Elektrikler kesik olduğu için cebinden bir çakmak çıkardı. İlk katı geçtik birlikte. İkinci kata, dairemin kapısının önüne gelmiştik.

"Teşekkür ederim. Ben, önce bir eve uğrayacağım, sonra yukarıda görüşürüz"

"Elbette," dedi gülümseyerek.

Ancak yerinden kıpırdamadı. Elimdeki anahtarları işaret etti bana.

"Işıkta kapıyı açın isterseniz."

Elimdeki anahtar tomarı içinden aradığımı bulmaya çalışırken, çakmağın ışığı söndü. Tekrar tekrar denemesine rağmen yanmadı. Karanlıkta biraz daha yaklaştı bana. Onun gövdesiyle evimin kapısının arasına sıkışıp kalmıştım. Yaklaştıkça büyümüştü gözümde. O daracık mekânda ondan başka hiçbir şey göremiyordum. Yakınlığını üstüme kapanmış bir duvara benzetiyordum. Boğulmaktan korkuyordum. Kalp atışlarım hızlanmaya, soluklarım sesli ve sert çıkmaya başlamıştı. Ellerim titriyordu. İstemsiz, tiz bir çığlığı zar zor tutuyordum boğazımda. Otokontrolüm darmadağın oluyordu. O tanıdık nöbet tesiri altına alıyordu beni.

Hayır... Hayır, şimdi olmaz... Olmaz. O bana yardım etmek istiyor. Bu o değil... O değil.

Güven o sırada her şeyden habersiz anahtarımı bulmuş ve kapımı açmıştı. Tam zamanında bir adımlık özgürlük tanımıştı bana. Aksi halde... Aksini düşünmek bile istemiyordum. Ben buna alışkındım. Az sonra biteceğini biliyordum. Az sonra soluklarım düzene girecek, o eski hayalet kalkıp gidecekti üzerimden. Ancak başka birinin buna tanık olmasından korkuyordum.

"İyi misiniz, Zeynep Hanım?"

Eşikten içeriye geçmiş, holde bekliyordum. Sesimden... Sesimin, ruhumdaki nöbeti ele vermesinden çekinerek... "Soğuktan olacak," dedim bir gayret. "Soğuğa alışamadım henüz."

Endişeyle bakıyordu. Bir terslik olduğunu anlamıştı. Buna rağmen, başını sallamakla yetindi.

"Alışmak kolay değil buralara. Neyse, görüşmek üzere."

Bir süre sırtımı kapıya yaslayarak hareketsiz durdum. Gücüm yerine gelsin, tekleyen kalbim düzene girsin, soluğum yumuşasın, üstüme çöken hayalet çekip gitsin diye bekledim. Aslında bunu hemen hemen her akşam yapıyordum. Kapıyı kapattıktan sonra durup, bir yabancı gibi beni bekleyen eve, daha doğrusu istikbalime bakıyordum. Kendimle o ev ve yeni düzenim arasında bir bağ kurmak istiyordum.

Parmaklarım gevşedi önce, çantanın derisine geçmiş olan eklemlerim çözüldü. Başımı dik tutarak evin soğuğunu içime çektim. Birkaç dakika öncesine göre çok daha cesurdum. Koridorun en uzak noktasına diktim gözlerimi. Öfke, tiksinti ve kederle fısıldadım karabasanıma.

"Rahat bırak beni... Rahat bırak. Ölsem de, yenilmeyeceğim sana!"

Az sonra, herkesin görmeye alışkın olduğu yüzüm ve kimsenin göremeyeceği ruh halimle üst kattaydım. Bana yer vermek için kalkan, sonrasında yanımdaki sandalyeye oturan Güven Yüzbaşı'ya baktım. Acaba, evimin kapısının önünde olanlarla ilgili ne düşünüyordu? Neden öyle sarsıldığıma dair soru soracak mıydı? Bunlar da nöbet esnasında yüz yüze olduğum insanların durumu nasıl değerlendirdikleriyle ilgili geliştirdiğim paranoyalardı. Oysa ben kâbusumu içimde yaşıyordum. Dışarıdan bakanın çözmesine imkân yoktu. Ama... İlla ki bir dışa vuruşu olmalıydı bu içe kapanma anlarının. İlla ki, bir dili olmalıydı, kontrolsüz davranışlarımın.

"Allah aşkına bir rahat dur, Erdem. Bir Hâkime Hanım kalmıştı kirli çamaşır dediğin şeyleri anlatmadığın. Ne istiyorsun benden, anlamıyorum ki."

Güven'in sesini işittim. Erdem'e çıkışıyordu. Erdem, karısı Melek, Kaymakam Hüseyin Avni Bey, onun karısı Özgür Hanım... Hepsi neşe içindeyken, Yüzbaşı mahcuptu. Konuşulan konudan hoşnut olmadığı, kapatma çabasından belliydi.

"Gördün mü Zeynep, bak nasıl kapatmaya çalışıyor?"

"Affedersiniz, ben dalmışım, anlayamadım."

"İsabet olmuş," dedi Yüzbaşı aynı mahcup ifadeyle bana bakarak.

"Sizinle uğraşılıyor anladığım kadarıyla, Güven Bey."

"Onların işi gücü bu zaten Zeynep Hanım. Aralarındaki tek bekâr erkek ben olunca..."

Yalnız olması, Narman'da yalnız yaşıyor olması, bekâr olduğu anlamına gelmiyordu elbette. Doğu'da görev yapan pek çok memurun eşlerini, ailelerini yanlarında götürmemeleri çok olağan bir durumdu. Yüzbaşı'nın da öyle olabileceğini sanmıştım belki de... O gece durum kendiliğinden açıklığa kavuşmuştu. Bekâr olduğunu öğrendiğim için mi, yoksa o gecenin sıcak sohbetiyle birbirimize biraz yakınlaştığımız için mi bilemiyordum ama sık sık Yüzbaşı'yı izlerken, mimiklerinin yüz hatlarını nasıl da güzelleştirdiğini düşünürken yakalıyordum kendimi. Güzel bir erkek miydi? Erkeğin güzeli olabilir miydi? Ağırbaşlı bir tebessümle gülümseyen erkek güzeldir, derdi anneannem. Gülerken dişlerini gösteren erkekleri pervasız olarak nitelendirir, *erkek dediğin edebiyle gülecek*, derdi

son söz olarak. Gülmenin edebi, adabı olur muydu? Eskilerde oluyordu, önemseniyordu zahir. Ya şimdi... Şimdi edebi, adabı bir yana, gülümseyen yüzlere rastlamak bile öylesine zordu ki.

Güven Yüzbaşı, o geceden itibaren, küçük çentiklerle hayatıma girmeye başladı. O gece, güzel gülümsemesi ve nazik tavırlarıyla ilgimi kazanmıştı. Öyle ki, gece boyu ne zaman sıcak bir tebessümle sarmalanmak istesem, gözlerim onu arıyordu. Bir tür etki ile kuşatmıştı beni. Belki biraz da farkındalıkla, hiç yanıltmamış, boş ve soğuk karşılamamıştı beni. Herkesin eşli olduğu bir toplantının iki yalnız insanı olarak, olması gereken buymuş gibi, sıkça birbirimize kayıyordu ilgimiz. Rahatsız değildim. Aksine... Rahat nedir bilmeyen yorgun ruhumu teskin eden bir ilaç gibiydi.

Vaktin nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Ve bunun tek sebebi Yüzbaşı'nın varlığıydı. Saat, gece yarısına beş-on dakika ya var, ya yoktu.

"Geç olmuş," dedim.

"Daha kahvelerimizi içmedik Zeynep," dedi ev sahibemiz Melek.

Cana yakın, güler yüzlü bir kızdı Melek. Yaşça benden bir hayli büyük olmasına rağmen, iyi anlaşıyorduk. O yaşına göre biraz çocuksuydu, bense fazlasıyla olgundum. Belki de bu sebeple sağlam bir denge kurmuştuk.

"Ben bu saatten sonra kahve mahve içmem artık Melek."

"Olur mu ama? Birden bire kalkılır mı böyle?"

"Gece yarısı olmuş cidden. Haydi, biz de kalkalım Hanım."

Kaymakam Bey de kalkmış, bir anda herkes toparlanmaya başlamıştı. Savcı Bey ya da o geceki ısrarından sonra adıyla hitap etmeye başladığım Erdem, şişenin dibinde kalan iki parmak rakıyı işaret ediyordu Güven'e.

"Sen kal bari asker. Birer kadeh daha içeriz, öyle kaçarsın."

Yine güzel bir gülümseme...

"Melek'i yorduğumuz yeter arkadaş. Kız zaten bütün gün ve gece bebekle uğraşıyor. Bir de üstüne misafir. Sen iç kalanı. Hatta sen de içme artık. Bu gece de ufaklığa sen bak."

"Ne güzel söyledin Güven. Bu gece İpek'e o baksın da ben uyuyayım."

Evimdeydim. Salon camındaki perdeyi aralamış, az önce merdivenlerden birlikte indiğim bu geceki dostlarımın gidişini seyrediyordum. Gecenin ağırlığı iyiden iyiye çökmüştü Narman'a. Yine kar yağıyordu. Kar hiç durmuyor, hiç soluk aldırmıyordu.

Islık ile uğultu arası dönüp duran tipinin sesini, güçlü ve derin bir kahkaha böldü birden. Artık kanıksamaya başladığım o ton, o bana etki eden kuşatma... Nazlı, utangaç bir tebessüm yerleşti dudaklarıma. Sanki karşılık veriyormuşum, onu görüyormuşum ya da o beni görüyormuş gibi... Oyun gibiydi hatta. Ses uzaklaşıyordu. O uzaklaşırken ben biraz daha yaklaşıyordum cama. Biraz daha...

Duyamıyordum artık. Karartılar da gözden kaybolmuştu, az önce çalıştırdıkları arabanın farları da...

Yalnızdım yine.

Issız, sessiz, tekinsiz... Huzursuzdum yine.

Yalam da uyumuş olmalıydı. Kıpırtıları kesileli bir hayli zaman olmuştu. Evin içinde çıt çıkmıyordu. Dışarıdaysa fırtına sürüyor, bu gecenin zor bir gece olacağını haber veriyordu bana; oysa biliyordum ben. Bu evde olmak hiçbir zaman kolay olmadı. Mühür misali ruhuma damgalanmış anılarla yüz yüze bakmak, şu uzandığım yatağa bir kez daha bedenimi koymak, şu gizli birer tanık gibi susan eşyalarla yıllar sonra yeniden fırtınalı bir gecede dört duvarı paylaşmak, aynı havayı solumak nasıl kolay olabilirdi ki?

Bu evle yüzleşmek düşündüğümden de ağırdı. Uzaklaşmak çare olur, zaman geçtikçe dem çöker, yara durulur sanmıştım. Hatırlamak güçleşir, mesafe ses geçirmez bir duvar olur sanmıştım.

Yanılmışım!

Yıllardan ve yollardan böylesi bir kudret ummak ne büyük tamahkârlıkmış. Yok demek ya da yok olmak neye yarar? Kir, bulaştığı yerde işlemeye devam eder. Büyür, genişler, çoğalır. Gün gelir temiz tek bir hücre dahi kalmaz. İnsan, bilincinin üstüyle ne kadar çabalarsa çabalasın,

faydasız. Hiçbir şey unutulmaz. Telkin, güç gösterileri... Hepsi yalan, boş, zırva... İnsan ruhunun kiri, tortusu bilincinin altında... Bu gece, acıdan ve yorgunluktan yarı baygınken bile, geçmişin sayfalarında bir o yana, bir bu yana dönüp dolaşmama başka bir açıklama olabilir miydi? Kim götürüyordu bu gece beni çocukluğuma, genç kızlığıma, kadınlığıma? Kim seçiyordu o sayfalar içinden canımı en çok yakanları, en çok can yaktıklarımı? Bilincimin üstüyle asla ziyaret etmeyeceğim o yerlere kim itiyordu amansızca, acımasızca beni?

Bu ev, bu oda ve eşyalarla birlikte bilincimin altında saklanan kız, değil mi?

* * *

O yaz, Temmuz ayı ortalarında bir gece uyanmış, su içmek için aşağıya inmiştim. Mutfağı verandaya bağlayan kapı ardına kadar açıktı. Oysa geceleri alt katın bütün kapılarını ve pencerelerini sıkı sıkı kapatır ve kilitlerdik. Üzerimdeki geceliğe aldırmadan, çıplak ayaklarımla bir-iki adım attım dışarıya.

Yıldızlı, aydınlık ve serin bir geceydi. Annemi, elinde sigarasıyla dalgın ve kederli buldum. Benim yanına gidişimi bile fark etmemişti. O hali, dalgınlığı garipti.

"Anne," dediğimde irkildi. Görmememem gereken bir şey görmüşüm gibi, hafifçe sıçradı yerinden, telaşla söndürdü sigarasını.

"Ah, anneciğim, neden uyandın sen?"

"Su içecektim anne, sen neden buradasın bu saatte?"

Bakışlarımla suçlu gibi aceleyle söndürdüğü sigarasının can çekişen dumanını işaret ettim. Yadırgamıştım. Gün içinde üç veya dört tane sigara içerdi en fazla. Öğünlerden sonra, keyif sigarasıydı annemin tiryakiliğinin sınırları. Geceleri uykudan kalkıp sigara içtiğine daha önce tanık olmamıştım.

"Hiç kızım. Uykum kaçtı. Haydi, çıkalım da uyuyalım, şimdi baban da uyanır, merak eder bizi."

Babam...

Ben Selim Amca diye hitap ederdim, oysa annem ondan bahsederken hep "baban" demeyi tercih ederdi. Sanki özellikle vurgulardı. İtirazım yoktu. Hitabım ne olursa olsun, baba gibi benimsediğim, daha doğrusu benimsemeye çabaladığım biriydi Selim.

Annemin canının bir şeylere sıkkın olduğu belliydi. Ama üzerine gitmek istemedim. Daha doğrusu annemi böylesine kederlendiren nedeni duymak isteyip istemediğimden de emin değildim. Evlendikleri günden beri, Selim ile annem arasında küçücük bir kırgınlık ya da tartışma görmekten ya da işitmekten deli gibi korkardım. Selim'in anneme ve bana tıpkı bir kraliçe ve prenses gibi davranmasını beklerdim. İnsanlar arasında, karı koca arasında, baba ve kızları arasında yaşanabilecek sıradan anlaşmazlıkları bile, bize yakıştıramıyordum. Çünkü biz, sonradan bir araya getirilmiş, kırılmaya ve dağılmaya çok daha müsait, üvey bir aileydik. Bu, ne zaman ve nasıl belleğime bu şekilde işlenmişti, bilemiyordum. Hatırlamıyordum. Biz parçalanmaya daha uygun yapıdaydık ve bu saplantımdan kurtulamıyordum bir türlü. Bunun verdiği huzursuzluğa

annemin huzursuzluklarını da eklemeye korkuyordum. Bir tür, içe kapanma haliydi bu. Görmedim-duymadım savunması, mantığıydı bir çeşit. Ama ne kadar sürdürebilirdi ki insan bu tavırları? Ne kadar süreyle kör bakabilirdi ki gün gibi apaçık gördüklerine?

Aynı yazın sonuna doğru annemdeki durgunluk hali gitgide artar oldu. Sigarasıyla yakaladığım, gece yarısı yalnızlık nöbetleri artar oldu. Parçalanmaktan korksam da, annemdi karşımdaki. Dayanamadım bir gece...

"Yok, bir şey kızım," dedi yine.

"Anne ben büyüdüm artık," diyerek üsteledim.

O gecelerin sayısı arttıkça bunu sık sık düşünür olmuştum. Büyüyordum ben. Biz iki yetişkin kadın, bir ana-bir kız, artık korkularımızdan, kaygılarımızdan bahsedebilirdik birbirimize. Ama ikimiz de yapamıyorduk. Selim hayatımıza girdikten sonra kaliteli, özenli, güvenli kozalar içindeydik annemle birlikte. Ama artık fark ediyordum ki, bunlar ayrı dallarda, ayrı kozalardı. Annemle ben o kozalar içinde saklanıyorduk. Bir anlamda, Selim'le *öz* olmaya çabalarken, anneme *üvey* kalmıştım. Her an parçalanabiliriz kaygılarıyla kör ve sağır yaşamaya çalışırken, annemin hissiyatından uzaklaşmıştım.

"Çok şükür ki büyüdün Zeynep. Çok şükür ki, artık büyüdün kızım."

"O halde seni böyle uykusuz bırakan şey nedir anne? Yoksa Selim..."

"Yok, canım. Yok, kuruntu etme. Selim Bey beni üzecek bir şey yapar mı hiç? Tanımıyor musun sen babanı?"

Tanıyor muydum ben *babamı*? Evet, anneme ve bana ayrı ayrı kozalar hazırlayarak bizi içine hapseden adamdı,

Selim. Aslında biz bir aile bile sayılmazdık. Hiçbir zaman bir bütün olamamıştık. Azamisinden bir uyum tablosuydu içinde yaşadığımız. Olması gerekendi bizi bir arada tutan bağ. Ötesine adım bile atamamıştık. Hiçbir zaman, bir yumak gibi sarılamamıştık birbirimize ya da çözülememiştik birbirimizin önünde. Hep seviye, hep ölçü, hep çizgi... Aşamazdık Selim'in görünmez bir kalemle davranışlarımıza çektiği sınır çizgilerini.

Biz—annem ve ben—sonradan edindiğimiz bu aile tablosunu ömrümüzün sonuna kadar sürdürmek üzere sessizce sözleşmiş gibiydik. Ne ben, ne de annem, bu hassas köprüyü sarsmaya cesaret edebilirdik. Çünkü biz sonradan gelmiştik, uymak, ayak uydurmak mecburiyetinde olan bizdik. Ben annemin dulluktan kurtulmuş olmasına, kahkahalarının, ışıltılı makyajının, süslü ve renkli elbiselerinin albenisine vurulmuştum. Annemin yeniden siyahlar içindeki sessiz, yaslı, dul dünyasına geri dönmesinden korkuyordum. Annemse... Sanırım annem de bunlardan korkuyordu. Bilemiyordum ki... Annemin ne düşündüğünü hiç bilemiyordum. Kendi rolümü ezberlemiştim ben, onu oynuyordum. Şaşırmadan, düşünmeden... Selim İlter'e yaraşacak, yakışacak, onu iyi niyetle giriştiği çocuklu bir kadınla evlilik fikrinden pişman etmeyecek, dürüst, terbiyeli, saygılı, kurallara uyan bir nesne olmak zorundaydım ben.

Annem ve ben üzerimize düşeni sürdürme gayretindeyken, çizilmiş sınırlardan ilk taşan, sessizce kabullenilmiş anlaşmayı ilk bozan, Selim oldu. Yürüdüğümüz çürük köprüyü sallayarak, tek tek düşmemize neden olan, ilk Selim oldu.

"Yetim doğdu Ağgül. Kızımın kızıdır. Ağgül demiş anası adına amma 'Karkız' derim ben ona. Hele bir görsen Hâkime Hanım, kardan beyazdır çehresi. Babası ölünce, anasını Delikdaş'a verdik, kocaya. Karkız bebekti. Anası onu da aldı gitti."

"Senin yanında kalamadılar mı?"

"Buralarda başsız avrat olmaz Hâkime Hanım, dile düşer. Kötü olur, kötü ederler."

Başı önünde, önü siperli kasketi kat kat, buruş buruş olmuştu sıkmaktan. Yüzü de kasketi kadar kırışıktı. Yenikliğin açtığı derin izleri vardı. Oysa gururlu bir adamdı Hasan Amca. O güne değin yardımlarına karşılık olarak uzattığım her şeyi geri çevirmişti. Kendisi için hiçbir şey istememişti benden. İlk kez o gün, torunu için eğiliyordu önümde.

"Gelsin akşam Hasan Amca. Eve getir Karkız'ı. Eğer birbirimize ısınırsak, kalsın yanımda. Ev işlerine yardım eder, can yoldaşı olur bana."

"Allah senden razı olsun Hâkime Hanım. Tuttuğun altın olsun. Ben gidirem şimdi. Ağşam olmadan alır gelirem."

Ev işlerime yardım edecek birine ihtiyacım yoktu aslında. Kutu gibi bir lojman dairesinde, ihtiyaç kadar eşya ile sınırlı tekdüzeliği çekip çevirecek biri fazlasıyla lükstü o günlerde. Ancak yaşlı adam öylesine çaresizdi ki... Anlattığına göre torunu, annesinin sonradan gelin olduğu köyde huzurlu değildi. İtilip kakılıyor, hor görülüyor, tarlaya, bostana, ahıra, nahıra, suya, fırına, her türlü işe acımasızca sürülüyordu.

Kadın kısmının bir hükmü yoktu bu başı karlı, eteği dumanlı dağ köylerinde. Çünkü pek çoğunun o güne değin okuyabildiği tek şey kendi alın yazılarıydı. Karkız'ın annesi için de durum farklı değildi. Kızına sahip çıkmak bir yana, ağzına yıllar önce çektiği yaşmağın gerisinden sesi bile duyulmuyormuş. Babası henüz Karkız doğmadan kefen giyince dul kalan kadın, başka bir köye gelin verilmiş. Kızını kucağına, yazma, fistan, öteberisini koluna astığı bohçasına doldurmuş ve bir kuşluk vakti düşmüş ikinci kocasının peşine. Ardı sıra gitmiş, gitmiş... Ne bir araba gelmiş almaya, ne de gelin olduğu evden başka birileri.

"Onlar ancak kızoğlankıza yapılır buralarda Hâkime Hanımım. Kucağında yetimiyle, dul bir kadına kocanın ardına düşüp yürümek yaraşır. Ötesini kimse beklemez de, yapmaz da." Böyle demişti Hasan Amca...

Dolaştığım köylerde, yöreyi çevreleyen yüksek dağlar kadar aşılmaz gerçeklerle yüzleşmiş, oralarda, sert ve acımasız olan tek şeyin iklim şartları olmadığını öğrenmiştim. Buralarda kadın için karakış, dört mevsimdi. Her gün bir öncekinden çetindi.

Sınırlar vardı. Öyle tellerle çevrili, duvarlarla örülü değildi buralarda sınırlar. Derin kazılmış siperler gibiydi, karşıdan bakıldığında görülmesi olanaksızdı. Erkeğin egemenliğini yadsıdığın an içine düşüyordun o çukurların. El uzatan olmuyor, terk ediliyor, cezalandırılıyordun. O çukurun içinde kaybolup gidiyordun. Kız çocuklarına özgü genel bir kaderdi bu. Varlıkları bile yok sayılıyordu. Babaya kaç çocuğun var diye sorduğunda, erkek çocuklarının sayısını söylüyordu. Kızlar birer gölge gibiydi. Sessiz, sitemsiz, tepkisiz birer karartı gibi, iş nerede onlar orada. Ne doğduklarını hatırlıyordu birileri, ne de nasıl olduklarıyla ilgileniyordu. Günün birinde bir ölüm haberi... Bir Fatiha, bir testi su, toprağı bol olsun. Ne duydu, ne bildi, ne istedi, ne bekledi, ne elde etti? Nasıl gelip, nasıl gitti bu dünyadan, bilen yoktu. Kaç baş hayvan baktığı, kaç yayla göçtüğü, kaç tarla ektiği, kaç bostan bozduğu, kaç deste ot yığdığı, gün çalımından kuşluğa kaç külek süt sağdığı, kaç yayık yaydığı, kaç çocuğa gebe kaldığı, kaçının erkek olduğu... Bunlardan ibaretti kadınların gelmişliği ile göçmüşlüğü arasında bıraktığı izler. Bir vakit bunu ağlar, bunu söylerdi herkes. Sonra adından ibaret varlığı da silinip giderdi.

Artık bu durumun değişmesi gerektiğini savunanlar, kızlarını okutmak için çabalayan aileler de vardı. Yatılı bölge okulları ile birlikte anaların zihni de açılmış, "Kızlarımız okusun," diyorlardı. Ama Akgül, yani Karkız, bundan nasibini almamıştı. Çünkü Karkız'ın alnına o doğarken, ondan habersiz *yetim* yazılmıştı. Karkız, yediği lokmanın, içtiği çorbanın hakkını ödeyebilmek için çocukken başlamış çalışmaya. Buna rağmen, sığıntı gibi

iliştiği sofrada fazlalık sayılmış, elini uzattığı her lokma, tabağa çaldığı her kaşık boğazına takılmış.

Kapının sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrıldım. "Girin," dedim boğazımdaki düğümü temizleme gayretiyle. Gelen kişi, Güven Yüzbaşı'ydı.

"Rahatsız etmiyorum ya?" dedi kapının eşiğinden, cömert bir gülüşle.

"Rica ederim, ne rahatsızlığı, buyurun lütfen Yüzbaşım."

Odanın içinde daralmış ruhuma kendi büyüklüğünde ferah bir pencere açmıştı Güven. Aydınlanmıştı birden etrafım. Bir şeyler kımıldamıştı odada, bir şeyler yer değiştirmişti. Ancak tüm bu değişiklikler gözle görülür şeyler değildi. Artık onu her görüşümde, anlamlandıramadığım, çok geçişli, denge bozucu, sersemletici bir akım içinde savruluyordum. Altıgen bir şeklin, çekingenlikle cesaret, umutla kaygı, sevinçle hüzün köşelerinde istem dışı dolanıp duruyordum. Bir adı olmalıydı bu ayartıcı, tehlikeli dağılmanın. Olmalıydı... Ama ne?

Onun için "şeytan tüyü var, kadınlar onu seviyor," diyordu Savcı Erdem. Eksik söylemişti ya da az. Benim gibi, yüreğinin etrafına beton bloklar dökmüş, kendine karşı olabildiğince sert ve acımasız bir kadın için bile tehlikeli biriydi. Şeytan tüyü dedikleri, tehlikeyi mi işaret ediyordu yoksa bir anlamda kandırılma uyarısı mıydı? Utanmasam gülecektim aklımdan geçenlere. *Güven ve Şeytan?* Hiç yakışmıyordu. Olsa olsa, zorlama ve uyumsuz bir birliktelik olurdu bu.

"Yoktunuz epeydir. Göremedik sizi."

"Tatbikat vardı Zeynep Hanım. Kış tatbikatı. Malatya'daydık."

"Biliyorum, herkes bunu konuşuyor burada. Nasılsınız, nasıl geçti?"

"Yorgunum biraz. Ama iyiydi."

İşinden konuşmak fazla heyecanlandırmamıştı onu. Hazır fırsatını bulmuşken, hazır sorulmuşken, ballandırarak, ekleyerek, abartarak anlatmıyordu olan biteni. Belki de gizlilik ilkesi denen bir şey vardı. Belki de Güven askerliği dünyanın en kadim mesleği olarak gören erkek gürühundan uzaktı. Belki sadece ekmek kapısıydı o üniformanın anlamı onun için. Sivil giysiler içindeyken mesleğini unutmaktan yanaydı. Askerliğin bir kadınla konuşulmayacağını düşünecek kadar kibirliydi belki de. Ya da askerlik onun için, anıtsal ve kutsaldı. Bilmiyordum elbette. Ancak onun hakkında bilmediklerim, onu görünce ya da son zamanlarda görmesem bile onunla ilgili karmakarışık hislerim kadar kalabalıklaşıyordu. Ona olan merakım, üst üste yığılan dosyalar gibi günbegün kabarıyordu. Ona yönelik ansızın boy veren ilgim, beni şaşırtıyor, ürkütüyordu. O yine karşımdaydı ve ben çokgen bir kafes içinde çoklu duygular arasında bir o yana, bir bu yana vuruyordum.

Mutlu muydum onu görünce? Evet, mutluydum. O halde neden karmaşa yaşıyordum? Çünkü hissettiğimin sadece mutluluk sınırları içine hapsedilecek ve tek bir kelime ile ifade edilecek, çekincesiz, saydam bir duygu olmadığının farkındaydım. Kuşku ve gölgeler de vardı ardında.

"Ben, Erdem'e uğramıştım. Sonra sizi de epeydir görmediğimi düşündüm ve böyle ansızın çalıverdim kapınızı. Siz nasılsınız Zeynep Hanım? Burası ve işler nasıldı?"

Gülümsedim, hafifçe, bakışlarımı ondan kaçırarak...

"Yorgunum biraz. Ama iyiydi," dedim onun verdiği yanıta belirgin bir sitemle.

Öyle ya, o kendini birkaç yüzeysel kelimenin ardına saklıyorsa, ben neden açılacaktım?

Burada iyi miyim, yoksa kötü mü henüz anlamış değilim Yüzbaşı. Günün birinde bir yerlerde, birileriyle gerçekten iyi olacak mıyım, bilemiyorum. Ufuk o kadar uzak ki benden, bugün, buradan göremiyorum. Bazen kendimi sadece bir damla kar ile özdeş tutuyor, bazı geceler o bir damla kar gibi yağıyor, yaşıyor ve ölüyorum. İçim soğudu, tenim soğudu. Buzdan bir heykel gibi, azar azar soğuk bir biçimde eriyorum. Buradan ve bundan öte hayalim yok. Rüyalarımda yalnızca geçmiş var. Şimdiki zaman ile gelecek arasında kısacık bir yol, ufacık bir bağ kuramıyorum. Bir yerlere saklanmaktı niyetim. Geldim, saklandım, şimdiyse kayboldum. Sen söyle Yüzbaşı, sence ben iyi miyim?

Bütün bunları ona söyleyebilmeyi nasıl da istiyordum. Bu bile nasıl bir delilik halinde olduğumun kanıtı değil miydi?

"Demek öyle," dedi zekice parlayan gözleriyle. "Demek öyleyse, böyle. Ama ben sizin askerlik mevzularından sıkılacağınızı düşünerek, geçiştirdim soruyu. Yani aslında niyetim... Yani kadınlar pek hoşlanmaz bu işlerin konuşulmasından. Haksız mıyım?"

"Demek ki size böyle hissettiren kadınlar olmuş hep etrafınızda."

"İşin doğrusu, evet, Zeynep Hanım. Mesleğimi ya da işimde neler yaptığımı konuşabileceğim bir kadın olmadı yakınımda."

"Hiç mi?"

"Hiç!"

Hafif bir suçluluk duygusuyla ve bir hayli rahatlamış olarak, samimi fakat kırgın itirafına tebessüm ettim. Neden öyle davrandığımı, onu hangi hakla ve ne ile suçladığımı, iyi niyetle yapılan sıradan bir ziyareti neden özel yanıtlara sürükleyip, zorladığımı düşünüyordum aynı anda. Ve elbette, etrafında işini konuşacağı kadar yakın bir kadın olmayışının beni neden o denli rahatlattığını da.

"Çay içer miyiz?" diye sordum, affedilme çabasıyla.

"Çayı akşam içelim," diyerek oturduğu koltuktan yavaşça kalktı. "Sizi işlerinizden alıkoymak istemem."

Geldiğinden beri onunla ilgili duygularımı ölçüp biçmekten ne ona, ne de giysilerine dikkat etmiştim. Sivil giysiler içinde resmi halinden çok daha genç duruyordu. Sivilken, yıpranmış blue jeanler, o iklim şartlarına uygun olmayan ince gömlekler, kazaklar, deri ceketler ve illaki kar botları giyiyordu. Söylediği gibi, soğuğa alışmış olduğu görüntüsünden de belliydi. Benim gibi üst üste, kat kat örtünme ihtiyacı hissetmiyordu.

"Akşam mı?"

"Erdem ve Melek akşam bana geliyorlar. İpek kızımız gecikmiş olarak kırk gezmesine gelecekmiş Güven Amcasına. Siz de bize katılırsanız çok mutlu oluruz."

İpek benim oraya gittiğim gün doğmuştu. O gün yolda anlatmıştı Güven bana. Savcı Erdem beni karşılamak için o yüzden kendisi gelememiş, Güven'i göndermişti.

"Gelirsiniz değil mi?"

Gülümseyerek elini uzattı. Ben de karşılık verdim aynı şekilde.

"Bilmem ki!"

Tokalaşmış olmamıza rağmen, elimi bırakmıyordu. Diğer elini de elimin üzerine kapatarak, bir süre başı eğik öylece durdu. Önce birleşmiş ellerimize, sonra eğik yüzüne baktım. O da başını kaldırdı. Bakışlarını yakaladım ve istekle kavradım gözlerini. İlk kez o kadar yakın, engelsiz, cesur ve mahrem baktık birbirimize.

O etkiyle olsa gerek, ikimiz arasındaki resmiyetin tok sınırını ona has nazik bir üslupla ihlal etti.

"Lütfen gel," dedi fısıltıyla. Sanki en çok ihtiyaç duyduğu buymuş gibi. Benim gidip gitmemem onun için hayati bir durummuş gibi. Söylediğinden çok söyleyiş biçiminden etkilenmiştim. Sesi ılık, pürüzsüz, kadife bir nehir gibi kulaklarımdan içeri akmıştı. Göğsüm bir kafes, gönlüm içinde bir kuş olmuştu.

"Ben bilmem böyle şeyleri, kırk gezmesi falan. Sen olursan, bana ev sahipliği konusunda eşlik eder, destek olursan... Lütfen kırma beni Zeynep."

Onunki belki de dostça, arkadaşça bir yardım isteğiydi. Oysa benim için anlamı çok daha fazlasıydı. Göğsümün içindeki telaş, çırpınış, bana yabancıydı. Ah! Eyvah! Ne vakitsiz, ne uygunsuz bir karmaşaydı. Ruhum örseli, acım demliydi benim. Oraya gitmekle birkaç direk dikmiştim yıkık düzenimin altına. Ancak henüz harcım hamdı. En uygunu vurgun yemeden baskın yapmaktı. Yüreğimin heveslerine sağır, yalnızlığımın serzenişlerine lâl kalmaktı. İçselimin bütün yankılarından, bütün çığlıklarından var gücümle kaçmaktı.

Mümkün müydü?

Pek mümkün görünmüyordu. Çünkü yine gülümsüyordu Yüzbaşı. Bütün suç, o lekesiz, gri nedir bilmeyen beyaz ve ışıklı gülümsemesindeydi. Bütün suç, o gülümsemenin bir köşesinden vaatle göz kırpan gamzesindeydi.

Boş yere suçluyordum onu. Sorun ne gülümsemesinde, ne de gamzesindeydi. Bütün suç bendeydi. Etkilenmiştim ondan. Bunu saklamak, onu suçlamak, dürüstlükten uzak, boş ve yararsız bir kaçıştı. Güven, onu ilk gördüğüm günden beri, zihnimde tasarladığım ve ne acı ki; gerçekleşmesini hem isteyip, hem kaçındığım beyaz bir düştü.

9.

Bahçedeki limon ağacının gölgesi odanın içinde, karşımdaki duvara asılmış, sallanıyor, eğiliyor, doğruluyor, direniyordu. Yıkılmıyordu limon ağacı. Çünkü fırtına karşısında zayıflayan genç dallarını, yaşlı kökleri ayakta tutuyordu. Bir ışık, bir gölge oyunuydu bu. Tıpkı benim içinde bulunduğum zihinsel med-cezire benziyordu. Bir siniyor dalgalanmalar, bir şiddetleniyordu. Bir susuyor içimdeki sesler, bir çığlık oluyordu. Zaman zaman dalıp gidiyor, bir yerlerde dolanıp duruyor, sonra bedenime geriye dönüyordum. İç içe geçmiş olayların, anıların peşinden koşarken tıpkı şu limon ağacının genç dallarına benzetiyordum kendimi. Ama benim, beni tutacak, buraya, büyüdüğüm yere bağlayacak bir köküm yoktu.

Odanın köşesinde bir sandık vardı; annemin sandığı. Öz babamla evlenirken çeyizini sakladığı sandık. Selim ile evlenirken onu geride bırakmaya gönlü razı olmamış olacak ki, yanımızda getirmiş ve benim odama yerleştirmişti. Benim için üzerine televizyonumu koyduğum, sıradan bir masa olmaktan bir adım öteye geçememiş olan

bu sandık, bu gece dikkatimi çekmişti. Varlığıyla, duruşuyla değil, içindekilerle, içeriğiyle ilgileniyordum garip bir şekilde.

Asma kilit yıllardır el değmemiş gizli ve göz alıcı bir hazineye giden bir kapı gibi görünüyordu bana. Gidenlerin ardında neler bıraktıklarına dair önlenemez bir ilgi duyuyordum. Dantel örtünün sandığın önünde üçgen şekilde asılı duran ucunu kaldırarak, altındaki altın rengi anahtarı aldım. Metalin soğukluğu elimi üşütürken, içime sıcaklık yayılıyordu. O anahtara en son annem dokunmuştu. Güç veriyordu bu bana. Avuçlarımın arasında annemin ellerini tutuyormuşum gibi... Hem bu duygunun tadını çıkarıyor, hem de hüznünü yaşıyordum.

Sandığın kapağını kaldırdığımda, beyaz sabun kokusu geldi burnuma. Genzimi doldurdum o kokuyla. Annem kendini ve kokusunu oraya saklamıştı sanki benim için. Geçmişten gelen eşyalar, saklanan anılar, kişilere ait izler, kokular... Kapalı bir kutunun içinde adresini bulduğunda hazin bir tebessümle karşılanıyormuş meğer. Özlemle, hürmetle ve sevgiyle kucaklanıyormuş, ulaştığı yerde...

Saten bir bohçanın büyük çengelli iğne ile tutturulmuş ucunu gördüm ilk olarak. Bir kilit daha açıyordum annemin yadigârlarına ulaşmak için. Ege Bölgesi'ne ait bir çeyiz sandığı olduğu öylesine belliydi ki... İğne oyalarıyla bezenmiş masa, sehpa ve tepsi örtüleri, yemeniler, bazı yerleri sandık lekesine bulanmış ham ipek mendiller... Yine ipek bir cepken, bir iç gömleği, kırmızı bir duvak...

"Bu ne anne?"

"Bu benim yüz örtümdü Zeynep'im... Kına gecesinde yüzüme örtmüştü kayınvalidem."

"Benim olabilir mi, oynayabilir miyim onunla?"

"O senin zaten, kızım. Ama oyun oynaman için değil, günün birinde sen evlenirken kullanacaksın."

Annemin sesi kulaklarımda yankılanırken, çoktan evlenmiş olduğumu düşündüm keder içinde. Ne o kırmızı örtü gelmişti aklıma, ne de bu sandığın içinde bana saklanan diğer şeyler. Öylesine uzaktaydım ki... Öylesine uzaklaşmak istemiştim ki buradan, benden, onlardan...

İnce bir sızı hissediyordum sol yanımda. İnce fakat derinden... Nasıl özlemiştim seni anne... Nasıl, bir bilsen...

* * *

"Nesi var annemin Selim Amca?"

"Metin ol Zeynep, birbirimize destek olmak zorunda olduğumuz bir süreçten geçiyoruz."

"Lütfen Selim Amca, bana da söyleyin."

"Annen hasta Zeynep, tedavisi uzun sürecek bir hastalığı var, sabırlı olacağız, yanında olacağız ve hep birlikte atlatacağız bunu."

Annemin garip davranışları, saklamaya çalıştığı dalgınlığı nihayet sebebini belli etmişti. Hastalığının ortaya çıkışı, yazlıktan dönüş hazırlıklarımızın başladığı günlerden birine rastlamıştı. Biz Selim'in yeğenleriyle birlikte son bir kez Ayvalık'a gezmeye gitmiştik o gün. Annem ise, her öğleden sonra yaptığı gibi, dinlenmek için odasına çekilmişti.

Selim, evin sessiz ve tenha olduğu o saatleri okumaya ayırırdı. Zengin bir kütüphanesi vardı. Emekli olduktan sonra neredeyse bütün boş zamanını kitaplara ayırmıştı. Her konuda olduğu gibi, okumayı da belli bir program dâhilinde ve ciddiyetle ele alırdı. Seçtiği kitapları, konularına, sınıflarına göre tasnifler ve belirlediği sıralamayı takip ederdi. Sürekli not tutardı. O notlarla sonradan ne yapacağını anlamazdım ama yaptığının illaki iyi bir nedeni olduğunu düşündüğüm o günlerde, bu alışkanlığına saygı duyardım. Belki de bu şekilde zihnini hep diri ve zengin tutuyordu. Belki de okuduğu kitaplardan aldığı o notlar sebebiyle fikirden çok bilgi dolu bir adam olduğunu, girdiği her ortamda rahatça, güvenle ortaya koyuyordu.

O gün de evin içindeki düzen bozulmamıştı. Bozulan yalnızca annemin uyku süresiydi. Selim'in dikkatini çeken de bu olmuştu. Başını okuduğu kitaptan kaldırıp saate baktığında, ters giden durumun farkına varmıştı.

Biz döndüğümüzde Selim'in ablası dışında evde hiç kimse yoktu. Onu da bizi haberdar etmek için bırakmışlardı. Bana, Selim'in annemi baygın bulduğunu, uyandıramadığını, telaşla bütün yakınlarını eve çağırdığını, ambulansın gelmesini bekleyemeden aceleyle araba ile hastaneye taşındığını, henüz bir haber alamadığını tane tane ve metanetle anlatırken, ben yıkılmış ve verandanın basamaklarına çökmüştüm.

O gün, o basamaklarda yığılıp kalan bedenim, annemin bir daha iyi olamayacağını yüreğimden önce kabullenmişti. Çöküşüm ondandı, oturduğum yerden kalkamayışım, hastaneye koşamayışım ondandı!

O günlerde kötü hastalık diyorlardı anneme musallat olan belanın adına. Hastanedeki uzun bekleyiş süresince fısıldaşmaları duyuyordum. Kimse bana açık açık söylemiyordu, kimse hastalığın gerçek adını telaffuz etmiyordu. Sanki dillerine bulaşan adıyla birlikte, o belaya da bulaşacaklardı. Duygularını mat bir renksizliğin ardına gizlemişlerdi ve susuyorlardı.

Sadece Selim... O, alışkın olduğum ciddiyetini korumaya çalışsa da onu yakından tanıyan bir çift gözün görebileceği farklılıkları saklayamıyordu. Aralıklarla alnını kırıştırıyor buna bağlı olarak da yanak kasları seğiriyordu. Kaygılıydı, korku doluydu, içten içe panik halindeydi. Gözlerimiz kesiştiğinde, hızlıca kaçırıyordu benden. Onu okuyabileceğimi biliyordu.

"Ferda İlter'in yakınları..."

Oturduğum koltuktan kalkarak doktorun yanına seğirttim. Haberi aldığım ilk an eklemlerime yerleşen uyuşukluk hali kaybolmuştu. Aklım bedenime baskın çıkmıştı. O andan itibaren annem için, ikimiz için, çok daha güçlü olmam gerektiğini söylüyordu. Etrafımdaki herkes silik tozlar gibi uçuşup gitmişti gözlerimden. Benim için yeryüzünde bir annem, bir ben kalmıştık. Tuhaftı belki, ancak Selim'den bile uzaklaşmıştık.

Sorular soruluyordu doktora, sessizce dinliyordum. Sanılardan, olasılıklardan bahsediyordu. Tanı için henüz erken olduğunu, bundan sonra izlenecek yolu, yapılması gerekenleri anlatıyordu. Uzun bir hastane ve tetkik süreci bekliyordu bizi. Soru soramıyordum. Çünkü duyduklarımı

sindirmek zaman alıyordu. Doktor konuştukça boğazımda bir düğüm, gitgide büyüyordu.

"Annemi görebilir miyim?"

Büsbütün tıkanmadan iki kelime etmeyi başarmıştım. Üzüntüm, su birikintisi halinde gözlerime hücum etmişti. Yaşlarımın boşalması an meselesiydi. Buna rağmen, sımsıkı yumduğum avuçlarımdan aldığım güçle yaşların önüne bir set çekmiştim.

Yuvarlak yüzlü, mavi gözlü, tepesindeki sarı saçları hafifçe dökülmüş, kısa boylu doktor yüzüme baktı bir an.

"Elbette," dedi dudaklarını kısıp başını sallayarak. Eliyle müdahale odasını işaret etti bana. Ardından odadan çıkan, sonradan asistanı olduğunu öğrendiğim ve zamanla arkadaş olduğum genç adama seslendi.

"Emir, bu genç bayanı annesinin yanına götür evladım."

Annem, gri boyalı demir bir sedyenin üzerindeydi. Bugün bile görmeye tahammül edemediğim beyaz çarşaflı hastane yataklarında onu ilk görüşümdü bu. Bitkindi. Yataktan sarkan kolundan bile habersizdi. Teninde morarmaya başlayan iğne izleri vardı. Defalarca kan alınmış olmalıydı. Başı duvar tarafına dönük, gözleri sımsıkı kapalıydı. Buna rağmen uzun, simsiyah kirpikleri ıslanmış, birbirine karışmıştı. Ağlamıştı.

O hali, bitkinliği, duvara dönmüş yüzü, cansız gibi duran bedeni, sarkan kolu, ağlamışlığı... Annem o dakika, insanların o yıllarda adını anmaya bile korktukları o zalim hastalığa teslim olmuştu. Pes etmişti. Onu öyle görmek, beni de umutsuzluğa düşürmüştü. Yanına varmadan

görüşüm bulanmış, yaşlarım gözlerinden süzülen ince bir dere gibi boynuma ulaşmıştı.

Derin bir nefes beni toparlamaya yeter miydi? Çektim. Bir kez, iki kez, üç, beş, on kez...

Derin derin nefeslendim. Olmadı. Her nefes biraz daha doldurdu içimi, her nefes yaşlarıma yaş kattı. Yanına sokuldum. Elimi uzatıp yanağına dokundum. Tıkandım. Sustum. Sadece okşadım annemin gülden güzel yüzünü. Parmağımın ucuyla kirpiklerindeki yaşı silmeye çalıştım. Kıpırdamadı, fark etmedi yanında olduğumu, kendinde değildi. Bu kez derin bir nefes değil, derin bir iç çektim. Kendinde olmamasına, beni öyle görmemesine sevinmiştim. Çünkü ona verebilecek ne bir tebessümüm, ne de bir tutam umudum vardı. Öyle ya, o hastalıktan kurtulan olmamıştı. Eğildim, saçlarını öptüm. O ağlamasın diye ağladım. Onsuzluktan korktuğum için, ağladım. Ona acıdığım için, ağladım. Ağladım, ağladım dakikalar boyu.

"Artık çıkmanız gerekiyor, annenizi servise alacağız."

10.

Erzurum dağları kar ile boran...

Kapımın önünde, dedesinin ardına saklanmış bir kız çocuğu duruyordu. Yaşından çok daha küçük görünmüştü gözüme. Belki de öyle düşünmeme çelimsiz bedeni sebep olmuştu. Kısa boyluydu. Alnının yarısını kapatan beyaz bir örtü bağlamıştı başına. Onun üzerine yünlü kumaştan, kahverengi yöresel bir şal atmıştı. Yüzü eğikti. Buna rağmen gül pembesi yanakları, simsiyah kaşları ve kirpikleri dikkat çekiyordu.

"Getirdim Hâkime Hanımım," dedi Hasan Amca. Umutla, yakaran nazarla bakıyordu yüzüme.

"Hoş geldiniz," diyerek hafif aralık kapıyı ardına kadar açtım. "Girin içeriye."

Lastik malzemeden yapılmış, siyah ayakkabılar vardı kızın ayaklarında. Alt baldırlarını dizlerine kadar kapatan el örgüsü beyaz çoraplar giymişti. Uzun eteği eskimiş, yer yer yama atılmıştı. Sırtındaki ince yün hırkanın bilek yerleri aşınmış, yıpranmıştı. Ayakkabılarını çıkardığında, çoraplarının burunlarındaki delikler de ortaya

çıkmıştı. Parmaklarını içe doğru kıvırarak örtmeye çabalıyordu. Kışlık terliklerimden birini uzattığımda rahatladığını hissettim.

İki eliyle bohçasının düğüm yerine sımsıkı tutunmuş evimin holünde duruyordu. Çoraplarındaki delikleri örtbas etmiştik birlikte. Ancak her yanından yokluk, yoksulluk akıyordu. Onu bu yenidünyada neler bekliyordu bilemiyordum elbette, ancak ardında kıyım gibi bir sefalet bıraktığı belli oluyordu.

"Girsene Akgül. Çekinme, lütfen."

Salonu işaret ettim elimle. Başını eğdiği yerden kaldırmıyor, kıpırdayamıyordu.

"Çekinme kıze," dedi dedesi. "Yaban değil Hâkime Hanım. Çekinme. Gir hele, konuşak."

Tıpkı benim oraya gittiğim ilk gün bavuluma sımsıkı tutunduğum gibi, o da elindeki bohçadan destek alıyordu. Dizlerinin önünden ayırmadan, duruşunu bozmadan, etrafına, bana bakmadan yürüyordu dedesinin ardı sıra. Hasan Amca, çekingen bir tavırla başındaki şapkayı çıkarıp gösterdiğim koltuğa ilişti bir ucundan. Akgül ise adamın dizlerinin dibine yere oturdu, ayaklarını altına topladı, elinden bir türlü bırakmadığı bohçasını ise kucağına koydu.

"Akgül, şöyle koltuğa otursana. Soğuk olur yer."

"Yok," benzeri bir fısıltı dökülüverdi titreyen dudaklarından. O an ne kadar korktuğunu, ürktüğünü anladım. İçimde bir yerlerde bir şeyler oluyordu. Bir köz, bir iz... Tanıdık bir sızı, tanıyamadığım bir his...

"Eee... İşte benim Karkız'ım budur Zeynep Hanımım," dedi Hasan Amca dizlerinin dibinde yaralı bir ceylan gibi ürkek duran torununun başını okşayarak. "Daha bundan sonrası da senin merhametine kalmıştır."

"Çay demledim. Birer bardak içelim önce."

Kız eğik başını ilk kez yerden kaldırıp dedesinin yüzüne baktı. Yüzünün neye benzediğini tam olarak görebiliyordum. Allah'ım, o nasıl bir güzellikti öyle? Teninin beyazlığı, altındaki pembeliğe şeffaf bir örtü olmuştu. Nasıl duru, nasıl lekesiz bir ifadeydi bu?

"Ben katem çayları baba?"

"He kıze, sen kat."

Ben onun güzelliğini seyre dalmışken, o çay servisi için dedesinden izin istiyordu. Dedesi, sevgi ile merhamet ile gülümsüyordu ona. Ah... Evet. Az önce içimden geçen sızıya eşlik eden yabancı duygunun ne olduğunu anlamaya başlıyordum. Merhamet. Kıza öylesine derin bir yerden, sağlam bir temelle bağlanıyordum ki...

Benim de onayımdan sonra yerinden kalktı. Ardında bıraktığı bohçasına ilişti gözüm. Muhtemelen bütün servetini o bez parçasının içine düğümlemiş, yanında taşıyordu. Üzerindeki giysilere bakınca, bohçanın içindeki servetin sefaletini tahmin etmek güç değildi. Ama görünen oydu ki Akgül, o servete değer veriyordu.

Akgül'ü beklerken, "Sana neden 'baba' diyor?" diye sordum Hasan Amca'ya.

Cevap vermek yerine, "Bilmem," der gibi omzunu kaldırıp indirdi. Bir düğüm de onun boğazında vardı, belliydi. Üstelik onunki, benimkinden büyük, benimkinden eskiydi.

"Ne bilem Hâkime Hanım, *baba* diye beni bildi bu yetim."

Kısa bir süre sustuk ikimizde. Boğazımızdaki düğümlerden kurtulmaya çabalıyorduk, mümkünmüş gibi.

"Babası nasıl izin verdi onu getirmene?"

"Razı değildir. Zahmetini çektik, eli iş tutunca alıp gitmek olmaz, der."

"Nasıl getirdin peki?"

"Seni duyunca korktu, çekindi. Hâkime Hanım istedi, yanına katacak dedim. Eli para tutacak dedim."

Biz henüz iki satır konuşamadan Akgül elinde çay tepsisi ile salona girmişti. Hareketleri seri, becerikliydi. Belki de iş yaptığı, bir işe yaradığı için, eğik yüzü geldiği ana kıyasla tebessümlüydü. Çayımı alınca şekerliği uzattı bana.

"Şeker istemiyorum Akgül. Sen de çayını al, şöyle otur da biraz konuşalım seninle."

Yine dizlerinin üstüne yere oturdu. Bu kez yerden kalkması için ısrar etmedim. Nasıl rahat hissedecekse öyle olsun istiyordum. Biraz zaman gerekiyordu bize.

"Deden bahsetmiştir sana. Eğer sen de istersen, burada benimle kalabilirsin. Ev işleri için yardıma ihtiyacım var. Biraz para da vereceğim sana. Ne dersin?"

Çıt çıkmıyordu Akgül'den. Dedesinin yüzüne bakıyordu konuşmak yerine.

"Bak Akgülcüğüm. Dedenin yüzüne bakıyorsun ama benim için asıl önemli olan senin ne düşündüğün. Eğer 'evime dönmek istiyorum, annemden, kardeşlerimden ayrılmak istemiyorum' dersen..."

"Yok," dedi güç bela. Öylesine derinden geliyordu ki sesi. Hiç konuşmamış, o taze ses hiç açılmamış, daha önce hiç duyulmamış gibiydi.

"Anlayamadım güzelim, ne dedin?"

"Kal dersen..."

İki elinin parmaklarını birbirine geçirip, dizlerinin üzerinde kenetledi. Yüzüme bakmak istediğini fark ettim. Ancak buna cesaret edemedi.

"Kal dersen, kalırım," dedi bir solukta.

Dedesinin yüzüne baktım. Akgül'ün gönüllü mü, yoksa gönülsüz mü olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Yaşlı adamdan bir işaret bekliyordum. Adam efkârla başını salladı, fersiz gözlerinden birkaç damla yaş düştü.

Yeniden Akgül'e döndüm. Fermanını bekleyen bir mazluma benziyordu. Ben kararımı onu kapıda gördüğüm an vermiştim zaten. Evimde geçirdiğimiz şu yarım saat içinde o kararın ne kadar doğru olduğunu anlıyordum. Akgül ya da Karkız, kim ne derse desin ona. Adının da, onu kimin, neden getirdiğinin de o dakikadan sonra bir önemi yoktu benim için. Ama onun ne istediğinden emin olmak istiyordum.

"Kalmak ister misin Akgül?"

"He," dedi bu kez düşünmeden.

İkna olmuştum. Akgül'ün tereddüdünün çekingenliğinden, ürkekliğinden kaynaklandığını anlamıştım.

"Anlaştık o zaman. Şimdi, kalk yerden. Senin odanı hazırlayalım beraber."

Boş çay bardağını sehpanın üzerine bırakarak ayağa kalktım. Gidip Akgül'ün önünde durdum. Ona elimi uzattım. Elime baktı, yüzüme baktı. Bu geçiş birkaç kez yinelendi. Nihayet usulca elini kaldırdı ve avucumun içine bıraktı.

Benden önce o evde oturanlardan kalan bir çekyat ve iki kapaklı bir dolap vardı Akgül'ün odasında. Aslında ilk günlerde o eşyaları atmayı düşünmüştüm. Sonra misafirim olduğunda kullanabilirim, diye vazgeçmiştim. Misafirimin falan gelmesi ihtimali bile yoktu oysa. Belli ki o eşyaları Akgül için muhafaza etmişim.

Hızlıca çekyatı açıp yatak haline getirdik. İçindeki yastık ve yorgan da işimize yaramıştı. Yedek nevresim takımımı da Akgül'e verince işimiz büyük ölçüde bitmişti.

Yatsı ezanının sesi geldiğinde benim de aklıma Güven Yüzbaşı'ya verdiğim söz gelmişti. Saatime baktım telaşla.

"Hay Allah... Ben Akgül'ü görünce tamamen unuttum. Bu akşam Erdem Bey ve ailesiyle birlikte Yüzbaşı'ya gidecektik."

"Bizim yüzümüzden," diyecek oldu Hasan Amca üzüntüyle.

"Hayır, hayır. Şimdi hemen hazırlanıp çıkarım ben."

Dedesiyle konuşmalarımızı dinlerken, omuzları düşmüştü Akgül'ün. Kendini suçlu hissetmişti anlaşılan.

"Akgülcüğüm, ilk akşam seni yalnız bırakmak istemezdim ama gitmezsem ayıp olacak. Yalnız kalabilir misin?"

"He," diye bir fısıltı daha. Bu hecenin oralarda 'evet' anlamına geldiğini biliyordum.

"Lojman burası Hâkime Hanım. Korkacak bir şey yoktur. Sen elbet ki misafirliklerine gideceksin, işine gideceksin. Karkız'ım sana ayak bağı olmaz; olmasın da zaten."

"Olmam baba,"dedi Karkız, söz verip yemin eder gibi, "heç olmam, billahi."

Karkız ile o gece tanışmıştım. Mevsim kardı, borandı Erzurum'da. Ben yirmi altı yaşımın kışında, o ise on altısının bahar ayında.

Bir saat sonra, Akgül'ü düşünerek Güven Yüzbaşı'nın evindeydim. İçeriden İpek bebeğin feryat figan ağlama sesi geliyordu. Güven'le karşılıklı gülüyorduk. Gizli bir rahatlık taşıyorduk gülüşümüzde. İki çocuksuz, iki özgür insan olarak birbirimizi sessizce kutluyor, yaşadığımız hayatın rahatlığına sözsüzce minnet duyuyorduk.

"Geç kaldım, kusura bakmayın."

"Önemli değil, zaten Erdemler de az önce geldiler. İpek her akşam bu saatlerde nöbet gibi bir şey yaşıyormuş. Sebepsiz ağlıyormuş. İşin kötüsü, susturamıyorlarmış da. Geldiklerinden beri onunla uğraşıyorlar."

"Ah, evet... Duymuştum öyle bir şeyler. Belli bir aya gelinceye kadar da sürüyormuş üstelik."

Mantomdan sonra, ayağımdaki çizmeleri çıkarıp, çantamdaki ev ayakkabılarımı giyerken onun beni izlediğini

düşünerek, sebepsiz yere utanıyordum. Portmantonun üzerindeki çantamı da elime alınca...

"Evet," dedim. "Hazırım."

Salona yaklaştıkça İpek'in sesi daha da gürleşiyordu. Yer yerinden oynuyordu adeta.

"İyi akşamlar."

"Hoş geldin," dedi karı koca bana. Sonra da acemi ebeveynler oldukları her hallerinden belli, panik içinde kızlarına yoğunlaştılar.

Güven oturabileceğim bir yer gösterdi eliyle. O yöne doğru yürürken evini inceliyordum. Bekâr bir erkek için son derece düzenli ve zevkli bir evdi. Eşyalar, oralardan, derme çatma edinilmemişti. Az fakat şıktı. Özenle seçilmiş olduğu belliydi.

"Eviniz çok güzel," dedim dürüstçe. "İnanın benim evimden daha düzenli ve temiz."

"Bak, Güven bu konuda oldukça titizdir," dedi Melek, İpek'i kocasının kollarına bırakırken. Yorgun, bitkin, biraz da dağınık, taze ve elbette acemi bir anne olduğu öylesine belliydi ki Melek'in. Yanıma gelip yanaklarımdan öptü, ardından yorgunlukla koltuğa bıraktı kendini.

"Kusura bakma Zeynep, İpek böyle olunca dengem bozuluyor. Nasılsın? Geç kaldın. Biz İpek'i doktora göstermek için çok erken çıkmıştık evden. Gecikince direkt buraya geçtik. Yoksa niyetimiz gelirken seni de almaktı. Nasıl geldin?"

"Hasan Amca getirdi beni."

"O adam gece gündüz ayrılmıyor yanından. Koruman gibi."

İyi niyetli, şaka yollu bir takılmaydı Melek'inki. Ardında gizlenen başka bir anlam ya da iğneleme yoktu. O sebeple, huzurla arkama yaslandım. Olan biteni anlatmaya başladım heyecanla.

"Bendeydi zaten, torununu getirmişti akşamüzeri. Zaten o yüzden geç kaldım."

Melek'ten önce Güven söze girmişti. Yanımdaki koltuğa otururken, "Akgül mü?" dedi ilgiyle.

"Evet."

"Sana mı getirdi?"

"Evet."

"Hayırdır, kızın başına bir şey mi gelmiş?"

"Hayır, hayır, öyle değil. Bana getirdi, çünkü artık bende kalacak Akgül."

"Nasıl yani? Anlamadım," dedi Erdem de konuya ilgiyle dâhil olarak.

"Hasan Amca'nın şu Deliktaş Köyü'ndeki torunu. O artık benim yanımda kalacak. Daha doğrusu ev işlerinde bana yardım edecek."

"Sürekli mi?" dedi Melek. Üçü de öylesine şaşkın bakıyorlardı ki yüzüme, yanlış bir şey yapmış olmaktan, hissiyatla hata etmiş olmaktan korku duymuştum.

"İşin doğrusu, kızı yanıma almak istedim. Tabii ki zaman gösterecek sürekli olup olamayacağını."

"Ama neden?"

Melek iki erkekten daha telaşlı ve kaygılıydı. Bunu gizlemeye gerek de duymuyordu. Aslında bu konuyu konuşmak bana iyi geliyordu. Akgül'ü evde bırakmış olmama rağmen, ardımda bırakamamıştım. Daha şimdiden varlığıyla çevrelenmiş, ruhumla adanmış, kalbimle bağlanmış olduğumu anlıyordum. Bunun garip olduğunu yadsımıyordum. Akgül'de bir şeyler vardı; ikimizin de yetim olmamız dışında bir şeyler. O gece adını koyamıyordum bunun, ifade edemiyordum. Ancak, kontrolsüzce, belki de mantıksızca, hatta tehlikeli bir biçimde ona doğru çekildiğimi hissediyordum. Konuştukça ya da tartıştıkça bu hızlı yakınlığın sırrını çözeceğime inanıyordum belki.

"Nedeni, kızın o köyde çok zor koşullarda yaşıyor olması."

"İyi de bundan sana ne ki? Tanımaz bilmezsin, hırlı mıdır, hırsız mıdır? Yani işini yapması tamam da, yanında kalması bana biraz... Ne bileyim işte! Başına işler açmasın sonra."

"O henüz küçük bir kız Melek. Başıma ne iş açabilir ki?"

"Öyle deme. Buralarda onun yaşında anne olanlar bile var. O yaşta kızları buralarda çocuktan saymıyorlar."

"Benim geldiğim yerde o yaşlardaki kızlar gezip tozuyor, eğleniyor, hatta oyun bile oynuyorlar."

"Burası bizim geldiğimiz yerler gibi değil."

"Ama çocuk her yerde çocuktur. Ve bu kızın da yardıma ihtiyacı var Melek."

Erkekler köşelerine çekilmiş, Melek ile aramdaki sohbeti dinliyorlardı. Erdem'in yüz ifadesi karısının dediklerini

haklı bulduğunu gösteriyordu. Güven ise düşünceliydi. Sanki destek veriyor, beni anladığını ve doğru yaptığımı söylüyordu o ifadeyle. Ya da ben o an yanımda, yaptığımın doğru olduğunu söyleyen duygulara ve mantığa sahip birilerinin olmasına ihtiyaç duyuyordum. Melek ve Erdem'in o kişiler olmadığı belliydi. Ya Güven?

"Bence doğru yapmışsın," dedi nihayet. Yaptığımı Melek'e karşı savunmak zorunda kalmam Güven'i konuşmaya, olay hakkındaki düşüncelerini açıklamaya itmişti.

"Yanlış demiyorum Güven, ama Zeynep burada çok yeni. Daha insanları tanımıyor."

"Ama ben eskiyim Melek. Ben hepinizden eskiyim ve Hasan Amca'yı, ailesini, torununu herkesten çok daha iyi tanıyorum. O insanlar zararsızdır. Hele Akgül... O kız..."

"Sen tanıyor musun?" dedim Güven'e merakla. Başka bir köyde yaşıyorsa Güven'in onu nasıl ve hangi koşullarda görmüş olabileceği ilgimi çekiyordu.

"Karkız'ı buralarda tanımayan yoktur," dedi Güven şefkatli, ılık fakat aynı zamanda sitemli bir tebessümle.

"Ama Deliktaş'ta yaşıyormuş."

"Evet ama ara sıra dedesinin yanına gelir gider. Aslında Hasan Efendi onu burada, yanında tutmak istiyor. Ancak ailesine, oğullarına, daha doğrusu gelinlerine söz geçiremiyor. Sığdıramıyorlar o çocuğu eve. Buraya geldiğim ilk günler, Hasan Efendi onu kahvehaneye giderken bile yanında götürürdü. Evde bıraktığında kuzenleri bile dövüyor, eziyet ediyorlarmış çocuğa."

"Sonra?"

"Sonrasında yaşlı adam mecbur kaldı ve kızı annesinin yanına geri götürdü."

"Ama neden? Neden bu eziyet?"

"Bak Zeynep," dedi Güven çok ciddi bir açıklama öncesi koltuğunda hafifçe kıpırdanarak. Kahverengi göz bebekleri doğruca gözlerime odaklanmıştı.

"Buralarda garip, akıl dışı olaylar olur. Ve bu garipliker, akıl dışılıklar maalesef gerçekmiş gibi kabul edilir. Akgül'ün durumu da şu; Akgül doğmadan babası öldüğü için, kız bir anlamda dünyaya gelmeden lanetli kabul ediliyor. Delinin biri çıkıp, kızın uğursuz olduğu safsatasını sürüyor ortaya, geri kalan da o deliye inanıyor. Yani bir deli bir kuyuya taş atıyor, kırk akıllı çıkaramıyor."

"Ama bu çok insafsızca!"

"Hasan Amca'nın dediğine göre—ki bunu burada kaldığım zaman içinde ben de defalarca başkalarından işittim—ölen babasının ailesi de, annesinin ailesi de bu kızı uğursuzluk getirir diye evlerinde istemiyorlar."

Bir sessizlik olmuştu. Güven'in şık ve huzurlu salonunda çıt çıkmıyordu. Yadırgıyordum bu sükûneti. O an İpek bebeğin artık ağlamadığını fark ettim. Başımı çevirip Erdem'e ve kucağındaki kızına baktım. Uyumuştu İpek. Az önceki gürültüyü çıkaran o değilmiş gibi, öylesine minik ve öylesine savunmasızdı ki...

O sahneye odaklanıp kaldım bir süre. Sıradan bir görüntü bile kimi zaman özlemlerimi, yoksunluklarımı sinsice alevlendiriyordu. Tıpkı o an olduğu gibi. Babası ve o bebek... Onları seyreden başka bir kadın olsa, kendi çocuğunun ve onun babasının hayalini kurardı. Ben ise başka bir rüya görüyordum; kendimi bebeğin, Erdem'i resimlerinden

hatırladığım babamın yerine koyuyordum. Küçük dalgalar halinde hüzün kaplıyordu içimi. Oysa bu hüzün, bu özleyiş, yaşıma, yaşadıklarıma, bulunduğum yere, duruma yakışmıyordu. Üstelik bir ben değildim ki... Neden bu göçük altında sadece kendimi görüyordum? Daha birkaç saat önce, babasız kalması yetmiyormuş gibi, bir de buna sebep olmakla yaftalanmış, lanetli olduğuna hükmedilmiş gencecik bir kızla tanışmamış mıydım? Akgül benden çok daha kötü durumdaydı. Evet, o benden çok daha yenikti hayat karşısında. İşte bu yüzden, onu en çok ben anlayabilirdim. Ben sakınır, ben kollardım onu. Bugüne değin yaşayamadıklarını geri veremezdim, çocukluğunu başa alamazdım. En baştan başlaması mümkün değildi artık. Ama sonunu değiştirmek için yardım edebilirdim. Evimin kapılarını açtığım gibi, onu ilk günden hisseden yüreğimi de açabilirdim ona. Lanet Akgül'de değil, hayatın ta kendisindeydi. Bunu anlatabilir, inandırabilirdim onu. Deneyebilirdim. Denemesine yardım edebilirdim. Elimi uzatmıştım bu gece ona. Her gün, her an uzatabilirdim. Zor değildi. Güç değildi. Başıma iş açması, bela olması, sorun çıkarması... Bunlar mantık dâhilindeydi elbette. Melek önyargılarının ışığında bana yaptığı uyarılarda yerden göğe kadar haklıydı. Şu an için öngöremeyecek kadar büyük bir yanlışa karışmış olabilirdim.

Ama bütün bu ihtimalleri yok sayarak baktığımda öylesine mutlu bir hayalle yüz yüze geliyordum ki... İşte o hayal bana kılavuz oluyordu. Akgül'ün umudu olmak, beni güçlü kılıyordu. Asıl sırrın burada saklı olduğunu o gece, orada göremiyordum ama benim kurtuluşuma giden yol, Karkız'ın kurtuluşundan geçiyordu.

11.

Ne uzun bir gece...

Ömür yolculuğumun en uzun, en fırtınalı, en çetin gecesi...

Kendimi bildim bileli, sabit bir çizgi üzerinde kimi zaman yalpalayarak, kimi zaman düşe kalka takip ettiğim yol, bu gece kesin bir ayrımdaydı.

Karşıma çıkan her sorunu kendi içime attım ben. Bugüne kadar böyle yaşadım. Hep başımı kaldırdım; dik durdum camların, gözlerin önünde. Bir tek aynalara eğildim. Çünkü oradan bana bakan sadece bendim. İnsanın aldatamayacağı tek kişi aynada gördüğü değil midir? Yüzüne bir maske çizmen, ayna ile arana gülümseyen bir perde çekmen, kandırabilir mi onu? Ben de kandırmadım, avutmadım, oynamadım yüzüme. Böyle olmak, kendini inkâr etmekten çok daha kolaydı. Kabul etmek, insanı mutlu etmese de teselli eder. Tevekkül, çaresizlik içinde umut olur bazen, düştüğün yerde dayanak, kaybolduğun an sığınak olur. Ben de bunu yaptım.

Ancak bu gece, ayrımdaki yolun biri, benden hayata karşı da aynadaki yüzüme olduğum kadar dürüst olmamı,

geç kalmadan, ertelemeden, bu sabah erkenden, güneş doğarken böyle bir kadın olarak doğmamı bekliyordu.

Diğeri ise, bundan sonra da, camlara ayrı, aynaya ayrı bakan, bir mum kadar bile ışığı olmayan, kendini kendine ördüğü duvarın ardına hapsetmiş, en yakınına dahi açmayan, mutluluktan, heyecandan, aşktan, tutkudan, sevilmekten, sevişmekten korkan, durağanlık içinde saçının şeklinden, giysilerinin rengine dek tek düze, duygularında tutuk, ilişkilerinde silik birine çıkıyordu. Yani şu anki bana.

Ne yöne gitmem gerektiğini bilmiyordum. Bildiğim bir tek şey vardı. O da, iki yolun tam ortasında, dibi görünmeyen bir boşluk olduğu ve bu gece o boşluğun üzerinde ayaklarımı sarkıtmış bir şekilde oturuyor olduğumdu. O boşluğa kara delik ya da kara delilik diyordum. Vazgeçmem ve oraya düşmem de kuvvetli bir olasılıktı. Çünkü varlığımdan yorulmuş, hayata sabrım tükenmişti. Bitmeyecek bir savaşın içinde barış beklediğimi anlamıştım. Artık, hiçbir anlamda iyi değildim. Hiç kimseye, hiçbir şeye sahip değildim.

Annemi, Güven'i, Akgül'ü ve onlarla birlikte bütün gücümü, umudumu, sağlığımı kaybetmiştim.

Selim'in kulaklarımda yankılanan son sözleri ve o silah sesi... Selim, kendine ait hatırata yeni bir sayfa daha ekledi ölmeden hemen önce. Ondan da ancak böylesi bir zalimlik beklenirdi. Aksini düşünmem için bir neden yok. Bu eşsiz, kötücül hatırayı kasten bıraktı bana. Diğerinin yanına koymam için. Koymam ve tartmam için. Hangisi daha kötü bulmam için. Onu asla unutmamam için bıraktı.

Zaten onu affetmemi hiçbir zaman istemedi, Selim. Ben utanç altında ezilirken, o hep mağrurdu. Konuşmalarımızda, kavgalarımızda eksik olan tek bir kelime vardı.

Pişmanlık!

Suçladı kendini... Bunca olandan, kendini ve beni onulmayacak azaplarla çaresizlik içine atan bu durumdan ötürü, suçladı. Yine de, pişmanlık duymadı. Selim'e göre aşk böyle bir şeydi. Diyeti olmalıydı aşkın, bedeli ödenmeliydi. Ömrün hangi mevsiminde, kimin ellerinden içileceği belli olmayan bir zehirdi aşk. Ona, çok geç bir mevsimde, benim ellerimden gelmişti. Bakıp büyüttüğü, kollarında uyuttuğu bir çocuğun, ergen olmuş ellerinden gelen bir zehirdi aşk Selim için. Sonunun ne olacağını bile bile içmişti. Derme çatma edindiğimiz o aile tablomuzu darmadağın, beni ona, kendime, ellerimde taşıdığım zehre ve aşka düşman etmişti.

* * *

Annemin hastalığının zaten bilinen adının yanına günler süren tetkiklerden sonra türü ve evresi de eklenmişti. 'Erken teşhis' ifadesini günün neredeyse her saati birilerinden duyar, kendimi umutlu hissedebilmek için yine neredeyse her saat tekrar eder olmuştum. O günlere dek, *erken* sözcüğüne böylesi umutla, böylesi sevinçle bağlandığım olmamıştı. Erken gelmişim, erken kalkmışım, erken gitmişim, erkenden uyumuşum... Tam olarak süresini ve zamanını ifade edemediğim her eylemin önüne koymuş olmama rağmen varlığından bile habersiz olduğum bir kelimeye böylesi yüce bir anlam yüklemem ne kadar tuhaftı. Olsun, *geç* değildi. Henüz geç kalmamıştık, geç

fark edilmemişti, ya da iş işten geçmemişti. Bu bile az şey miydi? Hayır, çok ama çok önemliydi.

Önce iki operasyon, ardından doğal tedavi süreci, bizi bekleyen uzun soluklu işlem basamaklarıydı. Selim ve benim için gün ve gece bundan ibaret olmuştu. Sürekli hastanedeydik. Ara sıra eve gidip ihtiyaçlarımızı karşılıyor, bazen bir-iki saat uyuyor, duş alıp giysilerimizi değiştiriyor, anneme gerekli olan öteberiyi de alarak tekrar o mekanik hayata geriye dönüyorduk. Yaz tatilinin son günleri olması beni ayrıca üzüyor, sürekli olarak annemin yanında olamama düşüncesi, *erken* kelimesine bağlanan o berrak sevinci gölgeliyordu. Ben bu konu gündeme geldiğinde çıkışıyordum Selim'e. Annem benim için herkesten, her şeyden değerliydi. Okula gitmesem de olurdu. Bir yıl ara veremez miydim? Bir dönem kaydımı donduramaz mıydım?

Tüm bu olumsuz duygularla birlikte, aksi bir genç kız olmuştum. Bildiğim, bilmediğim her konuda inatlaşıyordum. Sanıyordum ki; büyümek böyle bir şey, olgunluk böyle kanıtlanıyor, dik kafalı olmak fazladan güç katıyor insana. Dengesizce ataklarım oluyordu, duygusal nöbetlerim artmıştı. Neyse ki hepsi, Selim'in bertaraf edebileceği şeylerdi. O günlerde Selim benim için hâlâ tedbir, emniyet, pusula ve ne yazık ki *güven* demekti. Beni kolayca dengeye getiriyor, hizaya sokuyor, benim için iyi olanı bildiğine ikna ediyor, inandırıyordu.

"Sen okuluna gideceksin. Annen de böyle olmasını ister Zeynep. Sorsan o da aynı şeyi söyleyecektir sana. Çünkü aklın yolu birdir. Ama biz onu bu zor günlerinde,

bu mesele ile yormayalım. Kendi aramızda nihayete erdirelim."

O her konuştuğunda, itirazlarım, çıkışlarım anlamını, değerini kaybediyordu. Çünkü otoriter, tavizsiz duruşu, ilk günden itibaren güç merkezinin o olduğunu fısıldıyordu bilinçaltıma. Yıllar geçse de o fısıltının tonu ve tesiri değişmiyordu.

"Peki, öyle diyorsanız..."

"Harika."

Hastanenin kantininde karşılıklı oturmuş, bir hafta sonra başlayacak olan kayıtlar hakkında konuşuyorduk. Hukuk fakültesini kazanmıştım. En saygın üniversitelerden birine gidecektim. Bütün planlarımız hazırdı. Daha doğrusu hazır olan, Selim'in benim hayatım için çizdiği yol haritasıydı. Sanki hayata değil de, stratejik bir oyuna hazırlıyordu beni. Her hamlede birkaç adım sonrasını hesaplıyordu.

Nankörlük etmiyordum. O hayatımıza girdikten sonra, zaten iyi olan yaşam kalitemiz doruğuna çıkmıştı. Beni en iyi, en pahalı kolejlerde okutmuştu. Daha üniversiteli olmadan üç lisanı anadilim kadar iyi konuşabiliyordum. Akranlarım yurt dışına adım atmamışken, ben kıtalar arası dolaşmıştım. Bütün bu ayrıcalıklara rağmen şımarık değildim. Selim'in kontrolü öylesine baskındı ki, özgüven sahibi bile olamamıştım.

"Şahane bir yurdu var üniversitenin. Ayrıcalıklı bir yer. Kendine ait bir süitin olacak. Hafta içi orada kalır, hafta sonu eve gelirsin. Annenin sağlığı düzelip, evdeki durum normale dönünceye kadar böyle sürdüreceğiz.

Sonra, evdeki şartlar oluştuğunda artık orada kalmana da gerek kalmaz. Tabii o zaman geldiğinde, orada kalmaya devam etmek istersen bunu da ayrıca, etraflıca tartışırız."

Selim o gün yakın geleceğim üzerine yaptığı sunumu bitirdiğinde, her zamanki gibi, kabullenmiştim. İçimden "Peki, efendim," derken, ona "Peki, Selim Amca," diyerek baş eğmiştim.

Akşamüzeri olmadan üniversite hayatımın düzeni hazırdı. Birkaç saat süren telefon görüşmeleriyle, araya hatırlı dostlarını koyarak, kalacağım yerden, okula gidip gelirken bineceğim araca kadar bağlantılar yapılmıştı. Ayrıntıları anlatırken notlar almamı söylüyordu. Çocukluğumdan beri çantamda taşımayı alışkanlık haline getirttiği not defterimde, okuyacağım okulun en kodaman akademisyenlerinin adı ve telefonları duruyordu artık. Daha okula gitmeden, herkes beni tanıyordu. Bundan rahatsız oluyor ama Selim'e rahatsızlığım hakkında tek kelime edemiyordum.

Annem uyuyordu. Hastalığının merkezi beynindeki tümördü. Bu yüzden kasten ve uzun süreli uyutuluyordu. Biz Selim'le annemin hasta odasında, hasta yatağının başında evden ayrılışımın planlarını hazırlarken, zavallı anneciğim ne duyuyor, ne de kızının geleceği hakkında yorum yapabiliyordu.

Elimdeki not defterini çantama yerleştirdikten sonra, anneme baktım uzun uzun. Ameliyat hazırlığı için kazınmış saçları ve solgun yüzüne rağmen öylesine güzeldi ki... Çıkık elmacık kemikleri, minik burnu, dolgun ve renkli dudakları, biçimli kaşları, gür kirpikleriyle hastalığına meydan okuyan bir zarafet içindeydi. Annem böyleydi.

Göreni hayran bırakırdı kendine ve bundan gizli bir haz duyardı. Bu haz, tavırlarına yansırdı. Dış görünüşüne olan güveni onu güçlü ve renkli biri yapardı. Beğeni dolu bakışlar, neşesine neşe katardı.

Ben onun gibi değildim. Ondan çok babama benziyor, annemin eşsiz güzelliğinin yanında sönük kalıyordum. Çocukluğumda bir tür yarış içinde hissederdim kendimi. Ondan daha fazla iltifat alabilmek için elimden geleni yapardım. Büyüdükçe, içimdeki bu kıskançlık ateşi sönmeye başladı. Artık taşları yerine koymuş ve nihayet huzur bulmuştum. Anlamsız yarışlar içinde değildim onunla. Hatta böyle bir annem olduğu için gurur duyuyor ve onu arkadaşlarımla tanıştırmaktan müthiş bir haz alıyordum.

"Ah, anneciğim!"

Elimle, tıraşlanmış başını okşuyordum. Saçları yerinde duruyormuş gibi ipeksi bir yumuşaklıkla kafa derisinin üzerinde dolaştırıyordum parmak uçlarımı. Saçlarının kazınması sırasında ne kadar da üzülmüştü. Her gün bıkmadan usanmadan iri bigudilerle sardığı ve yılların kazandırdığı meleke ile ustaca şekil verdiği o açık renkli gür saçlar ne kadar da değerliydi onun için. Elindeki ayna ile adım adım kelliğe gidişini izlerken, gözlerinden dökülen iri taneli yaşlar geliyordu aklıma. Aynı irilikte yaşlar bu kez benim göz çukurlarıma doluşuyordu.

"İyileşeceksin benim güzel annem," dedim kulağına. "Saçların eskisinden de güzel ve gür çıkacak, göreceksin."

"Zeynep, şoför geldi. Seni eve götürecek."

Gözyaşlarımı Selim'e belli etmeden aceleyle kuruladım. Annemin yanından ayrılmak söz konusu olunca yine bir

itiraz dökülmüştü dudaklarımdan. Hem de ne olacağını, Selim'in sözünden çıkamayacağımı bile bile.

"Ben kalacağım."

"İtiraz istemiyorum, küçük hanım. Hepimiz çok yorgunuz. Yarın için dinlenmemiz ve hazır olmamız gerek."

"Bu gece kalayım, siz gidin eve Selim Amca."

"Zeynep, lütfen daha fazla yorma beni. Her söylenene düşüncesizce itiraz etme, rica ederim."

Yumruklarımı sıkıyor fakat bunu da saklıyordum ondan. Selim'e olan bağım tıpkı çözülmeye başlayan bir düğüm gibi gevşiyordu o günlerde. Annem derin bir uykuda, susmuş uyurken, Selim'le aynı evi, aynı hayatı paylaşan iki yabancı olduğumuzu fark ediyordum. Suçluluk duygusuyla sarsılıyordum bir yandan da. Benim için yaptığı onca şeyden sonra, nasıl olur da... Elimde değildi. Daha küçükken de ona karşı en küçük bir sevgi kırıntısı yoktu içimde. Duygusal bağlardan yoksundum. Yalnızca koruyucu kimliğinden, güçlü tavırlarından etkileniyor, hayranlık duyuyordum. Zaman geçtikçe ve ben büyüdükçe, hissettiğim hayranlık da azalmıştı. Baskın karakteri, ödünsüzlüğü, özellikle yeniyetmeliğime ters düşüyor, içimde engel olamadığım suskun bir öfke kol geziyordu.

12.

Akşam, Güven'in evinde içtiğim kahve ve çaylar gece olunca uykusuzluk olarak geri dönmüştü bana. Bir o yana, bir bu yana dönsem de nafileydi. Ilık bir bardak süt düşmüştü aklıma. O da çocukluğumdan kalma bir alışkanlıktı. Yavaşça, gürültü yapmamaya gayret ederek odamdan çıktım.

Bu, Akgül ile aynı evin içinde ilk gecemizdi. Odasının kapısı kapalı değildi. Aralıktan başımı uzattım. Yüzünü göremiyordum. Yün yorganı başının üzerine çekmişti.

Yün yorganla da ilk kez Narman'da tanışmıştım. Geldiğim iklimde, oturduğumuz kaloriferli evlerde varlığına bile tahammül edemeyeceğimiz türden, kalın ve sımsıcak bir örtünme aracıydı. Erzurum kışında ve hatta karasal iklim süren yazında bile burada yaşayan halkın vazgeçilmezi, olmazsa olmazıydı. Burada geçirdiğim kısa sürede ben de alışmıştım. Burada başka bir şeyle ısınmak, uyumak mümkün değildi.

Akgül'ü odasında ve sessiz uykusunda bırakarak mutfağa yöneldim. Hiç değilse o uyuyabilmişti. Bu durum beni mutlu etmişti. Daha birkaç saat öncesine kadar

tanımadığı biriyle, bilmediği bir evde olmak onu huzursuz etmemişti. Diğer taraftan, Akgül'ün varlığı bana da iyi gelmişti.

Derinlerden, uzaklardan gelen bir sesle uyandım. Sabah olmuştu. Uyku sersemliği ile ilk anda yadırgamıştım o yabancı sesi. Derken biri dokundu omzuma, kuş tüyü bir hafiflikle.

"Hâkime Abla."

"Ne?"

"Saat çaldı. İşe geç kalmayasın."

"Ah... Gece uyuyamadım Akgül, sabaha karşı dalmışım, duymadım saati."

"Sofran hazırdır."

"Anlamadım."

"Sofra dedim, abla. Gitmeden iki lokma ye diye."

"Tamam, tamam Akgül. Hemen kalkıyorum."

Taze ve demli çay ile hamur işi olduğunu tahmin ettiğim güzel kokular geliyordu burnuma. Hazırlanıp mutfağa girdiğimde Akgül, aceleyle çayımı doldurmaya koyulmuştu.

"Günaydın Akgülcüğüm."

"Sana da abla."

Hep böyle fısıldayarak mı konuşuyordu acaba? Akgül'ün sesini duymak için ortamda derin bir sessizlik olması gerekiyordu. Ürkek, korkaktı... Varlığıyla olduğu kadar sesiyle de rahatsızlık vermekten çekiniyordu. Çayımı masanın üzerine bıraktıktan sonra bir-iki adım geriye gidip,

cam önünde, ayakta, elleri birbirine kenetlenmiş şekilde durdu. Gelip oturması için bekledim ama o duruşunu bozmuyordu.

"Gelsene Akgül," dedim.

"Yok," dedi başını kaldırmadan.

Çayımı alırken, masanın, tek kişilik hazırlanmış olduğunu fark ettim. Bu nasıl işti böyle? Şaşırmıştım. İçim sızlamıştı o haline. Masadan kalktım ve yanına gittim. Beyaz yanağını okşadım sevgiyle. Çenesini tutup kaldırdım. Yüzü kalkmıştı ama gözleri yerdeydi yine.

"Akgül... Sanırım seninle konuşmamız gerek."

Elinden tutup masaya götürdüm. Sandalyeyi çekip oturmasını işaret ettim. İtiraz etmedi. O zaten böyle bir çocuktu. İtiraz nedir, bilmiyordu. Dünyası itaat üzerine kurulmuştu. Bir elimi omzuna koydum ve bana bakmasını sağladım.

"Bak güzelim," dedim. "Artık bu evde yaşayacaksın, ama böyle değil. Ben işe gittiğim için ev işleriyle sen ilgileneceksin, yemeğimizi yapacaksın ama yaptığın yemekleri birlikte yiyeceğiz. Seninle aynı masada oturacağız. Konuşacağız, güleceğiz... Yeri geldiği zaman susup, ağlayacağız belki... Ben seni bana yoldaş, arkadaş olman için istedim yanıma."

"Aynı masada mı?" dedi kömür gözlerini açarak.

"Aynı masada, aynı koltukta."

"Ama..."

"Ama ne?"

"Ben evde de..."

Kömür gözlerine bir kor düştü. Kara bir acı gelip oturdu ak teninin üstüne...

"Evde de ne, Akgül?"

"Evde, sofraya istemezler beni."

Nemlenmişti gözleri... Konuşacak fazla bir şey yoktu o an için. Yavaş yavaş iyileştirecektim var olduğunu hissettiğim yaralarını. Azar azar, bambaşka bir hayatı öğretecektim ona. Bir bardak çay doldurup önüne koydum. Zorlukla oturttuğum masadan kalkmasına izin vermedim bir daha. Utanıyor, sıkılıyordu. Masanın altına gizlediği ellerini ortaya çıkarmaya çekiniyordu. Boynu eğik, yenik Akgül, kahrediyordu beni.

Utanma Karkız, talihsiz, güzel kız. Utanma.

Kahvaltımızı bitirmek üzereyken zil sesini duyduk. Yerinden sıçradı. Sanki suç işlerken yakalanmıştı. Elini tutup bakışlarımla sakinleştirdim onu. Gülümsedim güven vermek için. Evde uçmayı bilmeyen yavru bir kuşum vardı artık. Bense, dünden beri büyümüş, olgunlaşmıştım farkında olmadan. Kendime katamadığım güveni ve gücü Akgül'ün kaygılarının, korkularının üzerine seriyordum, cömertçe...

"Sen dur," dedim. "Ben bakarım."

Uykusuz bir geceden kalma kızarmış gözleriyle, bitkin bir halde Savcı Erdem duruyordu kapının önünde.

"Günaydın Zeynep."

"Günaydın."

"Çıkıyorum ben, hazırsan seni de alayım dedim."

"Hazırım, çok teşekkürler."

"Ben inip arabayı çalıştırayım da ısınsın."

"Tamam, hemen geliyorum."

Portmantonun üzerinden mantomu ve çantamı aldım. Alttaki dolaptan botlarımı çıkardım.

"Akgül, ben gidiyorum güzelim."

Holde durmuş bana bakıyordu. Bir erkek sesi işitmiş olmak, büsbütün tedirgin etmişti Akgül'ü.

"Sana söylediklerimi hatırlıyorsun değil mi Akgül? Bir üst katta Melek ablan oturuyor. Benim arkadaşımdır. Bir şeye ihtiyacın olursa, ona gidebilirsin."

"Olmaz," dedi durduğu yerden.

Botlarımı bağladıktan sonra hazırdım. Elim alışkanlıkla anahtarlarıma gitmiş, sonra artık evde beni bekleyen biri olduğu gelmişti aklıma. Hoşuma gitmişti, içimi ısıtmıştı bu farklılık.

"İstersen kapıyı kilitleyebilirsin, ama burada korkulacak bir şey yok, dışarıda asker var."

"He," dedi kanıksamaya başladığım tonla fısıldayarak. "Ne yemek edeyim akşama?"

"Sen ne istersen onu yap. Haydi, hoşça kal."

"Güle güle."

Güneşli bir sabaha çıkmıştım. Karların üzerinde gümüş rengi bir alacalanma vardı. Gözlerini alıyordu insanın, kör ediyordu o parıltı. Çantamdan güneş gözlüğümü çıkardım çabucak.

"Kar körlüğü," dedi Erdem sırıtarak.

"Öğrendim artık," dedim acemiliğimin bittiğini vurgulayarak. "Bak," dedim, güneş gözlüğümü işaret ederek. "Hazırlıklıyım."

Aylardan ocaktı... Kimilerine göre zemheri, oradakilere göre ise karakış... Karın kalkmasına, çiçeğin, çiğdemin, yeşilin çıkmasına aylar vardı daha. Beyazın esaretinde, cennet ve cehennem bir aradaydı. Göz alabildiğine beyazlık, tasasız, mutlu, heveslerine kavuşmuş bir gelin gibi görünüyordu ilk anda. Sonra duvağını kaldırınca altından, yokluk, umutsuzluk, çözümsüzlük çıkıyordu. Zor bir düğündü bu. Karakış ayında, çeşmelerden akan su gibi donuyordu umutlar. Evlerin önünden geçerken, feri sönmüş, ışığı azalmış gözler tebessüm ediyordu insana. Songüz dedikleri mevsimden bahara ulaşmak, çetin bir savaştı Narman'da.

"Kız nasıl?"

Etrafı seyrederken dalmıştım yine. Erdem'in sesi düşüncelerimden sıyrılmama neden olmuştu.

"Kız," dedim usulca. Kızın adı Akgül'dü. Kızın adı Karkız'dı. Ama buralarda sadece *kız* deniyordu nedense. Erdem de adını söylemiyordu, bildiği halde.

"Yaralı, ama iyi olacak bir kuş, Akgül."

"Allah aşkına, sana mı kaldı elin yaralısı? Bak sonra söylemedi, uyarmadı deme. İş olur bu kız başına. Yarın, öbür gün, üvey babası kapına dayanır."

"Ne diye?"

"Ne diyesi mi var Zeynep? Kızı bebekliğinden beri büyütmüş o adam. Şimdi tam eli iş tutarken, tam tarlada, bahçede çalışacakken, tam para edecekken kız... Verir mi sana?"

"Ne parası?"

"Başlık... Kızı bugün gelin verse, üstüne para alacak."

"Akgül daha küçük, Erdem."

"Küçük mü? Sor bakalım senin o Hasan Efendi'ye, Akgül'ün anası kaçındaymış evlendirildiğinde? Emin ol, Akgül'den daha büyük değildir."

"Sence ben yanlış mı yaptım Erdem?"

"Yanlış demiyorum Zeynep. Anlıyorum seni. Hepimiz batıdan kalkıp doğuya geldiğimizde taşından toprağına, alışkanlıklarından yaşayışlarına, inançlarından geleneklerine kadar pek çok şeyi yadırgadık ve iç çektik, bu kadarı da olmaz diye... Ama değiştiremeyiz Zeynep, yüzyıllardır nasıl geldiyse yine öyle gidecek bir düzenden bahsediyoruz."

"Elbette kökünden, topyekûn değiştiremeyiz işleyişi Erdem, ama gücümüz yetiyorsa, bir kişiye bile elimiz uzanabiliyorsa, bu kadarını da yapmayalım mı? Bir kız, aynı zamanda bir hayat değil mi? Bana ihtiyacı varsa, benim de gücüm varsa... Denemeyeyim mi?"

"Belki de haklısın."

"Belki de sen haklısın Erdem, göreceğiz hep birlikte."

"Evet... Bu kadar gevezelik yeter Hâkime Hanım. İçeride dosyalar, insanlar bizi bekler."

Adliye önünde arabayı park ederken, işimizin yoğunluğu üzerine kurduğu bu imalı cümle ikimizi de güldürmüştü. Büyük şehirlerin adliyelerini ve iş yoğunluğunu düşününce, çalışmıyor gibiydik orada.

"Şu su yüzünden çıkan kavgada yaralanan adamın durumu nasıl?"

"İyi, öğleden sonra Erzurum'a hastaneye gideceğim ifadesini almak için."

13.

Okulun ilk yarıyılı bittiğinde, tatil için eve dönmüştüm. Annem bu süre içinde gözle görülür şekilde iyiye gidiyordu. Henüz normal hayatına dönmüş değildi ve ne yazık ki hiçbirimizin böyle bir beklentisi de yoktu. Beynindeki tümör alınmıştı, ama tümüyle iyileşmesi mümkün görünmüyordu. Sağ kolunu kullanamıyor, sağ bacağının üzerine basamıyordu. Yatalak değildi. Selim onun için o yılların en donanımlı tekerlekli sandalyesini getirtmişti yurt dışından. Gün içinde bizimle vakit geçiriyor, yemek zamanlarında yanımızda oluyordu.

Saçları da uzuyordu. Evde olduğum zamanlarda, onun kişisel bakımıyla ilgileniyordum. Annem için bunun ne demek olduğunu biliyordum çünkü. Hasta olmaktan ziyade, insanların karşısına bakımsız çıkmaktan üzüntü duyuyordu. Bu konuda Selim'in ne düşündüğünü, neler hissettiğini merak ediyordu. Sık sık bana, nasıl göründüğünü soruyordu.

"Sence baban beni hâlâ seviyor mudur?"

"Elbette anne. Görmüyor musun nasıl da üzerine titrediğini?"

Annemin iç huzursuzluğu günden güne saplantı haline geliyordu. İyileşmeyi kendinden, benden çok Selim için istiyordu. Üzüyordu bu hali beni. Selim'e umutsuzca bağlanmış, esiri olmuş âşık bir genç kız gibi davranıyordu. Oysa aşk değildi annemi bu hale getiren. O, güzelliğiyle, zarafetiyle kazandığı itibarı kaybetmekten korkuyordu. Bir bakıma haklıydı, kaygıları dayanaksız değildi. Selim, annemin bakımı için gösterdiği özene rağmen, bir erkek olarak ilgisini, duygularını yitirmişti. Bakışlarından bile anlayabiliyordum bunu. İyileşmesi için elinden geleni yapıyordu, bütün imkânlarını önüne seriyordu. Maddi anlamda annemin hiçbir eksiği olmuyordu. Ancak yüzeysel bir tebessüm ya da acıyan bir bakıştan ötesi yoktu. Artık anneme karşı sorumlu bir eşin hislerinden başka bir şey taşımıyordu.

Garip bir başka durum daha vardı. Annemden eksiltiği bazı hislerini bana gösteriyordu ve bu beni rahatsız ediyordu. Sık sık okula ziyaretime geliyordu. Ne yediğimden, nasıl uyuduğumdan, sağlığımdan endişe ediyordu. Sınavlarımı takip ediyor, çıkar çıkmaz arıyordu. Nerede ve kimlerle olduğumu soruyordu. Hayatımdaki her yerdeydi gözü, kulağı... Adım atamıyordum habersiz, izinsiz. Üvey babam gibi değil, sevgilim olmuştu sanki... Kıskanç, güvensiz, acemi bir sevgili...

İtiraz edemiyor, rahatsızlığımı dile getiremiyordum. Yüzüne vuramıyordum bu halinin ayıbını, yanlışını... Öylesine elimi kolumu bağlamıştı ki... Annem onun yanındaydı ve ona her anlamda muhtaçtı. Sadece ekonomik anlamda değil, annemin yaşama gücü, umudu Selim'in iki dudağının arasındaydı. Hor gören bir bakışındaydı.

Bazen annemi alıp o evden gitmek geçiyordu aklımdan. Okulu bırakabilirdim, iş bulabilirdim, anneme bakabilirdim... Gençtim, hayalperesttim. Her şeyin üstesinden gelebilirdim. Ama anneme nasıl anlatabilirdim bütün bunları? Hangi kanıtı gösterebilirdim? Belki de olduğunu düşündüğüm şeyler benim kuruntularımdı. Nasıl emin olabilirdim?

Bu, o yaşlarda benim için çok zor bir karardı ve ne yazık ki, başaramadığım bir sınavdı. Kesin kanıtlarım olması için daha zaman vardı önümde.

Kış sonunda annem bir kez daha ameliyat olacaktı. Tümör alınmış olmasına rağmen sıçrama saptanmıştı. Yeni yeni şekle soktuğumuz saçları bir kez daha kazınacak ve annem bir kez daha enkazından bir kadın yaratmaya çalışacaktı. Benim içinse, ne saçları önemliydi, ne de nasıl göründüğü... Gitgide kötüleşen hayatımda, tek dayanağım, tek sığınağımdı annem. Hasta ve sakat olması bile önemli değildi. Bir eşya gibi bir köşede, sessizce oturabilirdi. Yeter ki...

Annem hastayken ne kadar yalnız bir çocukluktan geldiğimi, ne kadar yalnız ve savunmasız olduğumu anlıyordum. Annemin ruhumdaki yerini kavrıyordum. Kalbimdeki yeriniyse zaten biliyordum. Çocukluk günlerimi örten pembe tülü hafifçe araladığımda organize ve ustaca bir yanılsamanın içinde büyüdüğümü çok daha net görebiliyordum artık. Hep birileri tarafından kollanmıştım. Annem, halam, dedem, anneannem, teyzem, dayım... Babam öldükten sonra daha korumacı olmuşlardı bana karşı, kollarını daha geniş açmışlar, daha özenle sarmış,

sarılmışlardı bana. Sonradan Selim çıkagelmişti. Eksik olan baba figürümü de Selim'le doldurmuşlardı. Hayatımdaki yırtıkları yamalarla kapatmaya ya da en azından örtmeye çalışmışlardı.

Sonra... Sonrasında ben o limanda kalmıştım, onlarsa yavaş yavaş açılmışlardı.

Yalnızlığın ağırlığı daha da ağır gelmiş olmalıydı o yaşlarda bana. O yapay limanı evim bilmiştim. Ertelemiştim yalnızlıkla yüzleşmeyi, annemin ölümle yüz yüze olduğu o günlere değin ötelemiştim. Geç kalmış bir ziyaret ya da erken gelmiş bir son gibiydi o anlarda hissettiğim. Peki ama hangisiydi? Ne fark ederdi ki? Ben herkesi, her şeyi, hayatımın pembesini, sevincini ta o günlerde, bırakıldığım o limanda kaybetmiştim.

Ameliyathane kapısı önünde beklerken, başımı ardımdaki duvara yaslamış, gözlerimi kapatmıştım. Uyumuyordum, ama etrafımda olup bitenleri de algılayamıyordum. Kendimi o koridordan almış ve annemin yanına götürmüştüm. Sağlıklı olduğu, mutlu olduğu günlerin anılarıyla doluydum. Onu yine öyle görebilmek için içten içe dualar ediyordum.

Dostça bir temas hissettim elimin üzerinde. Gözlerimi açmak, gerçeklerle yüz yüze kalmak demekti. Ancak o amansız bekleyiş saatleri, anıların arasına saklanmakla bitmeyecekti. Elimin üzerindeki dost eli görmeden de tanıyordum aslında. Emir'di. Annemin hastalığının ortaya çıktığı ilk günlerde tanıdığım o genç doktordu yanımdaki...

"Geldin mi?" diye mırıldandım, gözlerimi açarken.

"Geldim tabii ki... Seni böyle bir günde yalnız bırakır mıyım?"

Bırakmazdı. Hastanelerde geçirdiğim bütün o zor günler Emir'le kolaylaşmıştı. Zaman zaman bakışlarında ya da tavırlarında başka anlamlar sezmiş olsam da, dile dökülen bir şey yoktu. Aramızdaki histen doku adsızdı, tanımsızdı. Emir için tam olarak ne ifade ettiğimi bilmiyordum, benim içinse o, güvenilir bir dosta benziyordu. Yakışıklı sayılmazdı. O günlerde benim yaşımda bir kız için fazlasıyla ağırbaşlı ve olgundu. Bu da, hastane harici zamanlarda onu aramama, onunla olmama engel oluyordu. Daha çok kendi yaşıtlarımla olmaktan zevk alıyordum. Selim'in himayesi altında geçirdiğim o katı ve kurallı yıllardan sonra, biraz uçarılık, biraz çılgınlık arıyordum. Emir'i de tıpkı Selim gibi kontrollü ve kontrolcü bir erkek olarak görüyordum.

"Sence bu kez her şey yolunda gidecek mi, Emir?"

"Geçen sefer de yolunda gitmişti Zeynep."

"Ama yine..."

"Sana hep anlatmaya çalıştım, ufaklık. Annen bu hastalıktan asla kurtulamayacak. Yapılanlar ona zaman kazandırmak ve kazandığı zamanın kalitesini arttırmak için."

"Ne kadar zamandan bahsediyoruz peki?"

"Bu hiç belli olmaz. Selim Bey annen için gereken her şeyi yapıyor, yaptırıyor. Ferda Hanım bu durumdaki diğer hastalardan çok daha şanslı ufaklık."

"Bana neden 'ufaklık' diyorsun?"

"Çünkü özellikle annen ve hastalığı söz konusu olduğunda, ufacık bir çocuk gibi oluyorsun. Savunmasız, umarsız bir çocuk... Seni hep hastanelerde görüyorum. Böyle ortamlarda birlikte oluyoruz. Oysa..."

Ameliyathanenin kapısı açılmış, koridordaki tüm gözler o yöne çevrilmişti. Emir'in "oysa" diye başlayan cümlesi orada sona ermişti. Ardından ne geleceğini, ne söyleyeceğini, bizim için ne istediğini hiçbir zaman öğrenemedim. Çünkü bir sonraki hastane maceramızda Emir yanımda olamamıştı. Zorunlu hizmet için doğuya gitmişti. Bir daha haber alamamıştım ondan. Emir'in apar topar gönderilişinin ardında Selim'in izlerini bulacağımı o günlerde bilmiyordum. O gün, dostluk göstergesi olan elini, elimin üzerine koyduğu için üvey babam tarafından cezalandırıldığını, hayatımdan koparıldığını bilmiyordum henüz.

14.

"Bunu kulağına takalım."

"Ayyy!"

"Ne oldu?"

"Ses var Zeynep Ablam."

"Var tabii Akgül, bu zaten onun için. Kulağına takıp, kimseyi rahatsız etmeden dilediğin müziği dinleyebilirsin. Ama şu an sadece bir türkü var. Onu da Güven Ağabeyin yükledi. Onun en sevdiği türküymüş."

"Türkü dinliyor muymuş Yüzbaşı?"

"Çok seviyormuş, üstelik sesi de güzel. Bu türküyü otele gittiğimizde söylettiler zorla."

Başındaki yazmayı kulaklarının ardına iterek, kulaklıkları yerleştirdim. Gözlerini kapattı. Yüzündeki o gevşemiş ifade, o tatlı tebessüm... Sessizdi ama sevinçliydi. Yanıma gelişinin üzerinden tam bir ay geçmişti ve onu ilk kez böyle şaşkın ama mutlu görüyordum.

İşte ben gidiyom sen hemen ağla... Yan ağla... Dön ağla...

Beni de şaşırtmaya devam ediyordu. Sessizliğine son vermiş dinlediği türküyü mırıldanıyordu. Bir ay boyunca

sesini yükseltmeye çekinen o çocuk, o fısıltılı dudaklar, kulaklarındaki yüksek sesle yarışıyordu.

"Güzel mi?" diye bağırdım ona sesimi duyurabilmek için. Gözlerini iri iri açtı.

"Güzel mi?" dedim bir kez daha.

Dudaklarımı okumuştu. Utanmıştı. Başını salladı. Sevinci bana da bulaşıyordu. Onu öyle görmek, yaptığımın doğru olduğunu, doğru bir yolda ilerlediğimi gösteriyordu. Mutfaktan çıktım, Akgül'ü yerdeki tahta sofranın başında yalnız bıraktım. Akşam yemeğine mantı açıyordu. Çok daha zevkle ve şevkle hem de... Bundan güzel bir şey yoktu o an hem onun, hem de benim için.

Var mıydı yoksa? Akgül'ü bilmiyorum ama gün benim için daha da güzel olacaktı. Bir misafir bekliyordum ve o misafiri görmek için sabırsızlanıyordum.

Koltuğa oturdum. Sehpada duran kahvemi elime aldım. Günlerden Pazar'dı. Evdeydim. Akgül'ün açtığı mantıyı bahane edip, Güven'i yemeğe davet etmiştim. Onu görmek istiyordum. Daha sık ve daha çok görmek istiyordum. Onu özlemiştim. Hep birlikte tatil yaptığımız o hafta sonundan beri, özlüyordum.

Son zamanlarda Güven'i, Akgül ile paylaştığım o düzenin içinde bir yerlere yerleştirmiştim. Düşüncelerimin ona kaymasına engel olamıyordum. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Bu yüzden onu diğerleriyle kıyaslayamıyordum. Ona beslediğim bu aşırı ilgiye bir ad koyamıyor, tam olarak ne hissettiğimi bilemiyordum. Sürekli olarak, içimdeki bu ani duygu kaymalarına bir barikat kuruyordum. Bunun bulunduğumuz ortamdan kaynaklanan

şartlı bir refleks olduğunu hatırlatıyordum kendime. O hafta sonu tatilinde Güven ve benim dışımda herkes evliydi. Herkes eşiyle birlikteydi. Her toplantımızda olduğu gibi, o iki gün ve gece boyunca Güven bana eşlik etmiş, bana ayrı bir ilgi göstermişti. Belki de nezaket gereğiydi bütün o ilgiler. Kim bilir... Belki de mecbur hissetmişti. Kendimi çözümleyemediğim gibi Güven'in ilgisini sınıflamakta da zorlanıyordum.

"Suyu koydum ocağa abla, erken midir?"

Akgül kapının önündeydi ve elimdeki kahve soğumuştu. Saate baktım. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Güven'in, 'gelirim' dediği vakte, bir saat vardı.

"Yok, güzelim, ancak hazırlarız."

Zil sesiyle ikimiz de telaşa kapıldık. Oturduğum yerden hızla kalktım. Güven erken mi gelmişti? Geçerken koridordaki boy aynasında kendime baktım. Kazağımı çekiştirdim, saçlarımı hafifçe kabartım. Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Gereksiz bir heyecan dalgası doldurmuştu göğsümü.

"Selam arkadaş," dedi Erdem.

"Ah, sen miydin?"

İşin doğrusu biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Erken bile olsa, Güven'i görmeyi çok istemiştim. Sanırım yüzümde de hayal kırıklığıma dair izler vardı ve Erdem'in farkındalığı utandırmıştı beni.

"Birini mi bekliyordun?"

Elinde bir zarf ile sırıtıyordu.

"Şeyi... Yani Güven'i. Mantı yemeyi özlemiş. Akgül yapıyordu, onu da çağırdık. Melek'e de dedim, ama İpek ateşliymiş, gelemeyiz dedi."

Sıradan cümleleri bile, güçlükle kuruyor, tam bir ifade kargaşası yaşıyordum. Neyse ki arkadaşım vaktinde geri çekilmeyi bilmişti.

"Tamam, tamam, şakaydı sadece. Haberim var, söyledi Melek. Ben asıl başka bir şey için geldim. Bu zarf sana gelmiş, yanlışlıkla bizim posta kutusuna koymuşlar."

Bana bir mektup mu? Kimden gelebilirdi ki? Yakınlarımla ara sıra telefonla görüşüyordum ancak kimseye adresimi vermemiştim. Erdem'den zarfı alırken, elimin titrediğini fark ettim. Altı üstü bir mektup, dedim içimden. Bu denli huzursuz olmama ne gerek vardı?

"Gönderenin adı, adresi yok Zeynep. Tatsız bir şey olursa haberimiz olsun."

Mesleğimiz gereği bazen tatsız hadiselerle yüz yüze kalabiliyor, tehditler alabiliyorduk. Bunları ima ediyordu zarfı bana teslim ederken.

"Sağ ol, Erdem."

Huzursuzluğuma rağmen, gülümsemeyi becerebilmiştim.

"Eğer İpek iyi olursa akşama siz de gelin, olur mu?"

O merdivenlerden yukarıya çıkarken ben eşikte durmuş, kimden geldiği belli olmayan zarfa bakıyordum. Böylesine muntazam bir el yazısı, kaliteli bir dolmakalemden süzülmüş adım, soyadım, adresim... Görünmeyen bir el ağzıma ve burnuma kapanmıştı birden. Nefes

alamıyordum. Ondan gelmişti. Ondan. Felaketimden. Burada da bulmuştu beni... Ah aptal Zeynep, aksi mümkün müydü?

"Abla... Hâkime Abla... Abla..."

Odama kapatmıştım kendimi. Dakikalardır yatağın üzerinde oturuyor, sabitlemiş olduğum gözlerimle o uğursuz zarfa bakıyordum. Kapalı olmasına rağmen o bembeyaz kâğıt parçasının içindeki kiri ve karayı görüyordum. Ellerimi yumruk yapmıştım. Ellerimdeki zehri hatırlamıştım. Yeni kurduğum o temiz dünyada bir yerlere dokunmaya, bulaştırmaya korkuyordum.

"Abla, Güven Ağabey geldi."

Başımı kaldırıp sesin geldiği noktaya baktım. Ortaya çıkmam gerekiyordu. Akgül ve Güven beni bekliyordu. Ya ben? Ben neyi bekliyordum o karanlık odada? Kim gelecek, kim alacaktı beni gölgeler arasından? Hiç kimse... Hep nasılsa öyle... Ellerimdeki zehirle... Ben.

Zarfı kaldırırken, ateşe dokunmuşum gibi canım yanıyordu. Selim'e dokunmuşum gibi, o bana dokunmuş gibi... Mideme sert yumruk darbeleri iniyordu. Yediğim, içtiğim altüst oluyor, bulantı, soğuk ter vuruyordu hemen ardından. Tuvalet masasının çekmecelerinden birini hızlıca açtım, çamaşırları kaldırdım ve zarfı en alta koydum. Çekmeceyi sımsıkı kapattım. Aynada hem yüzümü, hem de zehirli ellerimi görüyordum. Yüzüm sararmış, gözlerimin kahvesi sarılar ortasında kalmıştı.

Arkama bakmadan odadan dışarıya çıktım. Akgül koridorda bekliyordu. Yüzümü gördüğü an, narin elleri ağzının üzerinde bir düğüm oldu. "Hi!" benzeri bir çığlığı

çıkmadan dudaklarının arasına hapsetti. Hayalet görmüş gibiydi. Doğruydu da, karşısında geçmişten gelen bir kızın hayaleti duruyordu.

"İyiyim, korkma," dedim, bir gayretle.

Onu korkutmuş olmak, bana ihtiyacım olan kudreti sağlıyordu. Akgül'ün önünde olgun bir ebeveyne dönüşüyordum. Bu iyi oluyordu, bu iyi geliyordu bana.

Banyoya girdim. Ellerimi uzun uzun sabunladım. Yetmedi. Zehir, suya, sabuna direnebilirdi. Tırnak fırçasını aldım, sert dokunuşlarla avuç içlerime sürttüm. Isınan kan, sızıyla birlikte damarlarıma yayılıyordu. Zehir azaldıkça can geliyordu bedenime. Sararmış yüzüm hızla normale dönüyordu.

"Buyur abla," dedi havluyu uzatarak. Orada olduğunun, beni izlediğinin farkında değildim. Yüzündeki samimi endişeyi görünce, güçlükle tebessüm ettim kıza.

"Midem bulandı biraz, ama şimdi iyiyim."

"Ellerine ne oldu abla?"

"Hiç. Kirlenmişti."

"Mektup mu üzdü seni?"

"Ha...hayır. Hayır, onu daha açmadım ki..."

"Güven Ağabey salonda, biraz uzanmıştı dedim senin için."

"Tamam güzelim."

Banyo ile salon arasında asılı duran görünmez bir ten, yüz, beden giysisi varmış da geçerken onu üzerime geçirmişim gibi... Herkesin bildiği, görmeye alıştığı o kadın

oluvermiştim çarçabuk. Güven'in yanına yaklaşırken, dilimdeki "Hoş geldin," karşılamasına uyum içinde bir gülümsemem bile vardı artık.

"Hoş bulduk Zeynep. İyi misin?"

"Dalmışım biraz Güven, kusura bakma. Bir ağırlık çöktü akşamüzeri, havadan olsa gerek."

"Ben de bütün gün koltuk üzerinde bir o yana, bir bu yana dönüp durdum. Kar hiç dinmedi; gün mü, gece mi belli değildi. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan, ben gideyim. Başka bir gün yaparız bu yemeği."

O konuştukça, evin havası değişiyordu. Derme çatma huzurum, sağlam kolonlarla destekleniyordu saniye saniye. Giderse bundan mahrum olacağımı hissediyordum. Gitmesini istemiyordum. Hayatımda ilk kez bir erkeğe karşı duygusal zaaflar beslediğim yetmezmiş gibi, o erkeğe güveniyordum da...

"Hayır, hayır, lütfen kal Güven, kal."

Şaşırtmıştım Güven'i. Önce kaşları çatılmış, ardından özlediğim o güzel gülümsemesi ortaya çıkmıştı.

"Sen böyle 'kal' dersen, gitmek ne mümkün Hâkime Hanım."

Nasıl *kal* demiştim ki ben? Ah... Nasıl ki, o kelimenin üzerinden geçerken öylesine vurguluyordu? Bir bahane lazımdı bana. Acemi duygularımı örtbas edecek, ona hissettiğim taze, huzurlu ve huzursuz, iki başlı yakınlığı gizleyecek bir bahane gerekiyordu çabucak.

"Akgül o kadar emek verdi, mantı için. Şimdi gidersen ona haksızlık etmiş olmaz mıyız Yüzbaşım?"

"Sofra hazır abla."

Akgül'ün sessiz kimliğiyle en sık tekrar ettiği cümle, konuyu istediğim gibi dağıtmama yetmişti. Güven'in gözlerinin hapsinden kurtulmuştum böylece.

"Masaya buyurun o halde, Yüzbaşım."

"Bizim oralarda biraz daha küçük yapılıyor mantı. Ama ben buradakini daha çok seviyorum. Şöyle bir tane alıyorsun ağzına, yetiyor."

"İri olmasına rağmen hamuru ince açılmış. Ellerine sağlık Akgülcüğüm."

"Bunca zamandır buradayım, bu kadar güzelini yememiştim Akgül. Gerçekten de ellerine sağlık."

Güven'in ve benim iltifatlarımıza Akgül'ün yanıtı yine utanmış ve kızarmış bir yüz olmuştu. Uzanıp o al yanaktan zarif bir makas aldım.

"Marifetlidir benim güzel kardeşim," dedim sevecen bir şekilde.

Güzel yüzü neredeyse masaya değiyordu. Utanınca, sevinince, üzülünce... Hep eğiliyordu. Yanımızda oturuyordu ama doğru dürüst bir şey yediği de yoktu. Israr etmiştim ve o da karşı çıkamamıştı. Daha çok mutfakta, yalnızken doyuruyordu karnını. O zamanlarda özellikle mutfağa gitmiyordum. İlk haftalarda çekindiği için aç kaldığını anlıyor ve üzülüyordum. Karnını bir şekilde doyuruyor olmasından bile memnundum. Alışkanlıklarından kurtulması zaman alıyordu. Ben de ona ihtiyacı olan zamanı veriyordum.

Yemek bitmiş, Akgül kahvelerimizi getirdikten sonra odasına çekilmişti. Güven ile ilk kez yalnız kalıyorduk. Ne konuşacağımı bilemiyordum.

"Birkaç türkü daha lazım Akgül'e. Ben pek beceremem bu işleri."

"Ben hallederim."

"Zaten o yüzden sana söylüyorum, türkü seviyor, türkü dinliyor. Sen de bu konuda sağlam bir koleksiyon olmalı."

Oteldeki hafta sonu tatilinden imalarla sürdürüyordum konuşmamızı. Tabii ki o da neden öyle dediğimi anlıyordu. Gülümsüyordu kahvesini içerken.

"Herkes mırıldanır o kadarını. Benimki bir yetenek değil. Yorumlama konusunda acemiyim, ama koleksiyonum konusunda iddialıyımdır."

Alçakgönüllü davranıyordu ancak ben o hafta sonu dinlediğim sesi ve yorumu unutamıyordum.

"Ben o türküyü ilk kez senden dinledim Güven, bu konuda ben maalesef fazlasıyla zayıfım. Ama çok güzeldi ve sen cidden hiç de amatör gibi değildin. Dedem... Dedem derdi ki ben küçükken..."

İşaret parmağımın ucuyla göğüs kafesimin sol yanına dokunmuştum. İlgiyle dinliyor ve izliyordu beni.

"Türkü eğer şuraya değiyorsa... İşte o zaman türkü ile yorum birbirinin olmuştur. Ben de o gece sen söylerken, öyle hissettim işte. Şurama dokundu bir şeyler. İlk kez böyle hissettim."

Hiç beklemediği bir şekilde, acemisi olduğunu savunduğu bir konuda bu kadar övülünce başını eğmiş,

fincanına bakıyordu. Konuyu kapatma gayreti dikkatimden kaçmamıştı.

"Bir gün, Akgül'le birlikte bana gelin. Ona dinletir, istediklerini yüklerim."

"Belki bana da bir türkü söylersin yine?"

"Belki."

Fincanını sehpaya bıraktı, arkasına yaslandı ve kolunu rahat bir tavırla koltuğun arkalığına attı.

"Deden yaşıyor mu Zeynep?"

Amacına ulaşmış, konuyu değiştirmişti ustaca.

"Hayır, ben çocuktum öldüğünde."

"Ailen? Hepsi İzmir'de mi yaşıyor?"

"Aslında, pek kalabalık bir ailem yok Güven. Hasta bir annem ve halam dışında pek kimse yok."

"Baban?"

"Babamı dedemden önce kaybettim. Ona dair anım yok. Sadece resimlerinden biliyorum."

"Annen yalnız mı yaşıyor?"

"Yalnız değil."

Konu ne zaman dönüp dolaşıp oraya gelmişti? Sıcak bir ses tonuyla, ilgili, samimi tavırlarıyla konuşan Güven'i hayranlıkla seyrederken, dalmış olmalıydım. Soruların gitgide mayınlı bir yola girdiğinin farkında olmamıştım o ana değin. Gönlüm inkârdan yana olsa da, dilim susmaktan yana değildi. Yok demekle, yok edemezdim hayatımdaki kamburları...

"Annem yeniden evlendi. Ben yedi yaşındayken, biriyle evlendi. Onunla yaşıyor."

Birkaç dakika sessizlik kapladı salonu. Güven sorduklarından, pişmanlık duyuyordu. Birbirini tanımaya başlayan insanların sohbetlerinde her zaman sorulan bu birkaç temel soruyla beni üzdüğünü, girmemesi gereken bir alana girdiğini anlıyordu.

"Laf lafı açtı, özür dilerim," dedi. "Seni üzdüm."

"Özür dileme Güven. Annem mutlu, o mutlu olunca ben de mutluyum."

"Kendi adına değil de, annen adına mutlusun yani?"

"Öyle... Evet, şimdi de siz anlatın bakalım? Nereden geliyorsunuz? Kimsiniz? Kimlerle yaşıyorsunuz?"

15.

Annemin ikinci ameliyatının üzerinden de bir yıl geçmiş, okulumun ikinci yılı bitmişti. O bir yıl, beni çok değiştirmişti. Eski itaatkâr kız gitmiş, öncelikle dış görünüşüyle farklılık yaratmaya başlayan başka bir Zeynep gelmişti. Dağınık, özensiz, umursamaz, kurallara karşı asabi, sivri dilli, hatta itici yeni bir kızla karşılaşmıştı evdekiler. Bunlar görüntüdeki nüanslardı. Günden güne yara alan ruhumu saklayan etten bir duvardı. İç dünyamın önünde dikenli, tel örgülerim vardı artık. Yaklaşmaya kalkışana zarar veriyordum. Herkesin kusurunu, hatalarını, zayıflıklarını, acımasızca yüzlerine vuruyordum. Açık sözlü olmakla, patavatsızlık arasındaki o incecik sınırı aşmıştım. Etrafımdakileri temkinli olmaya mecbur ediyordum.

Benden başka bir ben yaratmaya öylesine kaptırmıştım ki kendimi, sevdiklerimi incittiğimi gördüğüm halde vazgeçmiyordum. Hedefim sevdiklerim değildi. Ben biliyordum bunu, karşımdakinin ne düşündüğüne aldırmıyordum ya da daha doğru bir ifadeyle, aldırmamaya çalışıyordum. Çünkü o denli cesur değildim. Hedefim Selim olduğu halde doğrudan saldırmıyordum. Selim'i uzağıma

itelerken nedenlerini yüzüne vuramıyordum. Daha çok öfkeli, uyumsuz bir ergene benziyordum o halimle.

"Burada kalmanız daha iyi olacak Ferdanım, kontroller için gidip gelmek sizi büsbütün yoracaktı."

"Ama hastanede kendimi daha kötü, daha hasta hissediyorum."

"Çocukluk etmeyin lütfen. Hepsi hepsi, iki gün. Büyütülecek bir şey değil. Üstelik iyiliğiniz söz konusu."

Annem ve Selim arasındaki bu kazananı belli tartışmayı bir köşede sessizce dinliyordum. Annem orada mutsuzdu, onu mutlu etmek ise basitti. Gece eve gidecek sabah yine oraya dönecekti. Ama her zamanki gibi Selim bir karar vermişti. İtirazlar, serzenişler, sitemler... Selim bunlara aldıracak, kararlarını tartışmaya açacak, fikir soracak biri değildi. Öfkem yine bilenmişti Selim'e karşı.

"Annem evde olmak istiyorsa buna neden itiraz ediyorsunuz, anlayamadım."

"Çünkü doktoru böyle olmasının daha uygun olacağını söylüyor Zeynep."

"Ama annem de diğer türlüsünün daha iyi olacağını söylüyor."

Selim sinirli bakışlarıyla beni süzerken ben de son zamanlardaki Zeynep halimle ona meydan okuyordum. Bu arada anneme de bakıyordum. Onun ikimiz arasında gidip gelen, Selim'e dönünce gülen, bana gelince uyaran gözlerini görüyordum.

"Zeynep, baban benim iyiliğimi düşünüyor."

"Belli ki, Zeynep bundan şüphe ediyor Ferdanım."

"Olur mu hiç öyle şey Selim Bey, babasını bilmez mi Zeynep?"

Hâlâ çaresizdim. Hâlâ, annemin sakınmaya çalıştığı göstermelik mutluluk tablosunun bir nesnesiydim. Hâlâ Selim için "baban" demekte ısrarcıydı. Yıllar sonra anlayacaktım ki, onun bu ısrarının ardındaki asıl neden, korkularıydı. İtiraf etmek bile çok acıydı, ama annem Selim'e öylesine bir tutkuyla bağlıydı ki, onun yakınındaki her kadın gibi beni de kıskanmıştı. Güçten düştükçe, güzelliği söndükçe, daha da zayıflamıştı annem. Öylesine bir bağdı ki aramızdaki, ona kızamıyordum. Aramızdaki tek hain Selim'di. Bir araya toplandığımız o kara günden beri ikili oynuyordu. Dış görünüşüyle dürüst, güvenilir bir kahramana, içten içeyse zehirli bir sarmaşığa benziyordu. Yıllar geçtikçe kök salmış, annemi ve beni dört bir yandan sarmıştı. Kurt girmiş bir ahşap gibi, doğrularımızı, değerlerimizi, özümüzü boşaltmıştı. Annesinin güzelliğinin gölgesinde güneş görmeden büyüyen ezik bir kız ve öz kızını kıskanacak kadar haris bir kadın yaratmıştı bizden. Sonunda, Selim'in bizi ayrı ayrı hapsettiği kozalar açılmış, iki zavallı çıkmıştı ortaya.

O gece, eve dönerken arabada ikimiz de sessizdik. Şoförün yanında susmak zorundaydı Selim, ama eve gittiğimizde yeni bir kavga bekliyordu bizi. Görülecek hesaplarım kabarmıştı ona göre. Gün boyu bulduğu her fırsatta ifade etmişti bunu. Nihayet yalnız olacağımız an geliyordu. Başım dik, burnum havada, sakin oturuyordum yanında. Oysa içimde korku yüklü fırtınalar kopuyordu. Her şeyin biteceği ana yaklaştığımızı hissediyordum. Selim'in günah dolu, gizli ilgisi ortaya dökülecek

kıvama geliyordu. Hissediyordum hissetmesine... Ama ne açabiliyor, ne kaçabiliyordum. Hâlâ umudum vardı. Tedirginliğimin boş bir kurmaca olmasını ölesiye umuyordum. İftiracı, paranoyak bir kız olmayı, yüz yüze olduğumu bildiğim utanca yeğliyordum.

"Yarın sabah sekizde hastanede olacağız Mustafa, ona göre gel."

Panik atak hastasıydı Selim. Araba kullanması sakıncalıydı. Bildim bileli şoförü vardı.

"Emredersiniz, Selim Bey."

Bahçeyi geçip evin kapısının önünde durdum ve zile bastım. Evdeki emektarın gelip, bizi o baş başalıktan kurtarmasını bekliyordum. Sessizce cebinden anahtarlarını çıkardı Selim.

"Zuhal Teyze?" diyecek oldum.

"Bu gece izinli," dedi sakince. "Annen hastanedeyken, o da evine gitmek istedi."

Yere yığılacaktım. Evime girmeye çalışırken, hiç tanımadığım bir adamla karşılaşmıştım sanki. Nasıl saldıracağını, nerden yaralayacağını kestirmeye çalışıyordum. Güçlü ve soğukkanlı olmam gerektiğine hükmediyordu aklım. Ancak aklımla bedenim arasındaki iletişimi kuramıyordum.

"Gir bakalım, Zeynep."

Kapı önünde girmemi bekliyordu. Oysa ben adım bile atamıyordum. Onu çok kızdırmıştım son zamanlarda. Bu anın gelmesini beklediğini biliyordum. Keşke sadece terbiyesizliğimin, dik başlılığımın hesabını soracak olsaydı.

Beni en ağır şekilde cezalandırsa bile razıydım. Yanıldığımı, hâlâ babam olmaya çalıştığını, bana bir baba gibi baktığını ispatlasaydı o gece.

Banyoya gidiyordu doğruca. Hastaneden her gelişinde yaptığı gibi... Ben de bunu fırsat bildim.

"Yatıyorum ben, size iyi geceler."

"Yatmıyorsun Zeynep. Ben elimi yüzümü yıkayıp gelinceye kadar bekle."

"Yorgunum, uyumak istiyorum."

Merdivenlerde durdu ve geriye dönerek bana baktı ters ters.

"Öyle mi? Oysa bana çok enerjik görünüyordun. İnatlaşacak, restleşecek kadar canlıydın gün ve akşam boyunca. Senin bu yeni halin beni şaşırtıyor Zeynep. Konuşacağız!" dedi ve kalan basamakları çıkmaya başladı. Son sözünüyse o son ana saklamıştı. "Bu gece," dedi üstüne basarak.

Ardından bakıyordum. Dimdik çıkıyordu basamakları. Ben büyümüştüm, annem çökmüştü zaman içinde, oysa Selim hâlâ onu tanıdığım günlerdeki gibi duruyordu. Ne görünüşü değişiyordu kırlaşan saçları dışında, ne sesinde, ne de otoriter tavırlarında bir yumuşama oluyordu. Bir zamanlar yakınlığına, sıcaklığına, sevgisine el açtığım o adam, o gün karşımda düşmanca baktığım bir anıt gibi duruyordu.

"Otur, Zeynep."

Salondaki koltuğuna oturmuştu ve bana emir verirken, eliyle nereye oturacağımı da gösteriyordu. İşte Selim

buydu. Verdiklerine karşılık olarak tereddütsüz itaat bekliyordu. İçime sinmese de, komutuna baş eğdim. Nasıl söylediğinden çok ne söyleyeceği önemliydi o gece benim için. Kızgın bir üvey baba, üvey kızına ilgi duyan bir adamdan daha değerliydi gözümde. İçimdeki umudu korumaya devam ediyordum. İçimdeki umudu, "gözlerini aç artık," diyen iç sesimin üzerine örtüyordum.

"Anlat bakalım şimdi."

"Ne...Neyi?"

"Neden böyle biri olduğunu? Bana karşı neden bu kadar öfkeli ve saldırgan olduğunu anlat."

Zihnimdeki kelimelerden sivri cümleler kuruyor, hepsini Selim'in ikiyüzlü kibrinin üzerine birer ok gibi yollamak istiyor, ama susuyordum.

"Bugüne kadar senin için yaptıklarımdan sonra, bunu mu hak ediyorum?"

Yerinden kalktı. Yanıma geleceğini ve beni tokatlayacağını düşündüm bir an için. Oysa o, konsolun üzerindeki içkilere doğru gidiyordu. Bu gecenin diğer gecelerden farkı yokmuş gibiydi. Alışkanlıklarını ihmal etmiyordu. İçimde sımsıkı tuttuğum gerginliğimi tam da yakıcı bir solukla birlikte dışarıya verecekken, tam da hissettiklerimin ahlaksızca kuruntular olduğuna hükmedecek ve Selim'den özür dileyecekken...

"Sorun sana olan özel ilgim, değil mi Zeynep?" dedi. "Bunu hissettin... Ve..."

Omuzlarım çökmüştü, yere bakıyordum, yerde bir delik açmak, o delikten içeriye akmak, yok olmak, kaybolmak istiyordum. Ölüyordum o an, gencecik ölüyordum.

"Oysa ne kadar savaştım kendimle, bilsen nasıl unutmak istedim bu ayıbı."

16.

Daha önce hiç görmediğim iki adam evimizdeydi. Biri Akgül'ün babası, diğeriyse ağabeyi. Her ikisi de üveydi. Ağabeyi, üvey babasının Akgül'ün annesinden önceki eşindenmiş. Kadın doğumda ölmüş. Akgül'ün annesiyle o adamın yolu da böylece kesişmiş. Adama göre bu, kadermiş.

Üvey baba anlatıyor, bense dinliyordum. Yoksulluğundan girmişti söze, fedakârlığından, Akgül'ü ve annesini hangi şartlarda bugüne getirdiğinden çıkıyordu. Nasıl çalışkan bir adam olduğuyla övünüyordu. Ama maalesef çalışkan olmak her şeye yetmiyordu. Oralarda yaşamanın güçlüklerinden bahsediyordu. Sözü nereye getireceğini anlamıştım. Buna rağmen konuşmasını bölmeden dinliyordum. Çok ve boş konuşuyordu. Onu izlerken en çok bunu yadırgıyordum. İki cümlede özetlenecek duruma sayfalar yazıyordu. Ağır bir koku sarmıştı oturduğumuz yeri. Ter, kirli çamaşır ve hayvan dışkısının kokusu birbirine karışıyordu. Bir inek ve iki koyunla kaç nüfus beslediğini sıkıştırıyordu iki cümlenin arasına... Belli ki onların yanından geliyordu.

"Diyeceğim o ki Hâkime Hanım, şimdi sen de bu kızı elimizden aldın, anası zaten iş görmeye aciz, benim durumum ortada, kardaşları var küçük, bebeler var geride."

"Kaç çocuğunuz var İrfan Bey?"

"Dörttür Hâkime Hanım."

"Ya kızlar?"

"Aha bununla," yerde dizlerinin üzerinde oturan Akgül'ü işaret ediyordu. "Üçtür."

"Bir boğaz eksilmiş oldu, fena mı?"

Ağabeyi atıldı oturduğu yerden.

"Kız kısmı verilmez öyle her yere, bu babama dedim de dinletemirem. Ne işi var kızın el evinde?"

"Dur bir oğlum. Biz dedik, tarla yok, mal yok, bu kız çalışır burada, Hâkime Hanım'a hizmet görür, üç beş kuruş kazanır, anasına bir faydası olur."

"Anladım ben seni İrfan Bey. Sen Akgül'ün buradan kazandığı parayı istemeye geldin. Doğru mu?"

"Estağfurullah Hâkime Ha..."

"Doğru mu, değil mi?"

"Mecbur olmasak..."

"Anlaşıldı."

"Para mara istemez, kalksın gelsin bizimle kız."

Babası hiddetle elini kaldırdı ve yanında iki büklüm oturan oğluna salladı.

"Sen karışma, it oğlu it."

Ortada tuhaf bir durum vardı. Oğlan babasından korkup siniyor, ama Akgül'ü gözünden ayırmıyordu. Akgül çay servisi yaparken, mutfağa gidip gelirken, gizlice, hep onu izliyordu. Akgül'ü de inceliyordum bir yandan, başı her zaman olduğu gibi yine eğikti. Hatta onların yanında çok daha solgun, daha ürkek, daha tedirgindi. Bir kez olsun yüz yüze ya da göz göze gelmiyordu onlarla. Ne onların, ne annesinin, ne de kardeşlerinin nasıl olduğunu sormuştu. Tek laf etmiyordu geldiklerinden beri.

"Sen ne diyorsun Akgül?" diye sordum. Amacım onlarla nasıl bir bağı olduğunu öğrenebilmek ya da en azından gözleyebilmekti.

Omzunu kaldırıp indirdi. Kaderci bir boyun eğiş vardı tavırlarında. Zaten üvey babası da boş durmuyordu. Sözleriyle nasıl davranması gerektiği konusunda aleni olarak uyarıyordu Akgül'ü.

"Ne diyecek Hâkime Hanım, büyükleri ne derse odur. Öyle değil mi kız?"

Ne evet, ne hayır diyordu Akgül. Oturduğu yerde bir canlıya bile benzemiyordu o an.

Para getirmek için yatak odasına doğru giderken, kulağım onlardaydı. Ben aralarında değilken, ne konuşacaklarını, nasıl konuşacaklarını merak ediyordum. Bir noktada durup bekledim. Baba ve oğul kısık sesle ama hararetle tartışıyorlardı. Adam sıkça küfrediyordu. Bir ara, "Bunun dedesi olacak o deyyus..." dedi, ama gerisini duyamadım. Akgül'ü bana getiren Hasan Amca'dan bahsediyordu öfkeyle.

"Bahara kadar aç açığız hepimiz, az biraz para gelsin, sonra gelip götürürem seni," dedi adam.

"Başını evden çıkarırsan gebertirem şart olsun," dedi oğlan.

"Ben her ay gelip parayı alırım, deden olacak adama bir kuruş verirsen, ananı da seni de..." dedi adam.

"Duydun mu kız, gebertirem dedim," dedi oğlan.

Sıra halinde, tehditler savuruyorlardı. Taştan ses gelirdi bunları duyduğunda ama Akgül'den gelmiyordu. Dönüp hadlerini bildirmek, o kız sahipsiz değil demek, onları kapı dışarı etmek istiyordum. Onları Akgül'ün bir damla tebessümüne, bir anlık sevincine feda ederdim. Ama elimi kolumu yine Akgül bağlıyordu. Bu onu elimden almalarına bahane olurdu. Karkız'ım heba olurdu.

Onları ikna edecek bir miktar parayı getirip masanın üzerine koydum. Adamın eline vermek içimden gelmemişti. Bu kadar itibarı olsun hak etmiyordu.

"Ayda bir gelirsiniz," dedim kontrolün kimde olduğunu göstermek, onlara biraz ayar vermek niyetiyle. "İki de bir kapıya dikilirseniz, kızınızı da alıp gidersiniz, beş parasız. Artık baharı nasıl getirirsiniz onu da siz düşünürsünüz."

Onları duyduğumu belli eden o son cümleden sonra, adam oğlana bir baş işareti verdi. Ayağa kalktılar. Adam geçerken masada duran parayı alıp, kirli kasketinin içine yerleştirdi, başına örttü.

"Kesene bereket Hâkime Hanım," dedi samimiyetsiz bir göze girme çabasıyla. Ardından yine en iyi bildiği şeyi yapmaya, Akgül'ü sözleriyle incitip, hırpalamaya başladı.

"Hâkime Hanım'a hizmette kusur etme kız, yoksa..."

"Tamam, İrfan Bey," dedim bir an önce yolu göstermek çabasıyla. Kapıyı açtım. Bu tavrımla artık gitmeleri gerektiğini anlatıyordum. Akgül de ayaktaydı. Ancak ne başını kaldırıyordu, ne de yolcu ediyordu onları.

İkimiz yalnızdık artık. Tıpkı bir kaya gibi duran Akgül'ün yanından geçip pencerelere koştum. Havaya ihtiyacım vardı. Arkalarında bıraktıkları, ter, kir kokusundan öte bir şeydi. Havasızlıktı soluduğum. Bir an önce temiz havayı soluklamazsam oracıkta yığılacağımdan emindim. Akgül de öyle hissediyordu; biliyordum. Biliyordum, çünkü onu da hissediyordum. Başımı camdan dışarıya uzattım. Hava çok soğuk değildi, ama kar yağıyordu. Yüzüme inen kar tanecikleri gözlerimi yummama neden olmuştu. Gözlerimi yumduğum an ise sıcak tanecikler inmişti yanaklarıma. Gözlerim ne zaman böylesine dolmuş, içimdeki bütün o incinmişlikler ne zaman böyle kor taneleri haline gelmişti? Ağlıyordum Akgül'den gizli. Kimin için ağlıyordum? Akgül için mi? Akgül'ün öyküsünün bu akşam sadece bir yarım saatlik kısmını seyrettiğim için mi? Akgül'ün onların gözündeki, gönlündeki olmayan yerini gördüğüm için mi? Yoksa onu kendime benzettiğim, ona acıdığımı sanırken, aslında kendime acıdığım için mi?

"Abla," dedi arkamdan. "Abla ben de gideydim onlarla."

"Neden?" dedim hak etmediği, sert bir tavırla. "Çok mu özledin seni böyle hırpalamalarını, aşağılamalarını?"

"Yok," dedi karşımda ufalarak. "Yok, ondan değil."

"Ya neden?"

"Seni de üzerler."

Kendi kaderine beni de ortak etmeye korkuyordu. Bu kadar yürekliydi işte sahip çıkmaya çalıştığım kız. Kendini korumaya gücü yetmemişti, ama beni korumak istiyordu. Kardan beyaz ellerine kordan sıcak olduğunu bildiğim pırıltılar düşmeye başladı birden. O da ağlıyordu. Koşup sarıldım ona. İlk kez, evime geldiğinden beri ilk kez kucaklıyordum onu.

"İyi olacağız Karkız," dedim kulağına. "Korkma, iyi olacağız."

İkimiz de ayrı yolların taşlarına takılmış, tozunu yutmuştuk oraya gelene kadar. Artık olacakları birlikte bekleyecek, birlikte yaşayacaktık. Kaderimizin ne denli ortak olduğunu bilmiyordum o günlerde. Buna rağmen sürekli ve inatçı bir itkiyle ona yaklaşıyordum.

17.

Yatağın üzerine açtığım bavula, elime ne geçerse atıyor, geride kalacakları yırtıyor, kırıyor, parçalıyordum. Tuzağa düşmüş bir hayvan gibiydim. Çığlık çığlığa ağlarken, hem birilerinin gelip beni kurtarmasını umuyor, hem de içine düştüğüm utancın duyulmasından korkuyordum.

"Hayır," diyordum durmadan. "Hayır, hayır, hayır..."

Evimden, evim dediğim o kuyudan çıkmaya çabalarken, kapımı kilitlemiştim. O evde ilk kez odamın kapısını kilitliyordum ve bunun mahremiyetle ilgisi yoktu. Kendimi koruyordum. Dışarıda, birkaç itiraf cümlesiyle beni öldürmüş olan celladım duruyordu. Daha fazla ne olabilirdi ki? Bana âşık olduğunu itiraf etmişti soğukkanlı bir şekilde. Cellatlar insanı kaç defa öldürebilirdi ki?

"Zeynep?"

Ellerimi kulaklarıma kapattım ve içimi yaran bir figan döküldü dudaklarımdan.

"Hayır!"

Selim'in adımı söylemesine dayanamıyordum. Çünkü adım... Adım hiç bu denli kirlenmemişti. Günah kelimesini kanırta kanırta işlemişti o gece ruhuma. Bedenimin

olmasa da, ruhumun ırzına geçmişti. Ahlak değerlerimi yerle bir etmişti. Yutulacak, unutulacak gibi değildi. Özürle, afla temizlenecek gibi değildi. O sussa, ben söylemesem, örtülecek gibi değildi. Konuşulacak gibi de değildi.

"Allah'ım, yardım et bana."

Dualarla iyileşecek gibi de değildi. Yine de sürekli yakarıyordum. Bir çıkış, bir kaçış arıyordum. Elime geçirdiğim vazoyu kapıya fırlattım. Parasını onun ödediği ne varsa, o güne kadar bana sunduğu ne varsa bir bir kırıp döküyordum.

"Şu yaptıklarının bir çözüm olacağına inansaydım, bu evi kökünden yakardım Zeynep. Ama çözümü yok. Her şeyi kontrol altında tutabilmekle övünen ben, hislerimi kontrol edemedim. Bu sadece benim suçum değil. Sen de suçlusun."

"Allah belanı versin, belanı versin, belanı versin!"

"Annenle sürekli yarış içindeydin. Ona olan ilgimi kıskanıyordun. Seni ondan daha fazla beğenmemi istiyordun."

"Allah belanı versin!"

"Şimdi inkâr etmen faydasız Zeynep, bunu sen istedin, çok uzun zamandır bekliyordun bunu. Kabul et."

"Belanı versin!"

"Gözüme girmeye çalıyordun, seni fark etmem için elinden geleni yaptın. Sen, kızım olmayı hiç istemedin. Hep bir sınır çektin aramıza, sana baba olmama izin vermedin."

"Sus, sus, sus!"

Söylediği her kelime, can evimden vuruyordu beni. Doğru mu söylüyordu? Bu söylediklerine inanıyor muydu? Gerçekten böyle mi yapmıştım? Selim'i babam gibi göremediğimi hiçbir zaman, bu doğruydu. Ona en yakın olduğum zamanlarda bile görünmez bir duvarın gerisindeydim. Annemi kıskandığım da doğruydu. Annemi Selim seçmişti, beniyse mecbur olduğu için almıştı yanına. Kendimi ona beğendirmek zorunda hissediyordum. Yarışım annemle değildi. Selim'in yüreğinde bana ait bir yer arıyordum. O yeri, ancak annemden daha güzel ve akıllı olursam bulacağımı sanıyordum. Ama o zamanlar daha çocuktum.

"Son olarak... Pişman değilim Zeynep, başka bir sürü şey olabilirim, ama pişman değilim. Biliyor musun, annene âşık değildim, hiç olmadım, hiçbir kadına âşık olmadım bu yaşıma kadar. Anneni sevdim, hâlâ da seviyorum. Bana uygun bir eşti; eğitimli, görgülü, güzel, zarif..."

"Annemin yerine sen hasta olsaydın keşke. Keşke ölecek olan sen olsaydın."

"Keşke Zeynep, keşke."

Uzaklaşan ayak seslerinden gittiğini anlıyordum. Ökçelerin mermer zemin üzerindeki seslerini duyuyordum. Bu bir oyun olabilirdi. Gittiğini düşünmemi istiyor olabilirdi. Göze alamıyordum. Bavulum hazır olmasına rağmen odadan çıkamıyor, evi terk etmeye hazır olduğum halde bekliyordum. Kilitli bir kapının ardında kendimi asgarisinden bir güven içinde hissediyordum. Elbette bana dokunmasına izin vermezdim, ama ihtimalinden, buna

teşebbüs etmesinden bile korkuyordum. Ne olurdu o vakit? Düşünmek bile istemiyordum bunu.

Doğrunun ne olduğunu bile düşünemeyecek kadar hırpalanmıştım, ama en doğrusunun sabaha kadar orada saklanmak olduğu sonucuna vardım. Sabah, Zuhal Teyze gelince odadan çıkacak ve... Nereye gidecektim? Bunu bile düşünmemiştim o ana kadar. Orada kalamayacağımı, artık o kubbeli malikânenin bana yuva olamayacağını biliyordum. Hepsi buydu.

Ya annem? Ona bütün bunları...

O gece dizlerimin üzerine düştüğüm halının üzerinden bir daha kalkamadım. Yatağımın başucunda annemin ve öz babamın resimleri vardı. Onların yüzüne bakamadım. Selim haklıydı. Ona bütün o söylediklerine inanacak gücü, farkında olmadan ben vermiştim. Amacım ve sebeplerim onun inandığı gibi değildi, ama bu sonuca ben itmiştim. Ben de suçluydum. Ya da tek suçlu bendim bu akıldışı kurguda. Ben olmasaydım, bütün bunlar olmayacak, kimse bu utancın acılarına dayanmak zorunda kalmayacaktı.

Selim o gece bir daha uğramadı. Ne evin içinden bir ses duyuldu, ne de bir kıpırtı oldu. Değil o sabaha, hayatımın sonuna kadar düşünmekle içinden çıkamayacağım korkunç bir hesaplaşmanın koynunda bırakıp gitmişti beni. Suçluluk duygusu ve vicdan azabından oluşan iki ağır değirmen taşının arasındaydım. Tek kişilik bir mahkeme kurmuştum. İfademi alıyor, suçluyor, savunuyor, yargılıyordum kendimi. Geçmişe dönüp hatırlayabildiğim olayların üzerinden tekrar tekrar geçiyordum. Onunla yakınlaştığım

anıların önünden kaçıyordum utanarak. Böyle olmasını istememiştim. Böyle bir olasılığı aklıma bile getirmemiştim. Bu denli korkunç bir suça, istemeden de olsa ortak olmak katlanılır gibi değildi. Bu nasıl bir kâbustu? Evet, olsa olsa kâbustu o son birkaç saat içinde olanlar. Çünkü gerçek olmayacak, akıl almayacak kadar korkunçtu.

Geceden sabaha oturduğum yerden kalktığımda bacaklarımın üzerinde durmakta zorlanmıştım. Uyuşmuştum. Ağırlaşmıştım. Bir beni, bir de annemi taşıyordum karıncalanan bedenimde. Annemi bir an olsun aklımdan çıkaramıyor, kendimi onun mutluluğunun ortasında bitmiş bir çıban gibi görüyordum. Yıllarca Selim'in ihanetinden korkan, başka kadınları kendine rakip olarak gören anneme en büyük düşmanlığı ben yapmıştım. Onun titreyerek, iç çekerek baktığı, taptığı adamın aklını başından almıştım. Canından, teninden yarattığı öz kızı tarafından vurulmuştu annem. Artık ne iyileşebilir, ne de eski günlerine geri dönebilirdi. Eğer bunu duyarsa... Selim ona da anlatırsa... Annemin gireceği cehennem azabının yanında, ölmek kurtuluş demekti.

Yapmazdı değil mi böyle bir şey? Onu da sevdiğini, ona da değer verdiğini söylemişti bu akşam. Ama bu sırrı daha fazla taşıyamadığını, dayanamadığını da söylemişti. Ne yapmalıydım? Tabii ki, bir an önce onların hayatından çıkmak zorundaydım. Uzaklaşmalıydım yanlarından. O an herkes için alacağım en doğru karar bu gibi görünüyordu.

Bir süredir, Selim'i bir kenara atmış, sadece kendi hesabımı görüyor, kendi ifademi veriyordum. Oysa az sonra o kapıyı açacak, dışarıya çıkacak, Selim'le karşılaşacaktım.

Öfkemin şiddeti yeniden alevlenmişti, hırs ve öfke dolmuştum. Geceden sabaha ondan tiksinir olmuştum.

Bavulumu kapattım. Aşağıdan gelmesini beklediğim seslere kulak kabarttım. Zuhal Teyze birine bir şeyler söylüyordu. Muhtemelen konuştuğu Selim'di. Selim dâhilere özgü keskin bir zekâya sahipti. Üstelik ne yapacağımı tahmin etmesi için o denli zeki olmasına da gerek yoktu. Gideceğimi biliyor ve beni aşağıda bekliyordu.

"Günaydın Zeynep."

Zuhal Teyze ile holde karşılaştık. Elinde bir fincan kahve vardı. Sinirsel bir krizin eğişinde duruyordum. Gördüğüm sahne nasıl da komikti. Kahkahalarla, hayır, hayır, çığlıklarla gülmek istiyordum. Adam gece üvey kızına âşık olduğunu itiraf etmiş, sabahındaysa hiçbir şey olmamış gibi alışkanlıklarını sürdürüyordu. Kahvaltı öncesi, sade kahvesini bekliyordu. Hiç mi utanmamış, hiç mi etkilenmemişti olanlardan? Bu kadarı bir insan için fazlasıyla garipti. Selim'e insan denebilir miydi peki? Başkalarının ne diyeceği zerre kadar ilgilendirmiyordu beni. Selim'in yazdığı bu ağır romanı sadece ben okuyordum, yükünü ben taşıyor, acısını ben çekiyordum. Selim'in şeytanca hislerinin günahını ben ödüyordum.

"Aa... Ferda Hanım için bavul mu hazırladın? Uzun mu kalacak yoksa? İki gün demişti Selim Bey."

Zuhal Teyze'ye verecek bir yanıtım yoktu, zira bir an evvel oradan kaçmak istiyordum. O salona girerken, ben de sessizce kapıyı açmış çıkıyordum.

"Zeynep!" diye bir gürleme işittim salondan. Olduğum yerde kalakalmıştım. Tüylerim ürpermiş, titremiştim.

Sebebi korku değildi. O sesi duyduğum an, her şeyin bu kadar kolay çözülemeyeceğini, Selim'den böyle kolayca kurtulamayacağımı da anlamıştım. Bir adım daha attım, eşiğin dışına çıkmak üzereydim. Bu kez daha yakınımdan, az önceki gürlemenin aksine daha sakin bir ses geldi.

"O bavulu odana çıkar."

Ben o küçük kız değildim, ama o aynı Selim'di. Şartlar ne olursa olsun, buyurganlığı elden bırakmıyordu. Kuyruğu hep dikti. İçinde neler olup bittiğini asla göstermiyordu. Bu kadarı fazlaydı. Bu evde her şey raydan çıkmıştı bir kere. O da, ben de... Kimse eskisi gibi değildi. Bir adım daha attım. Dışarıdaydım.

"Eğer gidersen..."

Temiz havayla birlikte, Selim'i ardımda bırakmış olmanın huzurunu da kokluyordum. O huzur ki, güç veriyordu yıkık bedenime. Adımlarımı daha sağlam basıyor, beni içine çekmek istediği o rezalete meydan okuyordum.

"Gidersen, annene anlatırım Zeynep. Hemen, şu an, gidip anlatırım."

"Yapamazsın."

"Yaparım."

"Çocuk mu kandırıyorsun? Cesaret edemezsin. Bu rezilliği... Bu rezilliği anlatmaya."

"Eğer sen gidersen, kaybedecek bir şeyim de kalmayacak. Yaparım Zeynep, yemin ederim hemen şu dakika gider, anlatırım annene. Karar senin."

Sırtım Selim'e dönüktü hâlâ, onu göremiyordum. Islanan gözlerimin önündeyse bir tek görüntü vardı ve onu

silemiyordum. Hastane odasında, bu akşam bu eve döneceği anı sabırsızlıkla bekleyen annem...

Bir adım atıp gitmek, bir adım dönüp kalmak... Gidersem annem, kalırsam ben yanacaktım. İki ateşten birini seçmek zorundaydım. Öfkenin alazladığı gücümü, cesaretimi kaybediyordum. O günden itibaren hiçbir yerde huzur yoktu bana. Gitsem de, kalsam da sonuç aynıydı. Az önce ona meydan okuduğumu sanırken, Selim'in yarattığı toz bulutunun ortasında duruyordum. Düşmanıma yenilmiştim ve bu kez sadece bunun için ağlıyordum.

18.

Adliyedeki odama çay getirmişti Hasan Amca. O gün işim çoktu, duruşmalarım çakışmıştı. Sıra dışı bir yoğunluk vardı.

"Teşekkür ederim," dedim başımı kaldırmadan. Birkaç saniye geçmesine rağmen yaşlı adam yerinden kıpırdamıyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedim.

"İşin çoktur, görürem Hâkime Hanım. Lakin bir diyeceğim vardır."

"İşim cidden çok, Hasan Efendi, sonra konuşsak olur mu?"

"He, olur," dedi ama sesinin tonu huzursuz etmişti beni. Gözlüklerimi çıkarıp okumakta olduğum dosyanın üzerine koydum. Bir mola vermiş olduğumu varsayarak sıcak çayıma uzandım.

"Peki, tamam, söyle bakalım, nedir seni huzursuz eden?"

"Geçenlerde sana gelmişler Delikdaş'tan. Rahatsızlık vermişler. Karkız dedi, üzülmüş garip. Sana dememi o söyledi. Ablama sıkıntı olmaktansa, giderim dedi. Bu işi

ben açtım başına Hâkime Hanım. Ben ricacı oldum, sen de yüce gönlünle kırmadın beni. Lakin bu adam işe su katmakta. Ne demek karşına dikilip para istemek? Kıza baktığın, ettiğin yetmez gibi... Karkız da, ben de utandık Zeynep Hanımım. Yüzümüz yere eğildi karşında. Arzun oysa kızı gönderirem. Diyeceğim budur. Bunca işin arasında rahatsızlık verdim, kusura kalma."

"Karkız bir yere gitmiyor Hasan Efendi. O istemediği sürece, yollamam."

"Para istermiş babalığı senden."

"O parayı Akgül'e verecektim zaten. Ne yapalım, onun huzuru ve rahatı için o adama veririz, olur biter. Tabii eğer Akgül'ün istediği benimle kalmaksa."

"Kalmaktır Hâkimem, kalmaktır, isteği budur."

Başımı salladım. Elimdeki boş çay bardağını bırakıp gözlüğüme uzandım. Konuşma bitmişti benim için. Hasan Efendide algısı güçlü bir adamdı, daha fazla uzatmadı lafı.

"Allah senden razı olsun," dedi işitebileceğim fakat kısık bir sesle.

O çıkarken kalemdeki memurlardan biri içeriye giriyordu. O sabah çalışmak için rahat huzur yoktu garip bir şekilde.

"Hayırlı sabahlar Hâkime Hanım."

"Size de Reşit Bey."

"Mektubunuz var, postacı az önce getirdi."

Yine bir mektup...

Adliyeye gelmiş olmasından ötürü, işle ilgili bir şey olduğunu düşündüm önce. Bu ihtimalle birlikte, teklemeye başlayan kalbimde anlık bir rahatlama olmuştu. Yine de Reşit'in eline uzanırken, elim hafiften terlemiş ve titriyordu. Bir an önce mektubu almak ve yalnız kalmak istiyordum bu yüzden. Panik duygum, huzursuzluğum boşa değildi. Diğerinin eşi bir zarf duruyordu iyiden iyiye titreyen elimde.

İlkinden tam bir hafta sonra gelen mektup diğer dosyaların üzerinde dururken, ne iş yapabiliyor, ne de okuduğuma odaklayabiliyordum kendimi. Dakikalardır aynı kalemle yazılmış, aynı el yazısına bakıyordum. Adımın ve soyadımın harfleri yine nakış gibi işlenmişti zarfın üzerine. Selim'in yıllar önce el yazısı sanatlarına gösterdiği ilginin, aldığı özel eğitimlerin sergisi gibiydi. Bu hali ne komik ve aynı zamanda ne kadar da acınasıydı. Saltanat döneminin zengin beyefendileri gibi cicili bicili mektuplar döşenmesi nasıl bir zavallılıktı? Benim gibi utanç içinde kaybolması gerekirken, el yazısının ihtişamı ile dikkat çekmeye çalışmak nasıl bir ruh haliydi? İçimdeki kadın tüm bu sorulara yanıt veriyordu o sırada.

Hâlâ anlayamadın zavallı Zeynep... Yıllar geçti hâlâ sorgu sual içindesin...

Selim, ben merkezli yaşıyordu. Kimi üzdüğü, kimi kırdığı umurunda değildi. Ona göre aşk, bir tür delilik haliydi.

Mektubu çantama koyup, fermuarı kapattım. Yine açmamıştım. Eskileri unutabilmiş değildim ki, yenilerini katayım yanlarına. Kulaklarımdan sesini, gözümün önünden resmini silememiştim ki; bir de yazdıklarını ekleyeyim

cezama. Yine de ilk mektup kadar hırpalamamıştı ikincisi beni. Ellerime bulaşan zehirden korkmamıştım bu kez. Alışıyordum, alışacaktım... Hem, daha fazla nasıl zarar verebilirdi ki bana?

Bu soruyu sorduğum an irkilmiştim. Oturduğum koltuk bir mengene gibi sıkıştırmıştı beni. Ne zaman böyle düşünsem, ne zaman dirildiğimi hissetsem, Selim yeniden, yeniden öldürüyordu beni. Demeyecektim böyle... Demeyecektim bir daha.

Silkindim, sabah işe yeni gelmiş ve yeni başlamışım gibi bir kez daha oturdum masamın başına. Selim'in uzaktan bile bana böyle tesir etmesine izin vermemeliydim. Bir anlaşma yapmıştık. O anlaşmanın içinde kirli eller değmiş aşk mektupları yazmak yoktu. Tek maddelik bir sözleşmeydi aramızdaki. Susacaktık. Utanç dolu sırrımızı ölünceye dek saklayacaktık. Ansızın bir korku daha çöreklendi üzerime. Bu cesareti nereden bulmuştu? Neden mektuplar yazıyordu? Yoksa vaz mı geçmişti? Aramızdaki anlaşmayı mı bozmuştu?

Telefonuma sarıldım telaşla, ancak ağzım konuşamayacak kadar kurumuştu. Bir bardak su doldurdum kendime. Birkaç yudum aldım. Evi aradım.

"Lütfen sen aç Zuhal Teyze, sen aç."

"Alo, buyurun."

Bir rahatlama nefesi salıverdim. Dileğim gerçek olmuştu.

"Zuhal Teyze."

"Zeynep?"

"Benim, nasılsın?"

"İyiyim kızım, sen nasılsın?"

Nasıl olduğumu, nasıl korku dolu olduğumu anlatamazdım ona.

"Annem nasıl Zuhal Teyze?"

"Bildiğin gibi kızım. Bedeni burada, ama duymuyor, anlamıyor. Kimin kim olduğunu bile bilmiyor."

"Hiç değişiklik yok mu?"

"Yok. Selim Bey de içine kapandı. Gece gündüz odasından çıkmaz oldu. Halan gelip gidiyor her gün. Selim Bey onunla da görüşmüyor. Ama o, her gün gelip kitap okuyor annene, anlamadığını bildiği halde konuşuyor. Ondan başka da gelen giden yok zaten. Eski günleri nasıl özlüyorum Zeynep."

"Annem, Selim'i... Selim Bey'i de tanımıyor, değil mi?"

"Yok, be yavrum. Dedim ya, kimseyi tanımıyor. Bitkisel mitkisel bir şey diyorlar ya, ondan işte."

Bu iyi bir haber miydi? Sevinmeli miydim utanmadan? Annem hâlâ aynı durumda olduğuna göre Selim'in anlatacaklarını anlayamazdı. Ah, annem! Nasıl bir kördüğüm olmuştuk? Bu nasıl bir kaderdi böyle? Erik dallarının çiçeklendiği bahçemizi özlüyordum. Sadece sen ve ben olduğumuz günleri özlüyordum. Senden korkmadığım, utanmadığım, iyi olman için dua ettiğim günleri özlüyordum. Şimdi ise... Şimdi senden daha hastaydım. Hastalıklı ruhumla, senin iyi olmandan, olanları duymandan korkuyordum.

"Ne zaman geleceksin Zeynep?"

"Bilmiyorum Zuhal Teyze, bilmiyorum."

Günün geri kalan kısmında iş yoğunluğu altında kendimden geçmiştim. Mektubu da, telefon konuşmasını da o yoğunluğun altında bir yerlere gömmüştüm. Unutmamıştım elbette. İstesem de unutulmuyordu. Bu öyle bir çileydi ki; yakın ya da uzak olmakla dolmuyordu. Bir sır küpüydüm yıllardan beri. Her şeyi içimdeki küpe atıyordum. Her şeyi oraya yığıyordum. Gün geçiyor, yıl geçiyor, küpüm ağır ağır doluyordu. Tıpkı bir kumbara gibi, birikiyor, birikiyordu...

"Yüzbaşım gelmiş Hâkime Hanım," dedi Hasan Efendi odamdaki son boş bardakları alırken.

Akşam olmuş, hava kararmıştı. Zaten burada mesai bitmeden kararıyordu hava.

"Nerede? Erdem Savcı'nın yanında mı?"

"Yok, dışarıda."

Camdan dışarıya, adliyenin girişine, bahçeye baktım. Güven'in arabası park yerinde duruyordu. Kendisi de arabanın etrafında, elleri ceplerinde bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Beni almaya mı gelmişti? İkilik içindeydim. Bu durum beni hem ölesiye mutlu, hem de tedirgin etmişti. Ne istiyordum? Ya da daha önemlisi, ne istemiyordum?

"Neden içeriye girmedin?" dedim yanına yürürken.

"Seni eve bırakırım diye düşündüm."

"İyi de soğukta burada niye bekliyorsun ki? İçeri gelseydin, birlikte çıkardık."

"Aslında, burası böyle bir yer olduğu için girmedim."

"Nasıl bir yer?"

"Küçük."

"Anladım."

"Ne anladın?"

"Gelip beni odadan almadın, çünkü dedikodu çıkmasından çekindin."

"Kendim için değil."

"Öyle olsun."

Ona takılmak hoşuma gidiyor olsa da, yerden göğe kadar haklı olduğunu ikimiz de biliyorduk. Küçük bir yerde, böyle arkadaşlıklar dikkat çekiyordu. Özellikle hâkimlerin yükü daha ağırdı. Hâkimler, kanunu, düzeni, nizamı temsil ediyordu. Kadın ve erkek ilişkileri yadırganıyor, ayıplanıyordu. Bu da buradaki düzenin bir parçasıydı ve bu düzeni bozan bir hâkim olunca, çark daha acımasız oluyordu.

"Neden yordun ki kendini bu havada? Erdem'le gidebilirdim, yürüyebilirdim de? Ne kadar yol ki?"

"Ben götürmek istedim, ne var bunda?"

"Bir şey yok."

"Tamam. Seni görmek istedim, asıl sebep bu işte."

Sessizlik çökmüştü arabanın içine. Son cümle cesur ve gerçek bir itiraftı. Tam da Güven'den beklenileceği gibi, dürüst, net ve açıktı. Belki de beni huzursuz eden buydu. Ben ne cesurdum, ne net, ne de açık... Bana baktığının farkındaydım. Ne söylemeliydim?

İçimde huzursuz bir kadın vardı. Böyle anlarda daha çok o konuşuyordu. İçimdeki o huzursuz kadın, erkeklere

öylesine düşmandı ki... Ben yakın olmak istiyordum Güven'e, o korkuyordu. Duygularım sımsıcakken bile bir soğukluk iniyordu bedenime. Buz kesiyordum böyle...

"Özür dilerim," dedi hafif kırgın bir sesle. "Ben, senin de beni görmek isteyeceğini düşünmüştüm. Daha doğrusu böyle hissetmiştim. Yanılmışım."

Arabayı lojmanın girişinde durdurdu. Motoru kapatıp indi ve kapımı açtı. Kırgınlığına rağmen, hayal kırıklığına rağmen, kibarlığı elden bırakmıyordu. Bu haliyle daha çok üzüyordu beni. Ben üzülsem de, içimdeki kadın onu öyle görmekten mutluydu. Ruhsal tedavim, buraya geldiğim günden beri kesintiye uğramıştı, ama rahatsızlığımın bu denli ilerlediğinden, iki ruhlu bir kadın olduğumdan o ana kadar haberim yoktu.

"Ben özür dilerim Güven, zor bir gündü ve..."

"Özür dileyecek bir şey yok, iyi akşamlar Zeynep."

O giderken, kar hızlanıyordu. İçim üşüyor, dudaklarım titriyordu. Gitgide yalnızlaşıyordum. Etrafım aydınlandıkça, içimdeki o kapkaranlık boşluk çok daha net bir şekilde ortaya çıkıyordu.

19.

Selim'in şantajına boyun eğmiş ve evde kalmıştım. O günden itibaren yeni bir dönem açılmıştı. Selim, değişmeye başlamıştı. Sıkıca koruduğu yaşam tarzına irili ufaklı farklılıklar katmıştı. Klasik giyim tarzını değiştirmekle başlamıştı o süreç. Emektar terzisini bırakmış, yerine tarz danışmanı edinmişti. Daha rahat, daha modern ve özellikle daha genç yaşlara uygun kıyafetler giyiyordu. Yine şık, bakımlı ve titizdi, bunlardan asla ödün vermiyordu.

Dinlediği müziklere, izlediği filmlere, okuduğu kitaplara, gittiği mekânlara da bulaşmıştı bu garip değişiklikler. Bir anlamda gençliğin neler yaptığını, neleri beğendiğini, nasıl yaşadığını gözlüyordu. Bütün bu gariplikleri neden yaptığını ikimiz de biliyorduk. Benden vazgeçmek gibi bir niyeti yoktu ve sözle olmasa da tavırlarıyla bunu gösteriyordu. Ona umut vermişim gibi davranıyor, kendini bana, benim yaşlarıma uygun şekilde yeniliyordu.

Bütün bunların arasında anneme ihtimam göstermeyi de ihmal etmiyordu. Birkaç ay önce, yatak odalarını ayırmıştı annemle. Elbette bunun için geçerli bir mazeret bulmuştu. Olası, herhangi bir bulaşma annemin hastalığında ciddi risk teşkil ediyordu ve bu durumu odalarını ve elbette

hayatlarını ayırmak için kullanmaktan memnun olmuştu. Anneme bunun geçici bir süre için olduğunu söylüyordu. Zavallı annem, başının üstünde dönüp duran alaca dumanı görmüyordu. Selim'in lütuf ilgisinin kaynağının, kızının esareti olduğunu bilmiyordu. Ben gidersem, Selim'e yüz çevirirsem, kapı dışarı edileceğinden haberi yoktu.

Bazen annem uyurken dikkatle izliyordum. Uyanıkken direnmeye çalışsa da uyurken, hastalığına yeniliyordu. Bitkin ve güçsüz bir kadındı artık ve o koca yatağın içinde, minik bir nokta gibi duruyordu. Onu öyle gördüğümde, ne asilik kalıyordu ruhumda, ne de bir sitemim oluyordu yazgıma. Kabulleniş siniyordu üstüme. "Nereye varacaksa, oraya..." diyordum kendime. Annemin bir şeyleri değiştirecek gücü de, zamanı da kalmamıştı. Sahip olduğunu sandığı o emanet saadet, tek dayanağıydı.

Annem soluk alıp vermeye devam ettiği sürece, başka çarem yoktu. Selim'in kuklası olmuştum. Benim iplerimi annemin boynuna geçirmişti. Kıpırdadığım an onun nefesini kesecekti. Selim'le bütün kozlarımızı paylaşacaktık günün birinde. Bütün bu acıların intikamını alacaktım, ama henüz zamanı değildi. Kinle beklediğim o gün, bugün değildi.

"Zeynep."

Annem uyanırken, eğreti bir tebessümle bakıyordu yüzüme. Sürekli olmayacak, gelip geçici bir tebessümdü. Az sonra ağrıları başlayacaktı. O kısa zamanı değerlendirmek için iyice sokulmuştum yanına.

"Nasılsın, bir tanecik annem benim?"

"Biliyor musun, seni görüyordum rüyamda."

"Ondan mı öyle mutlu görünüyordun?"

"Mutluydum gerçekten. Ben genç halime geri dönmüştüm, sen çocuktun. Yazlıktaydık. Seninle çimlerin üzerinde uzanıyorduk. Konuşuyor, gülüyorduk."

"Bu yaz yine gideceğiz yazlığa. Sen iyileşeceksin, tıpkı rüyandaki gibi, ikimiz uzanacağız çimlerin üzerine."

"Baban da vardı rüyamda."

"Babam mı?"

Öz babamdan mı bahsediyordu? Yoksa yine aramızdaki haine *baban* demekte ısrar mı ediyordu?

"Evet, Selim de vardı. Ama uzaktaydı o. Yine bir şeyler okuyordu. Sahi, o nerede?"

"Çalışma odasındaydı. Kitaplarına dalmıştır yine."

"Aşağıya inip, onu görmek istediğimi söyler misin lütfen?"

"İstiyorsan."

"Evet, kızım istiyorum, ama gitmeden önce, toparlanmama yardım eder misin? Şu aynayı uzatır mısın bana?"

Böyle zamanlarda, uykusundaki kadar anlayışlı ve merhametli olamıyordum anneme. Selim ne benim babamdı artık, ne de onun âşığı... Başlarda böyle olsa bile, sonradan bütün bu sıfatları ve değerleri ıskalamıştı. Annem nasıl böyle kör olabilmişti? Ben çocuktum, toydum, tecrübesizdim. Annem hiç mi anlamamıştı?

Selim'e kin ve nefret büyütüyordum. Kendimi en hassas terazilerde tartıyor, en ağır cezaları veriyordum. Anneme ise, sadece sitem doluydum. Hastalığı onu günahsız

kılıyordu gözümde. Saman alevi gibi gelip geçiyordu ona kızgınlığım. Çünkü en ağır bedeli onun ödediğine inanıyordum.

Tarağı ve ruju alıp, yanına gittim. Artık kısa olan saçlarını taradım, dudaklarına annemin mutlu günlerini anımsatan pembe rujunu sürdüm. Parfümünü istedi. İçim kan ağlarken, gülen yüzümle getirdim.

Elindeki aynayı kaldırıp kendine baktı. Gördüğümüzden ikimiz de memnun değildik. Ama ikimiz de ortak bir yalanın ardına sakladık gerçeğimizi. Biz zaten hep böyleydik; hissettiğimizi değil, olması gerekeni söylerdik.

"Harika görünüyorsun," dedim, yanağını öperken.

"İdare eder," dedi benden daha dürüst davranarak. "Ama günden güne eski sağlığıma, güzelliğime kavuşacağım."

"Ben gidip, Selim'i..."

"Zeynep!" dedi aniden çıkışarak. Öylesine kınayarak bakıyordu ki yüzüme. "Bu nasıl bir hitap?"

Dilim kopsaydı da öyle demeseydim! Annemi telaşa salmış, hatta üzmüştüm istemeden. Selim'e başka türlü hitap etmemin artık mümkün olmadığını, zorlamayla olsa bile artık bir anlamı kalmadığını anlatamayacağıma, içimdeki utancı ve nefreti ortaya dökemeyeceğime göre, daha dikkatli olmalıydım.

"Öylesine işte, yani ikimiz yalnızız diye Ferdanım," dedim inkâra saparak. Selim'in anneme hitabını ve tonlamasını taklit etmeye çabalayarak, unutturmaya çalışmıştım gafımı.

"Bir daha olmasın, rica ederim. Selim Bey, bu tarz saygısızlıkları hak etmiyor. Hasta olduğum için terbiyende bir takım gedikler oluştuğunu fark ediyorum ve bu beni ziyadesiyle üzüyor Zeynepçiğim."

"Endişelenmeyin, Ferdanımcığım. Verdiğiniz terbiyede gedikler olması mümkün değil. Kimin kızıyım ben? Muhterem zevcinizi çağırmaya gidiyorum, izninizle."

Az önceki sıkıntısının yerini mutlu bir tebessüm almıştı. O mutlu olunca, içimdeki buhranın üzerine dayanılmaz bir hafiflik iniyordu. Selim'e gidiyor olmam bile ağırlaştırmıyordu o hafifliği. Annem mutlu olsun, mutlu ölsün diye değil miydi, bunca kepazeliğe razı oluşum, bu ahlaksız düzene boyun eğişim?

"Annem seni görmek istiyor," dedim çalışma odasının kapısını aralayarak. Mecbur kalmadıkça, yanımızda birileri olmadıkça hep yaptığım gibi, Selim'in yüzüne bakmadan konuşuyor, onu görmeden dönüyordum aceleyle.

"Efendim? Anlayamadım, Zeynep."

Ama o da inatçıydı. Ne dediğimi duymuş, bal gibi de anlamıştı. Buna rağmen geriye dönmem için direniyordu. Ne geçecekti sanki eline? Yüzüne baksam ne olacaktı? Tiksintiden başka ne bulacak kendiyle ilgili nazarımda? İstiyorsa, peki... Buna da peki.

"Anladın," dedim kapı aralığından. Masasının başında oturuyordu. Sırtını koltuğun arkalığına, dirseklerini kolçaklarına yaslamıştı. İki elini, yüzünün hizasında parmak uçlarından birleştirmişti. Annem ne denli güçsüz ve solgunsa, o da o denli zinde ve çevikti. "Yine de tekrarlayayım. Annem seni görmek istiyor."

Döndüğüm için, ona baktığım için, bir zafer kazanmıştı. Öylesine alaycı, sığ bir gülümseme vardı ki yüzünde. Tırnaklarımı geçirip, kazımak, atmak geliyordu içimden sinsiliğini.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim. Gidip bakayım, anneniz bugün nasılmış."

Üstü kapalı, görünüşte son derece nazik, içten içeyse tehdit dolu bir cümleydi. Gerçeği hatırlatmaktan başka bir anlam taşımıyordu. Annemin iyi olması, iyi kalması benim tavırlarıma bağlıydı ve o da her seferinde büyük bir zevkle bunun altını çiziyordu.

Görmeye tahammül edemediğim yüzüne takılıp, uzun uzun gözlerine baktım. Aklımdan tek şey geçiyordu o an. Onunla kurduğum ortaklıkla, her an cehenneme bir adım daha yaklaşıyordum. Ayaklarımın altında onun yaktığı ateşler vardı, çıplak ve yalınayak yürüyordum.

Sebebim, mazeretim ne olursa olsun, inkâr edemeyeceğim bir gerçek vardı.

Selim bir şeytandı ve ben de ona ortak olmuştum.

20.

Uykumum huzurunu kaçıran bir şeyler oluyordu evin içinde. Ancak, rüyamın içinden kopup gelmek istemiyordum. Orada yıllar önceyi görmek öylesine mutlu ediyordu ki beni. Annem gencecik bir kadındı, bense henüz çocuk... Üzerimde yine beyaz çiçekli elbisem... Çimlerin üzerinde, sarmaş dolaş, neşeli kahkahalar atıyor, çocuk şarkıları söylüyorduk. Ve öz babam... Beyaz bir üniforması, beyaz şapkası... Yakışıklı, sevgi dolu, güven dolu... Tıpkı elimde kalan resimlerinde olduğu gibi...

"Yapma."

Rüyam ve rüyamı ısrarla bölen o ses... İkisi arasında dönüp dururken, uyarılmış gibi sıçradım yatağımda.

"Akgül," dedim kaygıyla. Aceleyle kalktım. Yatağın yanındaki terliklerimi el yordamıyla buldum, ayaklarıma geçirdim.

"Yok, yok, yapma!"

Biriyle konuşuyordu. Gecenin o saatinde, kiminle konuşabilirdi ki? Koridora çıktım. Odasının kapısı açıktı, her zaman olduğu gibi.

"Akgül, iyi misin canım?"

Ses gelmiyordu. Karanlıkta birkaç adım yaklaştım. Yorganını yavaşça kaldırdım. İç çekti. Genizden gelen bir hıçkırık izledi bunu. Sayıklıyordu, aynı kelimeyi tekrarlayıp duruyordu. Omzuna dokundum yavaşça.

"Akgül, uyan canım, uyan."

Korkutmamak için elimden geleni yapıyordum ama faydasızdı. Gördükleri onu zaten korkutmuştu. Gecenin sessizliğini tekinsiz bir çığlıkla paramparça ederek uyandı. Bir feryat, bir itiraz koptu dudaklarından...

"Yapmaaaa!"

Çıldırmış gibiydi Akgül. Gözleri açık olmasına rağmen, beni görmüyordu. Küçük bedenini dertop ederek duvara yaslandı. Başını yasladı, gözlerini sımsıkı kapattı yeniden. Yaklaştım. Elini kaldırdı, bana durmamı işaret etti. Bilinci kapalıydı ancak kendini koruma içgüdüsüyle doluydu. Yatışması için biraz zaman tanıdım ona. Teskin edecek bir sesle mırıldandım kim olduğumu.

"Benim güzelim, Zeynep Ablan. Evimizdesin, güvendesin Akgül."

Bir set gibi aramıza çektiği eli, usulca aşağıya düştü. İyice büzüldü. Mümkün olacakmış ve ardına geçebilecekmiş gibi iyice sokuldu yaslandığı duvara. Ağlamaya başladı. Omuzları sarsılıyordu. Akgül'ün durgun benliği bir deniz gibi kabarırken, içindekinin acı mı, yoksa öfke mi olduğunu bilemiyordum. Ne olduğunu, ne gördüğünü soramıyordum. Ona nasıl yardım edeceğimi düşündüm. Konuşacak durumda değildi. Ben de, susarak yalnızlığının yanında yerimi alabilirdim ancak. Yatağın üzerine çıktım. Tıpkı onun gibi oturdum. Bacaklarımı topladım, yaslandığı

duvara yaslandım. Elini tuttum, ellerimin arasına aldım. Bu yakınlık iç dünyasındaki devinimi dindirmek yerine körüklemişti. Daha şiddetli, daha sesli ağlamaya başladı Akgül. Dakikalar geçti öyle. Belki de saat. Öylesine uzun sürmüştü ki sakinleşmesi. Sonunda, başını dizlerimin üzerine koydu. İki eliyle birden ellerime sarıldı o da.

"Kusura..." dedi, bitkindi, konuşamıyordu.

"Şişşşş..." dedim saçlarını, terden sırılsıklam olmuş alnını, yüzünü okşayarak.

"Rüya gördüm," dedi suçlu suçlu.

"Rüya değildi," dedim. "Kâbustu."

"Kâbus, ne ki?"

"Korkulu rüya. Bana da olur ara sıra."

"Sen kimden korkarsın ki?"

"Belli birinden değil. Bazen birinden, bazen bir olaydan... Peki, sen kimden korktun?"

"Hiç," dedi telaşla. Başını aceleyle dizlerimin üzerinden kaldırdı.

"Hiç olur mu? Gördüğün her neyse seni üzdü ya da korkuttu Akgül. Anlatsana bana."

"Yok... Anamı özledim herhâl, ondandır."

O geceden sonra, Akgül'ün bir sırrı olduğu hissine kapılmıştım. Ürkekliğinin, tedirginliğinin ardında, yetim olmasının dışında sebepler aramaya başlamıştım. Ara sıra geldiği yerdeki hayatıyla ilgili sorular soruyordum ona. Cevaplarından çok, tepkilerini takip ediyordum. Biliyordum

ki, insanın sözle anlatacakları, anlatmak istedikleriyle sınırlıdır. Tepkiler daha gerçek ve daha anlamlıdır.

Ben dikkat kesildikçe, Akgül daha temkinli oluyordu. Gözlendiğini anlayan biri gibi, daha yoğun çekiliyordu geriye. Kısa sürüyordu sohbetlerimiz artık, cümleleri daha kısaydı. Küçük bedeninin içine olabildiğince saklanıyordu. Neredeyse görünmekten bile korkuyordu. Ev işlerine vermişti kendini. Her gün her köşeyi sil baştan temizliyordu. Her sabah, en baştan başlıyordu. Sonradan öğrendim ki, akşam olduğunda yorgunluktan sızmak ve derin uyuyabilmek için yapıyormuş bütün bunları. Bir daha kâbus görmemek, kendini ele vermemek için tüketiyormuş gücünü.

Küçük çocuk... Bilmiyordu ki, kâbuslar en çok güçsüz olduğun zamanlar çöker üstüne. İyice kendinden geçmeni bekler, sinsice. Kâbuslar düş değil, düşmandır.

Sabahki, daha doğrusu o günkü tek duruşmamı karara bağlayarak, salondan çıkmıştım. Ofisimin kapısının önünde, bir asker duruyordu. Kepini eline almış, beni bekliyordu. Yanına vardığımda cebinden küçük bir paket çıkardı.

"Günaydın asker," dedim.

Topuklarını uyumla birleştirdi, esas duruşa geçti karşımda.

"Günaydın Hâkime Hanım. Komutanım bunu size yolladı."

Yüzüme değil, salonun en uzak duvarına bakarak uzattığı paketi almamı bekliyordu.

"Teşekkür ederim. Komutanınıza selamlarımı söyleyin lütfen."

Güven'den gelen paketin içinde Akgül'ün sevdiği türkülerin kayıtları vardı. Ara sıra yenilerini gönderiyordu.

Güven'i son birkaç haftadır görmüyordum. Aramıyor, uğramıyordu. Birlikte olduğumuz hafta sonu toplantılarına gelmiyordu. Kimseye soramıyordum öyle zamanlarda. Ama adının geçtiği her yere, her köşeye kulak kabartıyordum. Nöbetinin olmadığı hafta sonlarını şehirde geçiriyormuş. Erdem, Melek'le kapışmak pahasına imrenerek anlatıyordu bazen. Dediğine göre, Güven gece âlemlerini, türkü sohbetlerini seviyormuş. Aile ortamları ona göre değilmiş, bu yüzden fırsat buldukça eğlenmek için şehirdeki barlara gidiyormuş.

Kıskançlık çörekleniyordu yüreğime. Yokluğunda Güven'e olan ilgimin hudutları büyüyordu. Bu zaaf anlarında, içimdeki o ikinci kadın, kınayarak bakıyordu bana. Ayaklarını sertçe yere vuruyordu. Güven'e karşı en küçük bir zafiyet hissim onu huzursuz ediyordu. Ruhum ikiye ayrılmıştı. Sağım başka, solum başka söylüyordu. Durum böyleyken, bir bedenden, iki çift gözle bakıyordum Güven'e. Biri Güven'i özlerken, diğeri kör oluyordu. İkisi de bendim ve böyle bir durum başıma ilk kez geliyordu.

O gece de yine Erdemlerde toplanmıştık. Küçük ve ücra yerlerde görev yapınca eğlence seçenekleri de azalıyordu. Bu yüzden her fırsatta birbirimize gidiyor, bir araya geliyor, tekdüzelikten çıkmak için yine bir tekdüzelik yaratıyorduk kısır dünyamıza...

"Neredesin oğlum?"

İpek'i kollarımın arasında tutarken, dalmıştım. Yine Güven'i düşünüyordum. O gece de yoktu aramızda. Erdem'in keyifle yükselen sesi dikkatimi çekmişti.

"Bizdeyiz. Sen nerdesin asıl?"

Erdem içtiği birkaç kadehin etkisiyle, konuşurken cömert kahkahalar atıyordu. Bu neşeli sohbetin diğer tarafında Güven olduğunu anlamıştım. İçimdeki onu özleyen ben, kırgındı Güven'e. Gittiği için, başkalarıyla olmayı bana tercih ettiği için, kırgındı bir yanım. Diğer ben ise, alaycı, haset, fırsatçıydı. "Gördün mü?" diyordu durmadan. "Gördün mü, uğruna bizi ikiye ayırdığın, böldüğün adamı?"

"Biz ne yapacağız arkadaş? Yemek, içmek, çocuk sesi, hanım dırdırı..."

Yine şiddetli bir kahkaha atmıştı Erdem. Melek, kocasının omzuna vuruyordu şakacı bir tavırla.

"Bizim grup işte. Özgür ve eşi, Melek, Zeynep, ben... Sen kiminlesin peki?"

Bir kahkaha daha... Kaymakam Bey ve karısı da onlar gibi, neşeliydiler. Bir ben, kollarımda uyumak üzere olan İpek'i bahane ediyordum kırgınlığımın, mutsuzluğumun neden olduğu suskunluğuma. Güven'in ellerimin arasından kayıp gittiğini hissediyordum ve bu, bir yanıma yara oluyordu. Bütün benliğinle istediğin birine sahip olmak bile zorken, ben yarım benliğimle bunu başaramazdım elbette. Bir yarımla istediğim adamı, diğer yarımın insafına terk ediyordum.

"Birine mi takıldı oralarda bu adam? Bizi bu kadar uzun terk ettiği olmamıştı daha önce."

Melek'in, soru gibi görünen bu saptamaları birden herkesin sessizleşmesine neden olmuştu. Birbirinin yüzüne bakıyorlardı. Ben hariç. Ben, başımı kaldıramıyordum. Bu tezleri doğrulayacak en ufak bir bakışa, en küçük bir sese kapatmıştım kendimi. Dayanamayacağımı fark ediyordum, çünkü göğsüm hızla doluyor, gözlerim bulutlanıyordu. Yine de dilediğim kadar kısırlaştıramıyordum duyularımı. Konuşulanları duymaya devam ediyordum.

"Olabilir."

"Kime?"

"Ne bileyim ben, olamaz mı yani?"

"O hafta sonu birlikte otele, tatile gittiğimizde, Güven'e ısrarla türkü söyleten bir kadın vardı, hatırladınız mı?"

"Evet."

"O şarkıcı kadın, Güven'in öyle güzel sesi olduğunu nereden biliyordu sizce?"

"Yani?"

"Kadın onu önceden tanıyordu bence."

"Bence de."

"Rezervasyonu kim yaptırmıştı bizim için?"

"Güven."

"Çalışanlar da onu tanıyordu."

"Ah, evet, cidden öyleydi."

"Demek ki bizim asker oraların müdavimi."

"Öğrenmek kolay, ilk fırsatta sıkıştırırız biraz, olur biter."

21.

"Ferda Hanım beklediğimizden çok daha iyi durumda. Hastalığın seyrini şaşırttı."

"Ne diyorsunuz?"

"Hekimi olarak bundan sonrasında şu olacak diyemiyorum size, zira Ferda Hanım şu an sıra dışı bir evre içinde. Normal seyrine dönüp, kötüye de gidebilir, kalıcı olarak iyileşebilir de."

"Peki, ne yapmalıyız? Bu sıra dışı evrede kalabilmesi, kalıcı olarak iyileşebilmesi için biz ne yapabiliriz, lütfen söyleyin."

"Yanında bir hemşire bulundurmak kaydıyla, bir seyahate çıkabilirsiniz. Uzun bir yoldan bahsetmiyorum. Selim Bey'in bir yazlığı vardı, bildiğim kadarıyla. Mesela oraya gidebilirsiniz bir süreliğine. Ferda Hanım hayatının eskisi gibi olmaya başladığını fark ederse, bu olumlu bir etki olabilir. Görünen o ki, zaten fazlasıyla direniyor iyileşebilmek için. Sizin desteğiniz ve vereceğiniz moral, bu iyilik halini uzatacaktır emin olun."

Karşımda annemin doktoru, yanımdaysa Selim oturuyordu. İçimdeki sevinci kelimelerle ifade edebilmem

mümkün değildi, bu yüzden davranışlarımla belli ediyordum. Oturduğum yerde duramıyor, kalkıyor ve heyecanla dolaşıyordum odada.

"Bu... Bu kolay. Gideriz yazlığa."

Nicedir içinde bulunduğum esaretime bir kapı aralanmıştı. Annemin iyileşmesi demek, bizim güçlenmemiz demekti. Selim'den kurtulmamız demekti bir anlamda. Selim'i düşününce, gözüm ister istemez ona kayıyordu. Tepkisiz duruyordu doktorun önünde. Ben heyecanla sorular sorarken, o susuyordu. Tedirgin oluyordum o tepkisizlikten.

"Gideriz değil mi?"

"Bu, daha sonra konuşmamız gereken bir konu Zeynep."

"Neden sonra konuşuyoruz? Anneme iyi gelecekse, hemen, ivedilikle yapmamız gerek. Vakit kaybetmemeliyiz."

"Sonra dedim, Zeynep!" dedi sertçe.

O sert üslubuyla konunun kapandığını kesin bir şekilde vurguluyordu. Doktora döndü yeniden. Annemin kalıcı olarak iyileşmesi ihtimalini hangi bulgulara dayanarak düşündüğünü soruyordu. İnce ince, tıp okumuş biri gibi, sorguya çekiyordu doktoru. Yüzünde en ufak bir sevinç kırıntısı yoktu. Çünkü annemin iyi olmasını istemiyordu. Annemin iyi olması, üzerime oynadığı oyunları ters yüz edecekti. Daha şimdiden, bunların muhasebesini yapıyordu.

"Dediğim gibi, bu sadece bir temenni, Selim Bey. Ferda Hanım'ın bu açıklanamaz iyileşme durumunu görünce, doktor bile olsak, kötü olasılıktan daha çok iyi olasılıkları umut ediyoruz."

"Sizin işiniz umut etmek ve hasta yakınlarını bu boş umudun ardına takmak değil. Siz, ihtimaller, temenniler üzerinden konuşamazsınız."

Karşısındaki, yaşadığımız şehrin bu konudaki en tecrübeli ve bilgili hocası değil de, yolun başındaki bir asistanmış gibi, azarlıyordu Selim. Çekinmeksizin adama haddini bildiriyordu. Selim'in bürokrat geçmişi yakın zamana dayanıyordu. Hâlâ sözü geçen biriydi. İktidar olanlarla yakın ilişkiler içindeydi. Emekli olmasına rağmen, üst düzey çalışanlara danışmanlık yapmaya devam ediyordu. Ayrıca, güçlü ve köklü bir aileden geliyordu Selim. Güç, onun hayat biçimi olmuştu. Kibrinden ödün vermiyordu. Gerek duyduğunda gücüyle insanları ezmekten çekinmiyordu. Etrafındaki ya da ona yaklaşan herkes, kısa bir araştırmadan sonra Selim'in önünde eğilmek zorunda kalıyordu. Tıpkı o an karşısında oturan doktor gibi... Selim'e "Sen kim oluyorsun?" diyemiyordu, çünkü Selim'in *kim* olduğunu, o da en az benim kadar iyi biliyordu.

"Haklısınız, ama zaten en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız dedim, Selim Bey."

"İsabet," dedi Selim aksi aksi. "Bırakınız da, temenniler biz hasta yakınlarının işi olsun. Siz de kendi işinize bakınız."

Yetmemişti Selim'in adamı incitmesi. Bir de sanki emrinde çalışan bir memurmuş gibi, rica kisvesinin ardına gizlediği bir emir veriyordu doktora.

"Madem önerdiniz, bize bu konuda yardımcı olabileceğinizi de umuyorum. Ferdanım'ın hastalığı konusunda

tecrübe sahibi, güvenilir bir hemşire bulmanızı rica edeceğim sizden."

"Elbette, Selim Bey. Kısa bir araştırma yapmama izin verin, sonrasında halledeceğimizden emin olabilirsiniz."

Annemin odasına giderken, ben içten içe huzur doluydum, o ise beklemediği bu haberi sindirmeye çalışıyordu. Sürprizleri sevmezdi Selim. O vakit kontrolünü yitiriyordu. Elbette bunda panik atak hastası olmasının da etkisi vardı ya da tam tersi. Mizacı böyle olan insanlar, bu hastalığa yenik düşüyordu.

"Annene bir şey söylemeyeceğiz," dedi yine emir tonuyla.

"Neden?" diyerek itiraza başladım. "İyi olduğunu bilmek, en çok onun hakkı. Moral çok önemli dedi doktor, duymadınız mı?"

"Duydum," dedi alaycı bir şekilde. "Ve sen de bunun tıp bilimiyle açıklanabilecek bir iyilik hali olmadığını duydun. Kem küm edip durdu karşımda."

"Bazen bilimin açıklayamayacağı şeyler de olur. Annem iyileşiyor," dedim inatla.

Selim'in en zayıf yanı, birinin onunla inatlaşmasıydı. Bunu bildiğim için üstüne gidiyordum. Annemin iyileşiyor olma olasılığı bile fazladan güç kazandırmıştı bana. O an, bunun sarhoşluğu içindeydim. Selim gibi, birkaç adım sonrasını hesap etmeyi bilmiyordum. Onun kadar öngörülü olamıyordum. En önemlisi de Selim gibi, içten pazarlıklı değildim. Onun karakterinden en küçük bir iz bile taşımıyor olmaktan memnundum. Ancak, böyle

olmak onu yenebileceğim anlamına gelmiyordu. Her seferinde beklemediğim bir yerden yeni bir hamleyle yaralıyordu beni. Bana her baktığında, en zayıf olduğum yeri görüyor ve oraya vuruyordu.

"Annen iyileşince, benden kurtulacağını sanıyorsun, değil mi?"

Tam kapının koluna uzandığımda, taze sevincimin üzerine yaşlı zehrini dökmeye başlamıştı. Çatallı dilinden zehrini akıtırken, sadistçe bir tatminle, haz bürümüştü yüzünü.

"Ah benim küçük sevgilim, küçük, tatlı sevgilim. Ne büyük bir yanılsama bu."

İrkildim. Çünkü Selim'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Bana âşık olduğunu itiraf ettiği o günden bu yana, yıl geçmişti. Hiç böyle, bu denli, böylesine ahlaksız olmamıştı. Bu kadar istekle, arzuyla, yer gibi, içer gibi, içine çeker gibi bakmamıştı bana. Böyle arsızca konuşmamıştı benimle.

Mideme bulantı girmişti. Uzun bir süredir sakladığım bu sırrın yavaş yavaş ortaya dökülüceğinden şiddetle korkuyordum. Selim'in bana karşı hisleri, bunu ortaya koyuşu, aramızdaki zorunlu ortaklık, yeterince ağırdı zaten. Tek avuntumsa, her şeye rağmen, geçen bu süre içinde bana karşı takındığı ölçülü tavırdı. Hislerini açıklamıştı, beni o eve mecbur etmiş, şantaj yapmıştı ama isteklerinin sınırının bu olduğunu, bundan ibaret kalacağını da garanti etmişti. Kurallar bozulmadığı sürece, ikimiz de bilecek ama susacaktık. İkimiz de kendimize ait çizginin gerisinde duracaktık.

Kuralları yine Selim bozuyordu. Üstünde durduğumuz sacayağını yıkıyor, annemi, beni, kendini, onulmaz bir duruma itiyordu. Bize hiçbir şey çare olamazdı artık. Gün gelecek geçecek umutları boşaydı. Selim'den kurtuluşum yoktu, olmayacaktı. Aklım almıyordu, mantığıma sığmıyordu. Selim gibi bir adam... Ömrünü kibrine ve gururuna adamıştı. Şimdiyse, rezil olmaya, utanca, dibe batmaya razıydı. Ne yazık ki sadece kendisi için değildi razı oldukları. Beni ve eğer yaşarsa annemi de kendiyle birlikte boğmaya hazırdı.

Donmuş gibi dururken, bir asır geçmiş gibi hissediyordum. O sırada asansör kapısı açılmış ve içeriden halam çıkmıştı. Elinde bir demet çiçekle gülümsüyordu bana. Selim, halamı görünce yüzünü buruşturdu. Halamı sevmiyordu. Zoraki bir baş selamından sonra bizi ardında bırakarak annemin yanına, odaya girdi.

Bense halamı bir kurtarıcı, bir tür umut ışığı gibi görüyordum. Çünkü halam içinde bulunduğum kumpastan biri değildi. O, babamın... Gerçek babamın ablasıydı. Babamla aramdaki tek ve gerçek kan bağıydı. Belki de hayatımda ilk kez bu duyguyla, bu yoğunlukla sarılmıştım halama. Babamı özleyerek, babamı isteyerek, dileyerek...

"Halacığım," dedim fısıldayarak.

Halam da çağrımı duymuş, anlamıştı. O da tıpkı benim gibi, babam gibi, sımsıkı sarılmıştı bana. Ancak bir yandan da huzursuzluk duyuyordu. Bir terslik, kötü bir haber belki...

"Kötü bir şey mi var Zeynep'im? Yavrum, iyi değil mi annen?"

"İyi, annem çok iyi halacığım."

"Niye böylesin?"

"Nasılım?"

"Dünya yıkılmış da sen altında kalmışsın gibi. Bir an için öyle gibi geldi bana. Korktum yavrum. Sandım ki Ferda'ya..."

"Allah korusun. Annem çok iyi, hala. Doktor dedi ki, belki de yenebilirmiş bu hastalığı."

"İnşallah yavrum, inşallah."

Halam sevgiyle bakıyordu. Ellerini iki yanağıma koyup alnımdan öptü. Yeniden karşısına aldığındaysa, yumuşacık sesiyle kuşatıyordu ruhumu.

"Rengin sapsarı olmuş Zeynep. İyi olduğundan emin misin kızım? Bak hastanedeyiz, istersen bir baktıralım sana. Okul, annen... Çok harap ediyorsun kendini. Endişeleniyorum senin için."

"İyiyim," dedim gülümseyerek. Bunu da öğrenmiştim. İçim kan ağlarken, bir kırıntı tebessüm edebiliyordum etrafıma. Saklayacak, korkacak bir şeyin yoksa daha dik başlı, daha bencil oluyordun. Fakat bir sırra sahipsen, onu örtbas etmek için ikiyüzlü, usta bir yalancı olmayı öğreniyordun. Dikkat çekmemek için, ağlamak isterken, gülüyordun sıkça.

"O mendebur üzüyor mu seni?"

"Kim, Selim mi?"

"Adı batsın."

Selim ile halamın hisleri karşılıklıydı. İlk günden itibaren sevememişlerdi birbirlerini. Buna rağmen halam ne annemin, ne de benim peşimi bırakmıştı. Akrabalık bağlarından çok daha derin duyguları vardı bize karşı. Babamın çok genç ölmüş olması onu hassaslaştırmıştı. Deniz subayıymış babam. Bir dalış görevine gitmiş ve bir daha yüzeye çıkamamış. Cesedi bile bulunamamış. İlk yıllarda, bir gün geri döneceğini beklemişler umutla. Sonradan bu umut tükenip, bitmiş. Bazen halamın o umudu hala koruduğunu düşündüğüm oluyordu. Babamın sevdiklerine, anneme ve bana belki de sırf bu yüzden bağlılığını koruyordu. Selim'in soğuk ve zorunlu nezaketine de sırf bu yüzden katlanıyordu belki.

"Bir şey yaptığı yok, hem ben küçük bir kız mıyım? Anneme üzülüyorum, hepsi bu."

Halamın sevgi dolu koluna girince, içeriye girecek cesareti de kazanmıştım. Az önce Selim'le kapı önünde yaşadıklarımı bir kenara itiyordum yine. Yine itiyordum, yine öteliyor, yine biriktiriyordum can ağrılarımı...

"Bak, kim geldi anneciğim."

Selim annemin yanındaydı. Yatağının üzerinde oturuyordu. Annem şöyle bir bakmıştı halamla bana. Acelesi varmış gibi gülümsemişti bize. Sonra edalı, alımlı bir ifadeyle Selim'e dönmüştü.

Ne aldanış...

Selim'in yanındayken, annem için dünya dönmüyor, adeta duruyordu. Annemi böyle görünce, Selim'in bir kavgamızda söyledikleri düşmüştü aklıma. O gün tereddüt

bile etmemiştim yanıt verirken. Oysa artık o kadar emin olamıyordum.

Annem iyileşse bile, hangimize inanacaktı?

Delice tutkun olduğu kocasına mı?

Kocasını baştan çıkaran kızına mı?

22.

Neredeyse haftada bir gelen mektuplardan birini daha evimde gizlediğim kutunun içine attım. Üst üste yığılan zarflardan küçük bir tepe olmuştu. Hiçbiri açılmamış, okunmamıştı. Hiçbirine yanıt vermemiştim. Buna rağmen Selim, vazgeçmemişti. Ne yazma azminde, ne de yazısının ahenginde bir değişiklik oluyordu. El yazısını aynı özenle, nakış gibi işliyordu mektuplarına.

Sonradan gelenler, ilkler kadar korkutmuyordu beni. Onun her yeni hamlesi önce şiddetli bir deprem gibi sallıyordu benliğimi, sonra yavaş yavaş tesirini kaybediyordu. Selim, tanıdığım o aciz adam olmaya devam ediyordu. Hayatımı o kadar uzun zamandır onun ipoteği altında yaşıyordum ki, ondan kurtulduğumu düşünmek bile garip geliyordu.

Kaldı ki, ondan kurtulmamın bir yolu yoktu. Selim'in yaptıklarının, yapacaklarının bir sonu yoktu. Bir saplantıydım onun için, bir çeşit hastalık, marazi bir bağlılıktım. Yıllardır bildiği, yaşadığı ne varsa, hepsini bir kenara kaldırmış ve unutmuştu. Bir ben... Bir beni elde etme hırsı... Bir de elde edememe hıncı... Bunlarla yaşıyordu, yaşamak denirse yaptığına. Uyumuyor, yemiyor, içmiyor,

görmüyor, duymuyordu. Annemden bir farkı kalmamıştı. Annemi yavaş yavaş öldüren beynindeki tümördü, Selim'i ise bana olan tutkusu.

Camın perdesini aralayıp havanın nasıl olduğuna baktım. Kar durmuştu, ancak bu sükûnet kısa süreceğe benziyordu. Artık gökyüzüne bakarak, bulutların renginden, renksizliğinden, durgunluğundan, seyrinden ne geleceğini tahmin ediyordum. Narman bana alışmıştı, ben de ona.

Aynanın önünde son bir iki hamle ile makyajımı tamamladım. Saçlarımı kontrol ettim. Bir bukle düşmüştü yüzüme, onu yerine yerleştirdim. Ayakkabı kutusunu açtım. Yüksek topuklu, siyah, rugan ayakkabılarımı çıkardım. Geldiğimden beri ilk kez ihtiyaç duyuyordum o ayakkabılara. Bu gece Garnizon Komutanı Avni Bey'in oğlunun düğünü vardı. Gereğinden fazla özendiğim bir gece olduğunu yadsıyamazdım. Ancak benim özenimin düğünle ilgisi yoktu. Güven'i görecektim. Beni evime bırakırken, istemeden—diğer yanımın isteğiyle—incittiğim Güven'le o akşamüzerinden sonra ilk kez karşılaşacaktık. Gün boyu hazırlık yaparken, bir yandan da içimdeki kadını takip ettim durdum. Beni izliyordu, beni gözlüyordu her adımımda. Hâlâ uyanıktı, hâlâ susuyordu. Pusuya yatmış bir hali vardı ve bu hali beni tedirgin ediyordu.

"Çok güzel olmuşsun abla," dedi Akgül kapının önünden.

"Beğendin mi?"dedim merakla.

"He."

"Makyajım fazla mı olmuş sence?"

"Yok."

"Ya bu elbise? Fazla mı abiye?"

"Ne?"

"Abiye, yani fazla mı süslü?"

"Yok."

"Beğendin yani?"

"He."

'He' ile 'yok' arasında dönüp duran cevaplarıyla hep güldürüyordu beni. En sıkıntılı anlarımda bile Akgül'ün varlığı iyi geliyordu bana.

İçimdeki iki kadını bir bedene toplayıp, odadan çıktım. Keyfim yerindeydi. Bu gece hiç kimsenin, bu ben dahi olsam, beni üzmesine, huzursuz etmesine izin vermeye niyetim yoktu. Güven'in gönlünü almaya kararlıydım. Bunu onun için değil, kendim için yapıyordum. Beni ona çeken bir şey vardı. Bunun ne olduğunu bilmek, öğrenmek istiyordum. Aramıza koyduğu mesafeden yılmış, yorulmuştum. Üzülmüştüm. Ve ona bir sürü duyguyla bağlanmıştım.

"Hazırsan çıkalım," dedim Akgül'e.

"He," dedi yine.

O gece İpek bebeğe Akgül bakacaktı. Erdem ve Melek de geçen süre içinde Akgül'ü benimsemişlerdi. Ona benim kadar sahip çıkıyor, daha da ötesi, onu seviyorlardı. İlk günlerdeki kaygıları saf değiştirmişti. Artık benden çok onun için kaygılanıyorlardı. Tayinimizin çıkacağı günleri bile düşünüyorlardı, kara kara. O vakit Akgül'ü

ne yapacağımıza kafa yoruyorlardı. Özellikle Erdem, fazlasıyla duygusal olmuştu Akgül konusunda. Şehre her gidişinde kızıyla birlikte Akgül'e de hediyeler alıyordu. Utangaç Karkız'ım alışık değildi değer görmeye, ama değer vermeyi biliyordu. Ona yapılan her güzelliğe teşekkürü, içten, duru gözyaşları oluyordu.

Erdem ve Melek'le birlikte düğüne gitmek üzere yola çıktık. Erdem yol boyu Melek'le bana takılmıştı. Ayakkabılarımızın sivri topuklarından, elbiselerimizin şıklığına, bütün bu ihtişamın, oraların havasına, yoluna, suyuna uyumuyla, daha doğrusu uyumsuzluğuyla alay edip durmuştu.

Düğünün yapılacağı salona girerken, kalp atışlarım hızlanmıştı. Çünkü oracıkta bir çift kahverengi gözün menziline girmiştim. O kalabalığın içinde, kapıda bekleyen düğün sahiplerinden önce onu gördüm. Yabancı bir kasılma hissettim bedenimde, zihnimdeyse anlık bir tutulma... Güven'e eski bir resme bakar gibi, bir tanıdığa rastlamış gibi bakıyordum. Koyu renk pantolon, beyaz gömlek ve beyaz ceket giymişti. Takım elbiseden ziyade, resmi bir kıyafetti üzerindeki ya da bu tür geceler için hazırlanmış özel bir giysiydi. Ayakta duruyor, etrafında dönüp duran askerlere bir şeyler söylüyordu. Bu süre içinde o da beni izliyor, bir an olsun ayırmıyordu bakışlarını. Ancak görmeye alıştığım gülümsemesini esirgiyordu. Kaşları çatılıydı, hatta... Evet, hatta fazlasıyla yorgun ve mutsuz görünüyordu.

Bir anlığına gözden kaybettim Güven'i. Çünkü Avni Bey ve eşiyle hoş beş etme sırası bana gelmişti. Aceleyle

bitirmiştim bu seremoniyi. Ancak başka bir engel çıkmıştı karşıma. Bir asker yanımıza gelmiş, adlarımıza ayrılmış olan yerlerimize götürmek için bizi bekliyordu.

"Valla bu kadarını beklemiyordum," dedi Melek gazinonun şıklığına, düzenine beğeniyle bakarak. "Muhteşem bir hazırlık."

"Askerler haftalardır yorgunluktan öldüler, kızım. Komutan çocuğu evleniyor, boru değil. Bir nevi seferberlik ilan edilmiştir."

Erdem ikimize doğru fısıldayarak konuşurken, duyulmasından korkuyordu. Ne de olsa etrafımız, rütbece irili ufaklı bir dolu komutanla çevrilmişti bu gece.

Masada adımın yazıldığı yere oturmuş, Güven'i arıyordum salonun kalabalığında.

"Aman iyi bari, bizi bir araya toplamış Güven," dedi Erdem.

Ne demek istediğini anlamak için ona döndüm. Masada bizim dışımızda kalan isimleri işaret ediyordu bana. Melek de rahatlamıştı.

"Valla ben çok ısrar ettim, bizi paşalarla aynı masaya oturtma diye."

Sekiz kişilik bir masaydı. Konuklar bir kadın, bir erkek olarak sıralanmıştı. Bir yanımda zaten Erdem vardı. Diğer yanıma döndüm heyecanla... Yazılı isme baktım.

Güven...

Hemen sonuçtan yola çıkmış, nedenlere doğru teoriler üretmeye başlamıştım. Bu düzeni Güven ayarladığına göre, bana kırgın değildi. Yanımda oturacağına göre, küs

değildi bana. İnsan bir gece boyu, dargın olduğu birinin yanında oturmak ister miydi? İstemezdi. O halde neden haftalardır göremiyordum onu? Neden aramıyordu eskisi gibi?

Ne sevinmek, ne yerinmek... İkisi için de erkendi henüz. Güven yanımda oturmayı seçmekle bir adım atıyordu. Bir barış dalı ya da yeni bir başlangıç teklifiydi bu. Hepsine vardım, her şeye razıydım. Yanıma gelmesi, yerine oturması için sabırsızlanıyordum.

İçimdeki kadın yüzüme bakıyordu. Başını iki yana sallıyordu. Sanki büyük bir hatanın bir adım gerisindeymişim gibi... Tavırlarıyla, bakışlarıyla uyarıyordu beni. Bu hali yeniydi, bu hali tuhaftı. Bana yenilmiş ya da benim yenilgimi beklermiş gibiydi.

Salonun ışıkları söndü, müzik başladı. Gelin ve damat alkış sesleri ve ışık gösterisi eşliğinde salona giriyordu. İçimdeki kadın geldiği yere döndü çarçabuk, aklımda bir dolu soru işareti ve o son düşünceli, kabullenmiş görüntüsünü bırakarak. Aynı anda yanımdaki boşluk doldu. Güven nihayet yerine oturmuştu. Ona bakmadan önce gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp verdim. Anlayamadığım bir duygu seline kapılmıştım birden. İçimde bir fırtına kopuyordu. Geçmiş, bugün, dün ve yarın, birbirine giriyordu. Sanki Güven, masada adına ayrılan koltuğa değil, benim yıllar önce terk edildiğim o limana geliyordu. Sanki o gün bulduğum değil de, yıllar önce kaybettiğim biri oluyordu.

"Özledim seni, Hâkime Hanım," dedi kulağıma eğilerek.

Ne ışıklar açılsın istiyordum, ne de gözlerim... Ne ötesini istiyordum, ne de dahasını. Öyle bir yerde bulmuştu ki beni Güven, ne öncesini soracaktım, ne de sonrasını... İçimden ne geçiyorsa onu... Sadece onunla...

"Ben de seni özledim, Yüzbaşı," dedim fısıldayarak.

Dudaklarının şakağıma temasını, ılık nefesindeki yakınlığı hissediyordum. Heyecanlanmıştım. Kalbimin deli gibi çarptığını anlamasından korkuyordum. Buna rağmen başımı hafifçe eğmiştim ona doğru. Dudaklarının temasından zevk ve mutluluk duyuyordum. Bir anlığına bile uzaklaşmasın istiyordum... O geçici karanlık, büyülü yakınlığımıza kalkan olmuştu. Bizi bütün gözlerden koruyordu. Bir ben vardım o an, bir de Güven... Kalabalık içindeki bu gizli buluşma cesaret katmıştı bana. Elimi masanın altına indirdim. Güven'in elini buldum, dokundum ve çektim telaşla... Ne yapıyordum? Ancak geç kalmıştım. Güven elimi kavradı ve avucunun içine aldı. Az önceki tereddüdümü fark etmişti, bu yüzden sımsıkı tutuyordu.

Ne bir teklif vardı aramızda, ne de ona benzer başka bir ima... Birkaç saniye içinde, olup bitmişti her şey. Güven, o andan itibaren en yakınım, sevgilim, âşığım olmuştu.

Işıklar açıldı. Gözlerim açıldı. Birbirine geçmiş ellerimizi çözdük usulca. Az önce olanlar bir rüya gibi geliyordu bana. İnanmaya ihtiyacım vardı. Başımı çevirip Güven'e baktım. Yanımdaydı. İkimiz de şaşkındık. Şaşkın, ama aynı zamanda mutluyduk. Üzerimizden kara bir bulut kalkmış gibi, ışıldıyordu gözlerimiz. Başka bir şey söylemeye de gerek yoktu o an için.

Erdem benim önümden Güven'e doğru eğilmişti. Elini ağzına kapatarak konuşuyordu.

"İyi ki senin şu komutan oğlunu evlendirmeye karar verdi de yüzünü görebildik, asker."

Az önceki yakınlaşmanın ilk meyvelerini topluyorduk Güven'le. Erdem'e yanıt vermek için koltuğunu benimkine doğru kaydırdı, kolunu omzuma attı çekinmeden. Erdem'e değil, bana bakıyordu konuşurken.

"İyi ki," dedi.

Bu kısacık 'iyi ki' için miydi bütün bu hazırlık? Tabii ki değildi. Eline geçen ilk fırsatı kullanarak, aramızdaki yakınlığı göstermeye başlamıştı. Erdem'den önce Melek fark etmişti bu çabayı. Birden ayağa kalmış ve yanıma gelmişti.

"Lavaboya gidebilir miyiz, Zeynep?"

Melek'in gördüğünü Erdem de görmüştü, ancak belli etmemişti. Kadınlar hep böyleydi; sabredemezlerdi. Ayağa kalktım ve peşine düştüm çaresiz. Arkama baktım bir ara. Güven'in mutlu ve alaycı tebessümünü görebiliyordum.

"Neler oluyor?" dedi kadınlara ayrılan bölüme girince.

"Ne olmuş?" dedim temkinle.

"Güven'le aranızda neler oluyor?"

"Bilmiyorum," dedim ellerimi iki yana açarak. Gerçekten de bilmiyordum. Sevinç kaplamıştı dört bir yanımı, bir omzumda bir kuş cıvıltısı, diğerinde bir çağlayanın coşkusu...

"Saklayacak değilim Melek... Ondan hoşlanıyorum. Ve bu gece anladım ki, o da benden hoşlanıyor."

"Biz neden anlamadık bunu peki? Ne kadar da ketumsunuz, aşk olsun."

"Çünkü biz de bu geceye kadar anlamamıştık, Melek."

"Ne dedi peki?"

"Hiç, kendiliğinden oldu işte."

Masaya döndüğümüzde, Erdem'in de Güven'i sorguladığını anlamam güç olmadı. Ancak o dakikadan itibaren bilip, görmezden geldiler aramızdaki bu yeni ekilmiş tohumu. Olması gereken de buydu. Çünkü henüz biz bile, ektiğimiz tohumun yerini, ne olduğunu ve gücünü bilmiyorduk.

Gecenin geri kalanında bir daha o derece samimi ve gözden ırak bir yakınlaşma olamadı aramızda. Ta ki, Güven son dansta kalkıp bana elini uzatıncaya kadar.

Ona öylesine hayranlık duyuyordum ki... Ona çok yakışan o giysiler içindeki, zarif, ama aynı zamanda da güçlü duruşuna öylesine gururla bakıyordum ki... Bulunduğumuz ortam bir düğün olsa bile, büyük bir protokole ev sahipliği yapan resmi bir organizasyondu daha çok. Buna rağmen, bana uzanan ele, hissettiğim gurur ve hayranlıkla karşılık verdim, düşünmeden. Çünkü bizden başka hiç kimseyi umursamıyordum. Yerimden kalkarken, bu gecenin nasıl bir gece olduğunu düşünüyordum. Mutluluktan sarhoş gibiydim, ama bir yandan da elde ettiklerimi azımsıyordum. Daha fazla ne olabilirdi ki?

"Dağıtıyorsun beni, Reis Hanım," dedi kollarıyla bedenimi kuşatırken. "Düşünürken, yoruyorsun. Mesai saatimde işimden alıkoyuyorsun. Gece uyuyamıyorum,

uyusam bile rüyalarıma giriyorsun. Aklımdan çıkaramıyorum seni."

"Ama haftalardır beni aramıyorsun."

"Kırıyorsun beni, üzüyorsun."

"Biliyorum Güven. Bu gece, eğer sen uzak dursaydın, ben gelecektim yanına."

"Zeynep," dedi ve başını hafifçe geriye atarak yüzüme baktı. "Seni seviyorum."

Uyum içindeki dans adımlarımız yavaşlamıştı. Göz göze kalakalmıştık. Şakacı tebessümünden eser yoktu ve itirafının ardındaki ciddiyet soluğumu kesiyordu.

"Benimle evlenir misin, Güven?"

Kıpırdayamıyorduk. Birbirimize bakmak dışında, hiçbir şey yapamıyorduk. Güven'in gözleri kısılmıştı. Buna rağmen, gözbebeklerinde kendi yansımamı görüyordum. Ciddi yüzü gevşemeye başladı usulca, şaşkın bir tebessüm yerleşiyordu yüz hatlarına. Halinden öylesine belliydi ki, inanamıyordu bana.

"Evlenmek mi?" dedi bir kaşı havada.

Peki, ben inanabiliyor muydum söylediklerime, yaptıklarıma? O cesareti bulduğum gibi hızla yitirmeye başlamıştım. Kaçmak istiyordum. Utançtan kızaran yüzümü saklamak istiyordum ondan. Omzundaki elim ağır ağır koluna düşüyordu. Elindeki elim kıpırdıyordu ürkekçe. O ise daha da belirginleşen bir tebessümle gitgide eğilen yüzüme bakmaya devam ediyordu. Avucunun içinden kaçmak üzere olan elimi parmak uçlarımdan yakaladı. Yavaş yavaş, okşayarak avucunun içine geri aldı. Daha önce

hiç olmadığı kadar sıkı, sıcak ve güvenle tutuyordu. Bedenimi kendine bastırdı, başımı göğsünün üzerine yasladı. Salonun ortasında, herkesin gözünün önünde yüzünü saçlarıma gömdü. Sonra çenemi tutup kaldırdı. Ona bakmaya zorluyordu. Kalbim ılık bir esintiyle çarpıyor, nefesim ona değiyordu. Alnıma dokundu mutlu gülümsemesini taşıyan dudakları. Uzun uzun, sahiplenircesine, söz verir gibi, meydan okur, ilan eder gibi Narman'ın protokolü önünde beni öpüyordu. Beden diliyle bana *'seninle evlenirim'* derken, aynı zamanda herkese, net ve açık bir mesaj veriyordu.

"Güven," diyecek oldum. İşaret parmağını, dudaklarımın üzerine koyarak beni susturdu. Başımı yeniden göğsüne yasladım. Dansa kaldığımız yerden devam ediyorduk. Kulağıma yaklaştı olabildiğince. Kadife gibi, enfes bir yumuşaklıkla, eşsiz bir nağmenin içinden mırıldanıyordu adımı.

Zeynep'im, Zeynep'im, allı Zeynep'im...

Beş köyün içinde şanlı Zeynep'im.

"Vakit geldi mi?"

"Evet, anneciğim."

"Hafta sonları mı gelirsin yine?"

"Bu yıl son senem anne, derslerim daha ağır olacak. Her hafta sonu gelemeyebilirim."

"Olsun, biz geliriz senin gelemediğin zamanlarda. Babanla uğrarız, ihtiyacın olan şeyleri getirir, seni görür ve döneriz, değil mi Selim Bey?"

"Ne, anlayamadım Ferdanım."

Selim'in yüzü düşmüştü. Dalgındı. Gidişim onu kahrediyordu. Bulabildiği her yalnız anımızda söylüyordu bunu. Bıkmadan, usanmadan ve ne yazık ki, artık utanmadan bensiz nasıl bir adam olacağını anlatıyordu. Azalacağına, artıyordu bana olan takıntısı. Arttıkça daha pervasız, daha korkusuz oluyordu. Hedefine kilitlenmiş bir robota benziyordu gözümde. Evin içindeki durumumuz, kaçma kovalama halini almıştı. O büyük evde, nefes alacak, bir damla huzur bulacak yer kalmamıştı bana. Sadece evde değil, dışarıda da değişen bir şey yoktu. Attığım her adımın peşindeydi. Nereye gitsem oradaydı. Eskiden de

takip eder ya da ettirirdi beni. Ancak artık gizlisi saklısı kalmamıştı. Arkamda olduğunu belli ediyordu. Çarşıda, kafede, lokantada, alışverişte... Arabasının siyah filmli camının ardından beni gözlüyordu. Okula geliyordu. Bölümümden akademisyen dostlarını ziyaret ediyordu sık sık. Hayatımı bir karabasana çevirmişti. Mahremiyetime girmişti. Özgürlüğüme el koymuştu. Ne yöne dönsem, nereye baksam Selim'i görür olmuştum.

"Zeynep'i görmeye biz de gideriz, diyordum."

"Evet, elbette. Fakat Zeynep zaten her hafta sonu gelecek evine."

"Derslerim yoğun olacak bu yıl," dedim Selim'e bakmadan. Anneme söylediğimi duymamış olduğunu varsayarak, bir kez de üzerine basa basa ona tekrar ediyordum.

"Ben, evde rahatça çalışabilmen için gereken bütün tedbirleri alacağım. Düzenini bozmana gerek yok, eskiden nasılsa öyle sürecek."

"Orada kalmam daha doğru olur."

"Hayır, buraya gelmen en doğrusu."

Annemin önünde, bir dil savaşına bir tür sinir testine girmiş gibiydik. Yalnız, birer maske geçirmiştik yüzümüze. Gerçek yüzlerimizi onun altında tutmaya gayret ediyorduk.

"Neyse canım, şimdiden bunu tartışmaya gerek yok. Zamanı geldiğinde bakar, duruma göre hareket ederiz."

"Bu konu tartışmaya açık değil Ferdanım. Zeynep hafta sonlarını burada, evinde geçirecek. Onun bir genç

kız olduğunu unutuyorsunuz galiba. Uygun olan budur ve konu kapanmıştır."

Selim son sözünü söylemişti. İtiraz edilmesine fırsat vermeden oturduğu koltuktan kalkmış, çalışma odasına gidiyordu. Haftalardır, özellikle geceleri ben uyurken, oraya hapsediyordu kendini. Sabaha kadar antika daktilosunun sesi geliyordu. Ne yazdığını annem de, ben de bilmiyorduk. Ben zaten mecbur olmadıkça onunla konuşmuyordum, annem de ne yazdığıyla ilgilenmiyordu.

Annem kısmen de olsa sağlıklı bir kadın gibi hissediyordu kendini. Yazlığa geldiğimiz günden beri, Selim'le aynı odada kalıyordu. Selim'i kaybetmişken bulmanın sarhoşluğunu yaşıyordu. Acıyordum anneme. Sıklıkla bu acıma duygusu ona olan sevgimin bile önüne geçiyordu. Evinde, kocasının yanında, eğreti bir gelin olduğunun farkına bile varmıyordu. En yakınlarının—kocasının ve kızının—şantaj malzemesi olduğunu bilmiyordu.

Her fırsatta, yanında kalmamın annemin mutluluğuna bağlı olduğunu vurguluyordum Selim'e. O da aynı resti benim önüme sürüyordu. Kısır bir kumar oynuyorduk annem üzerine. Henüz ne galibi, ne kaybedeni vardı. Hem bedel ödüyor, hem bedel alıyorduk.

"Kızdırmasan şu adamı, Zeynep."

"Ne dedim ki şimdi, anne?"

"Her söylediğine dikleniyorsun, farkında değilim sanma."

Bir tek bunun mu farkındaydın, benim talihsiz annem? Hastalığın bu kadarına mı izin veriyordu? Selim'de hiç mi

değişiklik sezmiyordun? Selim'in sana olan hislerinin, ilgisinin azaldığını söylüyordun bana. Bundan korkuyordun. Peki, hiç mi peşine düşmüyordun? İlgisi sana değilse, kime kaydı, hiç mi merak etmiyordun? Selim gece-gündüz evden dışarıya çıkmıyordu. Kızını göz hapsinde tutuyor, en önemlisi ve en acısı da, gözleri bir tek senin kızını görünce gülüyordu.

Uyan artık anne... Uyan ne olur... Uyan, iyileş, beni gör artık anne.

İçimden bunları haykırırken, dışım duvardan farksızdı.

"Çok baskı yapıyor o da," dedim örtbas çabasıyla.

"Sen buna baskı mı diyorsun? Zeynep, sen söz konusu olduğunda Selim'in yapamayacağı hiçbir şey yok. Senin geleceğin, mutluluğun için kendini sorumlu hissediyor. Çok şanslı bir çocuksun, ama nedense..."

Annem bir an durup düşününce, ben içimden onun yerine cümlesini tamamlamıştım. "Nankörlük ediyorsun," diyecekti, ama dili varmamıştı.

"Haksızlık ediyorsun babana karşı," demeyi daha uygun bulmuştu.

"O, benim babam değil anne," dedim acı dolu bir fısıltıyla. Der demez de pişman olmuştum. Annem iyi görünse de, hâlâ hastaydı. Selim'le teke tek bir arenadaydım ben. Ölümüne bir arenadaydık. İkimizden biri ölünceye kadar sürüp gidecek bir davaydı bu. Duyanın kalbine iner, aklını alırdı. Taşınmıyordu bu yük. Bense, ikimize yetecek kadar taşıyor, yaşıyordum bu utancı. Annemin de bilmesine gerek yoktu. Hem, yeni yeni tazelenmişti damarlarındaki

hayat suyu. Yeniden can bulmuştu. Süresi belli olmayan, emanet canının zamansız eceli olmaya gerek yoktu.

"Çok ayıp Zeynep, çok ayıp... Duymamış olayım."

"O anlamda demedim anne, yani, benim bir de gerçek babam var. O, hiç olmamış gibi, onu unutmuş gibi davranamam."

"Elbette yavrum. Senden kimse öz babanı unutmanı istemiyor ki. Ama Selim Bey'e de haksızlık etme olur mu?"

Başımı salladım, gözlerim dolu doluydu. Acı içinde kıvranıyordum. Böyle anlarda, gidip babamın daldığı ve bir daha çıkamadığı o yeri bulmak, peşinden gitmek, onunla olmak istiyordum. Büyüdükçe, küçülüyordum. Yoksunluğum artıyordu. Kaç yaşına gelmiş olursa olsun, içimdeki mahzun kız, babasını özlüyordu.

"Ben ara sıra, babamı hatırlıyor ve onu..."

"Özlüyorsun."

Başımı bir kez daha salladım. İri bir damla yaş, burnumun kenarından, dudağıma düştü. .

"Ben de özlüyorum kızım. Sana her baktığımda, onu görüyorum. Öyle yakışıklı, öyle göz alıcı bir subaydı ki..."

Konunun değişmesi beni mutlu ediyordu. Selim yerine babamdan konuşmak, yaş dolu gözlerimin parlamasına neden olmuştu. Buna şiddetle ihtiyacım vardı. Biraz daha uzatmak, biraz daha huzur bulmak istiyordum, babamın eskimiş ama sımsıcak duran anılarının arasında.

"Babamla nasıl tanıştığınızı bir daha anlatsana, anne."

"En azından bin defa anlatmışımdır, kızım. Her ayrıntısını biliyorsun zaten."

"Olsun, bir kez daha anlat."

Belki de bu son kez olacaktı. Annemin bu geçici iyilik hali bir gün son bulacak ve babamı ilk ağızdan dinlemek de bir hayal olacaktı benim için. Gözlerimi kurulamış ve iri iri açmıştım annemin karşısında. Hevesle bekliyordum anlatmasını, sanki ilk kez duyacakmışım gibi.

"Ben o zamanlar on sekiz yaşındaydım.".

"Ya babam?"

Babam da, yirmi dört o günlerde. Biliyordum bilmesine, ama annemin konuyu oldubittiye getirmesine fırsat vermemek için araya giriyor, sorular soruyordum inatla.

"Baban da yirmi dört yaşındaydı. Gencecik, çakı gibi, beyaz denizci üniforması içinde çok yakışıklıydı. Görev yaptığı gemi, Ayvalık'ta demirlemiş, subaylar izinli çıkmışlar o gün. Biz de, tüm aile yazlıktaydık. O günlerde en samimi arkadaşım Sema... Biliyorsun, hatırlıyorsun değil mi Sema Teyze'ni?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Sema o gün çarşıdaymış. Karaya çıkan subayları görmüş. Aklımız bir karış havada tabii o zamanlar; delidolu yaşlar ne de olsa... Bizim eve geldi, soluk soluğa. Aceleyle dedene, anneannene selam verdi, beni kaptığı gibi içeriye çekiştirdi. Babanları görmüş, çarşıda. *'Hepsi birbirinden yakışıklı, bir sürü subay,'* diye bir anlatışı vardı. Küçük yerdi bizim oralar, hele o yıllarda... Herkes birbirini tanırdı. Böyle dışarıdan gelen genç ve yakışıklı erkekler

heyecanlandırırdı bizi. Süslenir, takar takıştırır, bir bahane bulur ve onları görebileceğimiz yerlere koşardık, ailemizden gizli."

"Sonra?"

"Sonra koştuk, gittik Sema'yla. Sözde alışveriş yapacağız. Yeni elbiseler diktirmek için kumaşlar alacağız. Bahane tabii bunlar. Çarşıdaki dükkânlarda döndük, dolaştık. Sokak sokak beyaz üniformalı askerler arayıp durduk."

"Nerede buldunuz onları?"

"Yanni Amca'nın tatlı dükkânında. Onu da hatırlıyor musun? Tatlı almak için uğradığımızda sana dondurma verirdi mutlaka."

Başımı sallıyordum, çünkü hatırlıyordum o tonton adamı ve bana sevgiyle uzattığı dondurma külâhlarını.

"Evet, hatırlıyorum. Sonra ne oldu? Nasıl gördünüz birbirinizi?"

"İlahi Zeynep," dedi annem gülerek. Benim heyecanımı garipsiyor ve hatta komik buluyordu. "Sanki bilmiyorsun."

"Bazı ayrıntıları unutuyorum zamanla, anne. Sen anlatınca hatırlıyorum bazı yerlerini. Ne var bunda?"

"Onları görünce biz de girdik dükkâna. Yanni Usta hemen yanımıza geldi. Toprağı bol olsun, beni çok severdi. Ne istediğimizi sordu. Sema ile bir şey alıp çıkmak gibi bir niyetimiz yoktu bizim. Bu yüzden, onun o ünlü muhallebilerinden yemek için geldiğimizi söyledik. Bizi hemen babanlardan uzak bir masaya götürdü. Ne de olsa, onlar bir grup yabancı erkekti, bizse muhitinin genç kızları.

Sakınmak istiyordu bizi onlardan. Ses çıkaramadık tabii. Gösterdiği yere iliştik Sema ile, ama babanları görebileceğimiz bir açı yarattık otururken."

"Ya sonra?"

"Sonra, bir iki dakika geçmemişti ki, baban yerinden kalktı. Eliyle, şaka yollu bir asker selamı çaktı arkadaşlarına ve gitmek için döndü. İşte o an, ilk kez gördük birbirimizi. İkimiz de göz göze tutunmuştuk birbirimize."

"Eee?"

"İçimden bir şeyler aktı gitti babana doğru. Vuruldum, tutuldum. *'Allah'ım'* dediğimi hatırlıyorum."

"Ya o? O ne yaptı?"

"Hiç."

"Nasıl hiç?"

"Hiç işte. Gitmek için kalkmıştı, ama gitmedi. Gidemedi. Yüzü bana, sırtı arkadaşlarına dönük olarak oturdu kalktığı sandalyeye. Saatlerce oturduk öyle, bakıştık, gülüştük birbirimize."

Başını çevirip camdan dışarıya baktı annem, derin bir nefes aldı. Emindim, baktığı yerde babamın hayali vardı.

"Durmasana anne, en heyecanlı yeri burası zaten."

"Bir daha da gitmedi işte. O gün izni bittiğinde gemiye de binmedi. Ertesi gün buluştuk. Sonraki gün de..."

"Kızmadı mı komutanları?"

"Kızmakla kalırlar mı? Ceza aldı, birkaç gün hapse girdi. Ama buna aldırmadı bile. Çünkü o birkaç gün içinde

evlenmeye karar vermiştik biz. Âşık olmuştuk ve aşkın kör eden parıltısından başka hiçbir şey görmüyorduk."

Geçici bir süre için, annemi Selim'in değil de, babamın yanında düşünmek, onunla hissetmek kandırmıştı beni. Uyuşukluk haline girmiştim. Annemle babamın masalı içindeydim. O masala aittim ben, olmam gereken yerdeydim. Selim'i, Selim'in gerçekliğini, varlığını unutmuştum. Annemi dinlerken, babamı görüyor, babamı hissediyordum. O bana gülümsüyordu, ben ona hayran...

"Bir gün ben de babam gibi birini bulabilir miyim, anne?"

24.

Geri dönme zamanı.

Güven'le birlikte annemi ve babamı ziyarete, evlenmek için usulen de olsa onaylarını almak üzere kaçtığım yere dönüyordum. Onay alacak kimsem olmadığını anlatamamıştım ona. Annemin durumundan bahsetmiştim. Hiçbir şeyin farkında olamayacak kadar hasta olduğunu biliyordu, ama Selim'in sadece şekilden ibaret bir baba olduğunu nasıl anlatabilirdim ki? Selim'in uzun bir süredir tıpkı annem gibi bitkisel hayat yaşadığını, sebebinin ben, bana olan amansız takıntısı olduğunu nasıl söylerdim, evleneceğim adama?

Zaten Selim'le yaptığımız anlaşmaya göre, evi ziyaret zamanım çoktan geçmişti. Evden ayrılırken, ilk tayin yerim olan Narman'a gelirken, elindeki kozlar büyük ölçüde zayıflamıştı Selim'in, ama tümüyle güçten düşmemişti. Yıllar önce anılarını yazmaya başladığından bahsetmişti bana. İnanmadığımı söylediğimdeyse, birkaç sayfa çıkarıp koymuştu önüme. Bizi yazmıştı. Beni, annemi, kendisini... Aramızdaki akıl almaz üçgeni, hastalıklı duygularıyla yorumluyordu. Son oyunuydu bu Selim'in ve son oyununda bile başrol oynuyordu. Dört mevsim, ziyaret

şartı koymuştu bana. Yılda hiç değilse dört kez kendimi ona gösterecektim. Evet, tam olarak yapmamı istediği buydu. Beni görmezse delireceğini söylüyordu. Onun ne hissedeceği, ne olacağı umurumda değildi, Selim zaten delirmişti. Ancak son oyunundaki, o son koz... Eğer onu kullanırsa, bu benim de sonum olurdu. O kitabın çıktığı gün, benim de bittiğim gün olurdu.

İçimdeki diğer kadın, Selim'le ters düşmemem konusunda durmadan beni uyarıyordu. Selim'in kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını hatırlatıyordu bana. Bense, Selim'i tümüyle unutmak istiyordum. İçimdeki o diğer kadın ilk olarak, Selim'in utanç veren itiraflarının ardından ortaya çıkmıştı. O günlerden beri ben nereye gidersem, o da benimle geliyordu. Ben kendimi savunurken o, Selim'in de haklı olabileceğini söylüyordu. Ona göre algıların farklı değerlendirme ölçütleri olabilirdi. Davranışlar, kişiye özel bu ölçütler ile değerlendiriliyordu ve bazen doğru yerine yanlış anlamlar çıkıyordu. Ben Selim'e ümit verecek hiçbir şey yapmamıştım ama içimdeki kadın "herkes hata yapar," diyordu. Ben bütün nefretimle Selim'i suçlarken, onun tarafsız kaldığı oluyordu.

Biletlerimizin onayını yaptırdık. Kalkış saatini beklerken, Güven elimi tutuyordu. Yüzüne baktığımda onun da gergin olduğunu anladım. Ben evime gidiyordum, o ise evlenmeye karar verdiği kadının ailesiyle tanışmaya. Aslında normal olan da bu, yani onun gergin olmasıydı. Benim ona destek olmam, rahatlatmam gerekiyordu. Ama bizde her şey gibi bu da tersten işliyordu. Bizimki sıradan bir durum değildi. Benim ondan kötü olmak için yeterince sebebim vardı. Evden ayrıldığımdan beri ilk kez

geriye dönüyordum. Selim'in şartlarına uyarak, kış mevsimi ziyaretimi gerçekleştiriyordum. Ancak, o şart üzerinde Selim'in aklına bile gelmeyecek yeni bir düzenleme yapmıştım. Selim'in karşısına, evleneceğim adamla çıkıyordum.

Güven'e daha dikkatle bakma ihtiyacı hissetmiştim tam da o an. Neden böylesine hızla karar vermiştim onunla evlenmeye? Hissettiğimi sandığım gibi, âşık mıydım ona? Yoksa...

"Güven," dedim düşündüğüm şeyin huzursuzluğuyla.

"Canım," dedi tereddütsüz. İkiliklere yer bırakmayan, insana değer, ayrıcalık katan bir tonlamayla ve içten gelen destek verici bir gülüşle döndü bana.

"Üvey babam garip biridir. Neyle karşılaşacağımızı bilemiyorum, istersen gitmeyelim."

"Anladım Zeynep, bunu defalarca söyledin."

"Ben yalnız gideyim istersen, durumu açıklar, annemi ziyaret eder ve dönerim."

"Huzursuz olma artık, her ne olacaksa olacak. Gidip göreceğiz. Hem bu sıradan bir ziyaret değil ki, evleneceğimizi söyleyeceğiz. Bizi dövecek hali yok ya..."

Keşke o kadar basit olsaydı...

Neyle karşılaşacağımıza dair en ufak bir fikrim yoktu. Emin olduğum tek şey, Selim'in ağır bir darbe alacağı, benim de bundan büyük bir zevk duyacağımdı. Sürprizlere karşı tetik bekleyen bir adama, hayatının en büyük sürprizini yapacaktım. Belki bunu yapmakla Selim'in eline, annemin bilinç kaybıyla kaçırdığı fırsatı da vermiş olacaktım,

ama olsun, bunu göze alıyordum. Yıllardır Selim'in elindeki kandilde yanan cansız bir muma benziyordum ben. Bugünden sonra onu da hak ettiği karanlığa gömüyordum. Bensiz bir hiç, bir ölü olduğunu söyleyen Selim'den canını almaya gidiyordum. Sıra bana gelmişti. Beklediğim gündü. O gün, bugündü.

Anons gelince yerimizden kalktık. Uçağa binerken, Güven'in elini sımsıkı tutmaya devam ediyordum. Yerimize oturduğumuzda da bırakmamıştım.

"Korkma bu kadar," dedi saçlarımı öperek.

Omzuna yaslandım, gözlerimi kapattım. Karakış diyarından ayrılmak huzursuz ediyordu beni. Daha o anda, lojman evimi, evimin içindeki ay yüzlü küçük kızı, o kızın gözlerindeki hüznü özlüyordum.

Sessizce geçen dakikalardan sonra, Güven'in uzattığı kahveyi almak için kaldırdım başımı.

"Teşekkür ederim."

Yine sessizlik içinde kahvelerimiz içiyorduk. Uçağın penceresinden dışarıya bakıyordum. Hiçbir şey göremeyecek yükseklikte olmamıza rağmen ayırmıyordum gözlerimi cam kutudan.

"Bana anlatmadığın bir şey yok, değil mi Zeynep?"

"Neyle ilgili?"

"Ailenle ilgili."

"Yok, ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum. Gitmeye karar verdiğimiz andan beri tuhaf davranıyorsun. Korkuyorsun sanki."

"Ben mi? Neden korkayım Güven? Ben sadece... Dedim ya sana, Selim, yani üvey babam, fazlasıyla kibirli, bencil biridir, otoriterdir. Şimdi böyle birden bire seninle karşısına dikilince..."

"Benim için önemli olan sensin Zeynep, onun bizim hakkımızda ne düşündüğü değil. Ben bana yapacakları her neyse, kaldırabilirim, ama seni incitmesine izin vermem. Eğer bir terslik olursa, bu yüzden olur işte."

Güven'in ifadesi de söylediklerini doğruluyordu. Ciddi, güçlü, ne istediğini, ne istemediğini bilen tavırlarıyla bükülmez bir kol gibiydi. İçimdeki inanç gitgide kuvvetleniyordu. Selim'in bir o yana, bir bu yana savuracağı, sindireceği, susturacağı biri değildi Güven. Cesareti, kimliği, kendine güveni ve bana verdiği güven duygusu ile dimdik duracaktı Selim'in önünde. Zehirli dilinin, kollarının bana uzanmasına izin vermeyecekti bir daha. Selim'e esaretim ve özlediğim özgürlüğüm arasında bir sur olacaktı Güven.

"Halamda kalacağız zaten. Eve de halamla birlikte gideceğiz. Ha, bak halamı da sevmez Selim."

"Ya seni?"

"Anlamadım."

"Seni sever mi?"

"Beni... Bilmem... İşin aslı biz pek anlaşamadık onunla."

"Neden?"

"Ne anlatsam, nasıl anlatsam, bilemiyorum Güven. En iyisi kendin gör, tanış onunla, sonra karar ver, nasıl biri olduğuna."

Sonrasında, halamın evine gidinceye kadar bir daha Selim konusu açılmamıştı. Halam biraz sevinç, çokça hüzün ve hasretle karşılamıştı bizi. Sarılıyor, ayrılıyor, tekrar sarılıyordu. Derken halamın sarsılmaz nezaketi girdi aramıza. Güven'i dışladığımızı fark ederek, özür diledi hemen.

"Affedin beni ne olur, öyle özlemiştim ki Zeynep'i. Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz evime."

Güven'le tanışmaları beklediğimden daha sıcak geçmişti. Aceleyle bizim için hazırladığı odalara yöneldi halam. Güven valizlerimizi bırakmak için onunla birlikte giderken, ben salona girdim. Evi, her zaman ki gibi, tertip, düzen içindeydi. Güven için fazladan hazırlık da yapılmıştı. İlk bakışta görebiliyordum bunu. Aile yadigârı gümüşler parlatılmış, iğne oyası örtüler ortaya çıkmıştı. Babamın büyük bir çerçeve içindeki resmi, her zamanki yerindeydi. Babam, canım babam, nasıl da gülümsüyordu yine, beyazlar içinde.

"İsterseniz biraz dinlenin, Zeynep."

"Gerek yok halacığım, hepsi hepsi iki saatlik uçak yolculuğuydu."

"Babana mı bakıyorsun?"

"Evet."

"Nur içinde yatsın, asıl o görmeliydi bugünleri."

İkimiz de boğazımızda birer yumruyla, babamın karşısında duruyorduk. Haklıydı halam. Asıl o görmeliydi bugünleri, hatta her günümde yanımda olmalıydı. Beni hiç bırakmamalıydı. Hiç şaşırtmazdı hayat beni, hiç korkutmazdı, canım yanmazdı, o olsaydı. Selim hiç olmazdı.

Selim'den bir baba devşirmek ve ona yaranmak zorunda kalmazdım. Sevgisini, ilgisini kazanacağım derken, Selim'in saplantılarının enkazı olmazdım.

"Baban mı?" dedi Güven arkamızdan. Valizleri bırakmış ve salona gelmişti o sırada.

"Evet," dedim kederle. Elimi tuttu. Neredeyse bir ömür önce kaybettiğim babamın acısına ortak oluyordu.

Bizim için hazırlanmış ikindi çayını içiyorduk. Yanında benim sevdiğim keklerden de vardı. Halamla da ilk kez bu kadar ayrı kalıyorduk. Uzaklıklar halamı daha duygusal ve kırılgan yapmıştı. İçsel yalnızlığı tavırlarına yansımıştı. Biraz havadan-sudan, Narman'dan, yeni hayatımdan konuştuk. Biraz Güven'in işinden, ailesinden... Biraz halamın onca zaman boyunca neler yaptığından, nasıl olduğundan... Sadece Selim'den ve annemden konuşmuyorduk. Güven de bunun farkına varmış gibiydi.

"Zeynep'in annesi nasıl?" dedi halama.

"Zeynep anlatmıştır size. Bir değişiklik yok Ferda'da. Aynı işte, süs gibi bir köşede. Hemen hemen her gün gidiyorum, uğruyorum."

"O zaman Zeyneplerin evi buraya yakın olmalı. Her gün uğrayabildiğinize göre."

"Evet, çok yakın."

"Yürüyerek on dakika falan," dedim Güven'in sorusuna yanıt olarak. Aynı anda verdiğim bu sürenin, Selim ile aramızdaki mesafeyi nasıl da küçülttüğünün farkına varmıştım. Az ötemdeydi artık, yüzlerce kilometre geride değil. Narman'da olmayı istiyordum. Narman'a kaçmayı

istiyordum bir kez daha ve saklanmayı... Selim'e yaklaşmış olmak dengemi hızla bozuyordu.

"Selim Bey'e haber verdin mi, Zeynep? Geldiğinizi biliyor mu?"

"Hayır," dedim halama.

"Geleceğinizi biliyor mu peki?"

"Ha...hayır. Arayacağım birazdan."

Güven, halamın yanında şaşkınlığını belli etmemeye çabalasa da, sessiz kalsa da, gözlerindeki şimşekleri görüyordum. Evet, haber vermemiştim Selim'e. Buna gerek duymamıştım. Neden arayacaktım ki onu? Onu mutlu etmek için gelmemiştim ben. Hiçbir konuda iznini, onayını istemiyordum. Gelişimin bir tek nedeni vardı. Ansızın karşısına çıkacak ve o habis canını bedeninden alacaktım. Vuracaktım onu can evinden. Habersiz olacaktı, habersiz öylece... Tıpkı benim o gece yarısı öldüğüm gibi ölecekti o da.

"Söylemedin mi?"

Halam çayları tazelemek için mutfağa gidince, Güven'in yüzüne baktım. Sormasını bekliyordum. O da bekletmemişti beni.

"Hayır."

"Neden?"

"Nasılsa halama gelecektik önce, buradayken ararım diye düşündüm."

"Bizi ve niyetimizi de bilmiyor o halde."

"Ha...hayır."

"Peki, anlatacak mısın? Yani benden haberi olacak mı, yoksa..."

"Tabii ki olacak Güven. Bunun için geldik buraya."

Güven'in kırgın, kızgın bakışları kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Yerimden kalkıp yanına gittim. Elini tutmak istedim ancak karşılık vermedi. Arkasına yaslanarak uzaklaştı benden.

"Ben, çok şaşkınım Zeynep. Buraya gelişimizi de, geliş nedenimizi de söylememişsin ailene. Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Ailemden bunu paylaşabileceğim bir tek halam var. Onun da haberi var gördüğün gibi, bizi bekliyordu. Selim benim ailem değil Güven. O hiçbir zaman..."

"O, başka türlü bir şeydir Güven Bey oğlum. Onunla akraba falan olunmaz. Görünce anlayacaksın, küçüklü büyüklü bütün dağları Selim yaratmıştır sanki. Hepimiz gördük de, bir Ferda'nın gözleri kör oldu. Bir o anlayamadı onun nasıl biri olduğunu. Biz de sustuk, kabullendik mecburen. Zeynep sevmez onu. Hoş, o da Zeynep'i sevmez ya... Emeği var üzerinde, onca yıl babalık etti, büyüttü Zeynep'i. En iyi okullarda okuttu, bolluk içinde yaşattı. Bunca yılın hatırı var ne de olsa. Birazdan gideriz, öpersiniz elini, usulen alırsınız iznini, olur biter."

Halam, kendi bakış açısıyla, Selim'le aramızdaki ilişkinin resmini çiziyordu Güven'e. Keşke bu kadar olsa, bu kadarla kalsaydı keşke. Benden başka hiç kimse Selim'in o resimler ardında duran gerçek yüzünü görmüyordu. Ben görmüş, dokunmuştum ona. O gün bugün, ölmekten beter olmuştum. Aldığım her nefes, bana hesap soruyordu

25.

Gece yarısı telefonum çaldı. Kimsenin mecbur kalmadıkça arayacağı bir saat değildi. Masada, kitaplarımın arasında telefonumu arıyordum. Daha bulamadan içime bir sıkıntı girmişti. Selim'in aradığını anladığım ansa, sıkıntıma tereddüt eklenmişti. Sessize alarak bekledim bir süre. Vazgeçmiyordu. Bir daha, bir daha arıyordu ısrarla. Annem düşmüştü birden aklıma. İçimdeki sıkıntı ve tereddüt, korku ile yer değiştiriyordu.

"Alo."

"Nihayet."

"Ne var? Ne istiyorsun?"

"Zeynep, sakin ol. Korkulacak bir şey yok, ama hastaneden arıyorum seni. Annen kötüleşti."

"Nasıl, neden, ne zaman?"

"Yarın sınavın var, biliyorum."

"Sınavın canı cehenneme!"

"Böyle düşüneceğini ve haber vermezsem bana kızacağını tahmin ettiğim için aradım."

"Geliyorum hemen."

"Mustafa'yı seni alması için yolladım. Az sonra orada olur."

Üzerimdeki pijamaları çıkarıp, hızlı bir şekilde giyindim. İlk kez, Selim'in benim için yaptığı bir programa minnet duyuyordum. Şoförünü yollamış olması işimi kolaylaştıracaktı. Dediği gibi, ben kaldığım özel yurdun önüne indiğimde, Mustafa hazır bekliyordu. Arabaya bindim.

"Annem nasıl, Mustafa?" dedim ağlamaya hazır bir yavaşlıkla.

"Birdenbire kötüleşti Zeynep Hanım. İki saat önce hastaneye götürdük. Ameliyata alacaklarmış acilen."

"Ameliyat mı? Ama...ama..."

Bir ameliyata daha dayanabilecek miydi annem? Doktoru buna gerek kalmamasını yürekten diliyordu. Zira yeni bir operasyon, büyük olasılıkla bir sondu annem için.

"Allah'tan umut kesilmez Zeynep Hanım, korkmayın ne olur."

Allah'tan umut kesilmezdi elbette, ama ben o umudu nasıl koruyacaktım? İçimdeki umut, gözlerimden sel gibi boşalırken, nasıl içimde tutacaktım?

Arabadan indim, koşarak geçtim koridorları. Annemin nerede olduğunu sormama gerek yoktu. O hastaneyi avucumun içi gibi biliyordum. Cerrahinin bulunduğu kata çıktığımda soluk soluğaydım. Ansızın belimin sağ tarafına bir sancı girmişti. Elimi sancının üzerine bastırdım, duvara tutundum ve eğildim acı içinde.

Selim görmüştü beni. Koşarak yanıma geldi. Beni tutmak için davrandığında elimi uzattım, durmasını işaret

ettim. Sebebi her ne olursa olsun, bana dokunmasını istemiyordum. En küçük, en günahsız bir teması, anneme ihanet ediyormuşuz gibi algılıyordum. Israr etmedi, dokunmadı bana.

"Hemşire," diye seslendiğini duydum. Koridorun başındaki bölmeden bir hemşire geldi yanımıza.

"Şöyle gelin lütfen," dedi hemşire koluma girerek. Beni en yakındaki koltuklardan birine oturttu. Şikâyetimi sordu. Ağrıyan yeri işaret ettim.

"Bir anda mı oldu, yoksa öncesi de var mıydı?"

"Şu an oldu. Merdivenlerden koşarak çıktım, ondandır. Geçer şimdi."

"Asansöre neden binmedin?" dedi Selim. Beni azarlıyordu. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Susmasını işaret edecektim hemşireye belli etmeden. Ama yapamadım. Yüzü tıpkı bir ölüye benziyordu. O an emindim ki, Selim annemden de, benden de daha hasta ve daha yorgundu. Solgun yüzüne, daha önce görmediğim ya da gördüysem bile hatırlayamadığım bir duygu hâkimdi. Endişeliydi. Hem de ölesiye...

Benim için miydi?

"Neden üzüyorsun beni böyle Zeynep? Neden kahrediyorsun? Seni öyle görünce..."

Evet, benim içindi. Hemşire doktora haber vereceğini söyleyerek ayrılmıştı yanımızdan ve Selim bunu fırsat bilmişti. Neden o halde olduğunu bir-iki cümleyle özetlemişti bana.

"Sana bir şey olacak diye aklım çıktı!"

"Sus, lütfen, sus. Dayanamıyorum buna, kaldıramıyorum artık."

Ellerimi kulaklarıma kapatmıştım. Vicdanımdaki sancı, sağ yanımdaki sancıdan daha baskındı. Eğer dediği gibiyse, eğer onun bu halde olmasına ben sebep olduysam, eğer istemeden, bilmeden en küçük bir işaret ya da ümit verdiysem... İçimdeki kadın, başını sallıyordu yine. Kendimi suçlu hissetmem için elinden geleni yapıyordu. Belki de içimde başka bir kadın, *ikinci ben* diye bir şey yoktu. Belki de bütün o sesler, karalar bağlamış, huzursuz vicdanımdan geliyordu. Öyle olmasa, zaman zaman Selim'e acır mıydım? O an olduğu gibi, onu haklı bulacak, aklayacak izler, deliller arar mıydım?

Her yönden zayıf düşüyordum artık. Ruhen, bedenen, kalben... Her yönden tükeniyordum. Akranlarım gibi, hayallerim, planlarım, yaşıma yakışan isteklerim, heyecanlarım yoktu. Bitmek bilmeyen bir keder oturmuştu hayatımın dümenine. Ufku görünmeyen bir yerlere gidiyordum. Bir sonu olsun istiyordum artık o yolculuğun. Çağlayanla biten bir ufka varmak, oradan başka bir dünyaya düşmek, bu hayattan göçmek, gitmek istiyordum.

Keşke bunu daha önce düşünmeyi akıl edebilseymişim. Keşke daha önce dileseymişim, içimden geçirmekle sahip olacağımı bilseymişim keşke...

Nihayet, sonunda o ufka varmıştım. Düşmüştüm, göçmüştüm. İşte gidiyordum nereye olduğunu bilmeden...

"Zeynep, Zeynep, Zeynep yapma böyle. Tamam, tamam tuttum seni, korkma."

Kimse tutamazdı artık beni. Üstelik korkmuyordum da. Ne kederim kalmıştı, ne yorgunluğum, ne suçluluk döküntülerim... Buz gibi bir suyun içindeydim. Üşüyordum, gülüyordum. Yalnız değildim üstelik. Babam oradaydı. Elini uzatmıştı bana. Suyun içinde bile üzerindeki üniforma ve şapkasıyla yüzüyordu.

Neden bu kıyafetlesin baba?

Ona dair başka bir anım, başka bir hayalim yoktu. Babam, bilincimin altında ve üstünde hep o resimdeki gibi duruyordu.

Tut beni baba, tut beni ve hiç bırakma.

Bir sedyede açtım gözlerimi. Telaşla üstüme, başıma baktım. Kupkuru giysilerimi görünce, bütün o su altı macerasının zihnimin oyunundan ibaret olduğunu anlamıştım. Derin bir hayal kırıklığına uğramıştım. Kolumda serum takılıydı. Odanın içinde bir karartı dolaşıyordu. Başucumda bir lamba yanıyordu, ancak karartının dolaştığı yere bir faydası yoktu. Göremiyor, seçemiyordum kim olduğunu.

"Kim var orada?"

Hareket halindeki karartı durdu, yön değiştirdi, lambanın aydınlattığı sınırdan geçerek yanıma geldi. Selim'di. Kim olabilirdi ki ondan başka? Bir hapishanede olduğumu unutuyordum zaman zaman. Onun, gardiyanım olduğunu da...

"Nasılsın Zeynep?"

"Annem nasıl?"

Annemin bana ihtiyacı varken, zayıf düşmüştüm. Ona ulaşamadan kaybetmiştim kendimi. Neden buna izin

vermiştim? Dört yanımı çevreleyen serin su değil, suçluluk duygusuydu. Hep bu duyguyla yaşıyordum. Yaptığım, yapmadığım, yapamadığım her şeyden, hep ben sorumluydum. Ne zaman kendimle hesaplaşsam, ki bunu her an, her dakika yapar olmuştum, 'ben olmasaydım' diye başlayan ya da biten cümleler kuruyordum.

"Annen hâlâ ameliyatta."

"Ben ne kadar süredir, kendimde değilim?"

"İki saat oldu."

"Ameliyat ne kadar sürecekmiş?"

"Sabahı bulabilir dedi doktor girerken."

"Dayanabilecek mi?"

"Bilmiyorum."

Bilmiyordu, kimse bilmiyordu annemin dayanıp dayanamayacağını. Eli kolu bağlı beklemek nasıl da zordu.

"Neden oldu? Nasıl oldu?"

"Sabah biraz ağrım var, dedi. İlaçlarını aldı. Akşamüzeri geçtiğini söyledi. Gece yatağına yatırdık, yarım saat sonra... Sonrasını biliyorsun işte."

"Bir şeye mi üzüldü?"

"Annen hasta bir kadın Zeynep, çok ciddi bir hastalığı var. Bu halde olmak için üzülmesi gerekmiyor."

Kolumdaki serumu çıkarıp attım. Benim için bu kadar özen, bu denli ilgi yeter de artardı bile. Annem az ötede, canıyla uğraşıyordu. Eceliyle burun buruna olduğu dakikalarda, Selim onun değil, benim yanımda bekliyordu. Ne zaman bitecekti? Bu kendimle kavgam, kendimi suçlu

bulmam... Bu acı ne zaman bitecekti? Günden güne nefretle doluyordum. Etrafıma, kendime, her şeye, herkese... Öfke büyütüyordum amansızca. Beni bu hale getiren şey acıydı. Acı çoğaldıkça, baş edemiyordum.

"Yapma Zeynep. Doktor senin de iyi olmadığını söyledi. O serum bitecek."

"Bana sakın emir verme. Sakın."

"Sana emir vermiyorum."

Doğruydu bu. Selim bu gece başka bir adam olmuştu. Müşfik ve ılımlı davranıyordu. Tanımakta zorlanıyordum, ama yine de onun *'o'* olduğundan emindim.

"Senin için endişeleniyorum, Zeynep."

Benim için endişeleniyor olması umurumda değildi. Çünkü endişesinin kaynağında bana olan çarpık duyguları yatıyordu. O zaten, çarpık hislerini gösterecek fırsatlar arıyordu. Ben de beklediği fırsatları kendi ellerimle sunuyordum. Bir de ona acıyordum. Bir de ona hak verecek bahaneler arıyordum. Ne aptallık...

"Endişelenme, sakın endişelenme benim için. Annem için endişelen sen, kendin için endişelen."

"Elimde değil."

Israrlarına, itirazlarına rağmen yataktan kalktım. Ancak güçsüzdüm, onunla savaşacak halim yoktu. Başım dönüyor, sesim soluyordu.

"Elinde," dedim yakararak. "Bitir artık bunu. Yalvarıyorum sana, beni biraz olsun seviyorsan, bitir bu saplantıyı."

Sakince bakıyordu bana. Beni hiç böyle görmemiş, hiç böyle duymamıştı. Ona daha önce hiç yalvarmamıştım. Çocukken bile, böyle eğilmemiştim ben Selim'e. En korktuğum anlarda bile belli etmemiştim ona.

Başını ağır ağır iki yana salladı. Acı acı gülümsüyordu. Merakla bekliyordum iki dudağının arasından dökülecek olan kararı.

"Evet, seni seviyorum," dedi. Bir adım attı bana doğru. Ben de bir adım geriye gittim. O bir adım... Ben bir adım... Sonunda sırtım duvara yaslandı. Aramızda sadece bir adım kalmıştı.

"Anlamıyorsun, değil mi Zeynep?"

Nutkum tutulmuştu, yüzüne bakıyordum. Elimi kaldırmaya, onu itmeye hazır bekliyordum. Oysa saldırgan değildi, kıpırdamıyordu. Aramızdaki o bir adım mesafeyi koruyordu. Buna rağmen, soğukkanlılığı ürkütüyordu beni, korkutuyordu.

"Anlayamıyorsun, benim güzel Zeynep'im. Biraz değil, herkesten, her şeyden çok, kendimden bile çok seviyorum seni. Ve bu, bitirebileceğim bir saplantı değil. Bu, aşk. Ölümüne, aşk bu..."

"Senin de, aşkının da... Allah belanızı versin. Senden nefret ediyorum. Tiksiniyorum senden. Senden de, hastalıklı hislerinden de, iğreniyorum."

"Alışacaksın."

"Asla."

"Asla diye bir şey yok. Olsaydı, ben bu durumda olmazdım."

"Sen, hastasın."

"Her şeyi göze aldım. Senden gelen her ne olursa, kabulüm."

"Nasıl bir insansın sen? Annem orada, ölümle... Sense burada..."

"Herkes kendi yazgısını yaşıyor Zeynep, bir milim olsun değiştiremeyiz bunu. Şimdi söyle bana. Ben burada yalnız mıyım? Annen oradaysa, sen neden burada ve benimlesin?"

Selim'in içinde sinmiş olan yılan ortaya çıkmış, akşamdan beri ortalarda dolanan müşfik, ılımlı adamı bir lokmada yutmuştu. Nasıl da aldanmıştım. Bir anlığına, onunla konuşulabilir, ikna edilebilir sanmıştım. Yalvarmıştım hatta.

Delice bir güç biriktirmiştim güçsüz bedenimde. Dayandığım duvardan destek aldım, iki elimle birden ittim Selim'i. Beklemiyordu böyle bir hamle. Hazırlıksızdı, dengesini kaybetmiş, savrulmuştu. Kendini toparlamasına fırsat vermeden kapıya doğru koştum. Kapıyı açtım, döndüm ve acı gerçeği kabullendim. Belki de haklıydı, belki dediği gibiydi her şey...

"Allah benim de belamı versin. Eğer dediğin gibiyse, lanetli aşkın ölümüneyse, ölüm bu gece bize gelsin. Annemi değil, bizi alsın."

26.

"Hoş geldin, Zeynep, hoş geldin yavrum."

Zuhal Teyze bizi kapıda karşılaşmıştı. Halamdan sonra duygusal bir törene daha dayanamayacağımı hissediyordum, ama elimden bir şey gelmiyordu. O sımsıkı sarılırken, karşılık vermeden olmuyordu. Oysa ben o eve girdiğim andan itibaren bütün hislerimi dondurmak istiyordum. Anneme karşı beslediğim tek his özlem değildi. Derinlerimde yüzeye çıkmayı sabırsızlıkla bekleyen sızıyı da hissediyordum. Bu yüzden onu göreceğim andan ölesiye korkuyordum. Kendime engel olamamaktan, küçük bir kız çocuğuna dönüşmekten korkuyordum. Nihayetinde bu bir aile ziyareti, buluşma ya da kavuşma değildi. Selim'in Azrail'i olmak için çıkmıştım yola. Tıpkı onun gibi soğukkanlı bir yılan gibi bakmak istiyordum gözlerine, acınası yaşlarla değil.

"Dur bakayım sana. Zayıfladın mı sen?"

Artık Zuhal Teyze'nin mutfağından beslenmediğim için, bir eksiklik arıyordu haliyle. Zayıflamamıştım oysa. Narman'da, özellikle Akgül ile yaşamaya başladıktan sonra, bir-iki kilo almıştım. Akgül'ün küçük fakat sihirli elleri

vardı. Zuhal Teyze gibi Egeli, Avrupalı yemekler bilmiyordu, ama bildiklerini zevkle yediriyordu insana, iştah açan bir samimiyetle sunuyordu.

Sana hıngel açtım Zeynep Abla.

Sana su böreği ettim.

Sana lobiya kavurdum, ayran aşı bişirdim.

Ah, Akgül'üm, güzel Karkız'ım. Seni nasıl özledim.

"Zayıflamadım Zuhal Teyze, iyiyim ben."

Zuhal Teyze ile konuşurken, salonun açık kapısına ve ışıklarına takılmıştı gözlerim. Selim oradaydı ve ben onu görmeye hazır değildim. Muhtemelen okuma koltuğunda oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmıştı. Yanındaki sehpada bir bardak konyak, elinde bir kitap duruyordu... Beni bekliyordu.

"Seni Güven'le tanıştırayım Zuhal Teyze. Güven, Zuhal Teyze bizim emektarımız. Çocukluğumdan beri bu evde."

Zuhal Teyze meraklı bir şekilde yüzüme bakıyordu. Umursamıyordum onun merakını, giderecek de değildim. Nasılsa az sonra, Selim'le birlikte o da öğrenecekti Güven'in kim olduğunu. Ben asıl Güven'in ne hissettiğini anlamak istiyordum. Ona baktım, rahat görünüyordu. Göz kırpmıştı bana, her şey yolunda mesajı veriyordu. Bu iyiydi işte. Halamın evindeki gerginliğini ve tavrını sürdürmüyor olması rahatlatmıştı beni. Zaten Güven böyle olduğu için kaymıştı yüreğim ona. Bana fazladan sıkıntı olmuyor, aksine sıkıntılarımı sırtlayıp alıyordu. Ben içime kapansam, geri çekilsem, o tutup çekiyordu beni girdiğim

yerden. Bazen bir türkü sözüyle yapıyordu bunu, bazen bir gülüşle, bir dokunuş, bir adım... Bazen de bir özürle.

"Selim Bey de sizi bekliyordu. Salonda kendisi."

Alışıldığı gibi, bizden önce Zuhal Teyze salona girmiş ve görevini yerine getirmişti. Sanki Selim geldiğimizi duymamış gibi, Zuhal'in haber vermesini bekliyordu harekete geçmek için.

"Zeynep Hanımlar geldiler, efendim."

"Buyursunlar."

Ürpermiştim ayazda kalmış gibi. O sesi duymayalı aylar olmuştu. Buna rağmen üzerimdeki tesiri azalmamıştı. Duraksadım. Sesin tesirinden kurtulmadan yüz yüze gelmeye cesaret edemiyordum. Ben duraksayınca halam, Güven sebebiyle çekindiğimi düşünmüş olmalı. Beni bir kenara çekti. Önümüze geçti bir kalkan gibi. Böylece Selim'in huzuruna bizden önce o girmişti.

"İyi akşamlar," dedi olanca nezaketiyle. Halam kendini bir arabulucu gibi görüyordu. Sanıyordu ki, Selim'le aramızda görülecek tek hesap, benim ani evlilik kararım ve Güven'i habersizce getirmiş olmam.

"Hoş geldiniz," dedi Selim.

Bizse hâlâ olduğumuz yerde duruyorduk. Ben hareket etmedikçe Güven'de kıpırdamıyordu.

"Gidiyor muyuz, kalıyor muyuz?" dedi Güven. Başımı olumlu anlamda salladım. Derin bir nefes aldım, Güven'i de yanıma elbette.

Salonun kapısından beraberce girdik. Başımı olabildiğince dik tutmak istiyordum aslında. Ancak bu, Selim'in

yüzünü görmek demekti. O yüzü görmeye nasıl dayanacağımı bilmiyordum. Eskiden de bana zor gelirdi bu, ama o geceden sonra... Ona bakarken, hep aynı ifade, aynı hırıltılar, aynı kahreden sahneyi görüyordum. Bir gece daha, dedim kendime. Biraz daha sık dişini ve kaldır başını... Bu farklı bir gece... Bu farklı bir dövüş, farklı bir savaş...

Çatılmış kaşlarını gördüm ilk olarak. Sonra gözlerini... Önce gülen, ardından hızla yön değiştiren, kısılan, soran, kınayan, suçlayan gözlerini... Evet, Güven ilk yumruğu atmıştı Selim'e. Beni beklerken, *bizi* görmek darmadağın etmişti kontrolünü. Bir büst gibi hareketsiz duruyordu, az önce kalktığı koltuğun önünde. Sahne tam da tahmin ettiğim gibiydi. Sehpada bir konyak kadehi, bir kitap... Dünya altüst olsa, kıyamet kopsa, beklediği, beklemediği her ne olsa, değişmiyor, ödün vermiyordu alışkanlıklarından...

"Hoş geldin Zeynep," dedi sıkılı dişlerinin arasından. Sesten çok tıslamaya benziyordu işittiğim.

Elini uzatmamıştı. Çünkü beni yanına beklemiyordu. Gitmeyeceğimi, sarılmayacağımı, hatta dokunmayacağımı biliyor, diğerlerinin yanında küçük düşmekten koruyordu kendini. Onca rezilliğe rağmen, kibri yerli yerindeydi. Öyle ya, yaşadıklarımız rezillik değildi ona göre. Aşkın görünenden başka bir de karanlık yüzü olduğunu savunurdu. Aşkın, beyni etkisiz kıldığından bahsederdi. Aşkın karanlık yüzünü anlatırken, aşk mazeretiyle işlenen suçları, biten, bitirilen hayatları örnek gösterirdi. Şimdi yüzüne haykırmak geliyordu içimden. Benim de karanlık bir yüzüm vardı artık. Ancak yine de ondan farklıydım. Benim kontrol loblarımı aşk değil, nefret etkisiz kılıyordu.

Aşkın aydınlığından önce karanlığını öğretmişti bana. Bu yüzdendi, evlenmek üzere olduğum adama Selim'in aşkla arama koyduğu perdenin gerisinden bakışım.

"Sizi Güven'le tanıştırmak istiyorum," dedim sesime duyulabilecek kuvveti vererek. Oysa öylesine zordu ki. Onunla karşılıklı durmak ve konuşmak, nasıl zordu. İnsanın bir dayanma hududu yok muydu? Sanırım acı katmerlendikçe, dayanma gücü de artıyordu.

"Güven?" dedi kibirle. Ne nezaketen bir gülümseme, ne yapay bir hoş görü... Sadece bir sorudan ibaretti Güven'in adını telaffuz edişi. "Kim bu?" der gibi.

O, sahnesini bitirmişti. Sıra bendeydi. Selim'e açıklama yapmak gibi bir niyetim yoktu. Ben sadece kararımı tebliğ ediyordum. İdamına karar vermiştim ve bunu bildiriyordum ona.

"Güven ve ben, evleniyoruz."

Ne acı sözler yaralamıştı bugüne kadar Selim'i, ne de yakarışlar durdurmuştu. Ne kavgalar kurtarmıştı beni ondan, ne de elime bulaşan kan. Ve nihayet... Beklediğim an. Tam o an, yüzünü karşıma almış, o yüzün çizgilerinin, hatlarının kayan bir toprak parçası gibi dağıldığını görüyordum. Ayakta durmayı bile beceremiyordu. Sendelemişti, düşmek üzereydi. Ardından duran koltuğa çöktü bir ceset gibi. Saniye saniye, acı çekerek, inleyerek ölüyordu Selim.

"Selim Bey, iyi misiniz?" dedi halam. Onu Selim için endişelenirken ilk kez görüyordum. Bu beni daha da mutlu etmişti. Demek ki benim gördüğüm çöküşü, diğerleri de görüyordu. O kibirli, acımasız adam hızla çürüyordu.

"İyiyim," diye mırıldandı.

Halam ikna olmamıştı. Selim'in yanına oturdu.

"Zuhal, bir bardak su getir."

Zuhal bir bardak su getirdi, eline tutuşturdu. Bardağı ağzına doğru sürüklerken, eli titriyordu. Güçlükle bir-iki yudum içti. Titreyen elini gizleyebilmek için bardağı aceleyle sehpaya bıraktı. Boğazını temizledi, görgü kurallarını bozmadan. Arkasına yaslandı. İlk şoku ağır ağır atıyordu üzerinden.

"Affedersiniz. Ben sanırım böyle bir sürpriz beklemiyordum. Lütfen ayakta kalmayın."

Bu zoraki kibarlık Güven ve halam içindi. Bana ise bir ölünün mat gözleriyle bakıyordu.

"Asıl siz affedin, böyle habersiz geldiğimiz için."

Güven ondan özür diliyordu. Elini uzatmıştı, babam olduğunu sandığı adama. Selim sinsice gülümsüyordu. Dudaklarına konduğu gibi ansızın kayboluveren zoraki bir gülüştü. Çelik gibi soğuk bakışlarını bana dikmişti yeniden.

"Zeynep hep böyle bir çocuk oldu zaten. Ona olan duygularımı bildiği halde, beni incitmekten zevk alıyor. Oysa ben, beni anlayacağı günü sabırla bekliyorum."

Sus artık, dememek için kendimi sıkıyordum. Üstü kapalı konuşuyordu. Söyledikleri diğerleri için başka, benim için başka anlamlar taşıyordu. Yıllarca böyle davranmış, bıkmamış, yorulmamıştı.

"Gençlik, cahillik işte Selim Bey. Çocuklar izninizi almak için gelmişler."

"İznimi almak için mi? Siz inanıyor musunuz söylediğinize, Asuman Hanım? Bana daha çok bir tebligat gibi geldi. Zeynep'in elleriyle getirdiği bir tebligat gibi."

"Hayır," dedi Güven. "Niyetimiz bu değildi. Zeynep konuya çok hızlı girdi, haklısınız. Ancak, sizinle tanışmak ve izninizi istemek için geldik biz."

Halam ve Güven, Selim'in gönlünü almak için sıraya girmişlerdi. Ne boş, ne yararsız bir çabaydı. Bu kadarı kâfi, burada işimiz bitti, dememek için dudaklarımı kemiriyordum. Ben onun bittiğini görmüştüm. Bu bana yetmişti. Bundan sonrasında yanında işim yoktu. Namazını başkaları kılsın, defnini başkaları yapsın.

"Ben annemi göreceğim," dedim.

Salondan çıkarken, ardımda tuhaf bir tablo bırakmıştım. Halam ve Güven "Ne yapıyorsun?" der gibi bakarken, kaş göz işareti yaparken, Selim şaşırmamıştı bile.

"Anneni gördükten sonra, seninle çalışma odamda konuşmak istiyorum, Zeynep," dedi gür sesiyle. "Yalnız olarak," diye vurguladı ardından.

Merdivenlerin başında duraksamıştım. Kurnazlık ediyordu. Bu emri diğerlerinin yanında veriyordu ki, itiraz edemeyeyim. Yanıt vermedim ve annemin odasına çıktım.

Eskiden Selim'le ikisine ait olan yatak odası annemin son ameliyatının ardından küçük ölçekli bir revire dönüştürülmüştü. O halini muhafaza ediyordu. Aklımda kalan görüntüde zerre kadar değişiklik olmamıştı. Annem, lüks bir sedyenin üstünde tüketiyordu kalan nefesini. Cihazlara bağlı olarak sürdürüyordu, yaşamını.

"Hoş geldiniz, Zeynep Hanım."

Abajur ışığının loşluğu içindeki pencere önünden bir ses gelmişti kulağıma. Selim'in uzun zaman önce annem için tuttuğu bir hemşire olduğunu hatırlamıştım birden. Bir-iki hal hatır cümlesinin ardından, annemin durumunu sordum. Bildiğimden farklı hiçbir şey yoktu. Kadından beni annemle yalnız bırakmasını istedim.

Bir sandalye çekip, iyice yakınına sokuldum annemin. Sedyenin kenarına da oturabilirdim, ancak öyle çok kablo vardı ki etrafında, ona zarar vermekten çekiniyordum. Tek kelime etmeden, uzun uzun baktım anneme. Bir yabancı gibi görünüyordu gözüme. En ufak bir benzerlik bile yoktu sedyede yatan kadınla annem arasında. Zayıftan da öte, bir deri bir kemik kalmıştı. Saçları yoktu, kaşları yoktu, kirpikleri yoktu. Sarıdan yeşile çalan bir renk örtmüştü yüzünü. Mat ve soğuk görünüyordu. Eline dokunmak istiyordum. Uzandım fakat cesaret edemedim. Annem yerine, soğuk bir duvara dokunacağımdan korkuyordum. Annemle aramıza giren duvarlar öylesine yakıyordu ki canımı. Ondan uzakta olmak, uzak yaşamak, şu haliyle onu benden ve sevgimden mahrum bırakmak öylesine büyük bir yaraydı ki içimde. O serin kabuğumun altında yanan ateşi kimsenin görmesine imkân yoktu, ama ben onunla yaşıyordum. Her gün, her an...

Selim onu yanıma almama izin vermiyordu. Yasal olarak buna hakkı vardı ve bunu yine bana karşı kullanıyordu. Annemle ilgileniyor olmak onun için eş vazifesi, sorumluluğu olmaktan çıkmıştı. Buna rağmen, annemi yanında tutuyordu. Saplantılı, hastalıklı hisleri iyiden iyiye

delirtmişti Selim'i. İkimiz arasında bir bağ olarak görüyordu annemi. Vaktiyle anneme kıydığı nikâh, bugün annemden çok beni bağlıyordu Selim'e.

"Anne," dedim, beni duyacakmış gibi. Önce cesaret edememiştim, ama artık eline dokunuyordum. Okşuyordum yavaşça.

"Ben geldim, beni duyuyorsan elini kıpırdatır mısın?"

Kıpırtı yoktu.

"Anneciğim, beni affet ne olur."

Hiç kıpırtı yoktu.

"Gittiysem, seni bıraktıysam, inan buna mecbur olduğum içindi. Lütfen affet beni."

Vücuduna bağlı olan cihazların mekanik seslerinden başka, tek bir işaret bile yoktu annemin orada olduğuna dair. Yine de beni duyabildiğine inanıyordum. Ne de olsa bana hayat vermişti canından. Bizi birbirimize bağlayan hissî bir kordon olmalıydı yine de, hissediyor olmalıydı orada olduğumu.

"Biliyorum, duyuyorsun beni. Mecburdum anne. Yemin ederim, mecburdum. Başka bir seçeneğim kalmamıştı. Sadece kendim için değil, hepimiz için gitmek zorundaydım. Aslında ben hiç olmamalıydım. Sizin aranızda olmamalıydım..."

Annemle ağır bir yüzleşme yaşıyordum. Ona o güne kadar sakladığım ne varsa anlatmıştım. İçim boşalıncaya, bedenim taşa dönüşünceye kadar ağlamıştım. Usulca kalktım yanından. Yeşilimsi teninden öptüm belki bin defa. Korktuğum gibi soğuk değildi teni, aksine unutamadığım

kadar sıcaktı. Bütün bu kasırgalar başlamadan önce ne kadar yumuşaksa, o kadar yumuşaktı hâlâ...

"Bu gece biriyle geldim buraya anne, evleniyorum."

Kulağına eğilmiştim, fısıldayarak.

"Az sonra yanına getireceğim. Önce ben görmek istedim seni, önce anlatmak istedim onu sana. Adı Güven, bir subay. Babama benziyor anne. Ona, o kadar çok benziyor ki..."

Doğruydu bu. Güven tıpkı babama benziyordu. Ancak ben, o an, anneme söylerken bunun farkına varıyordum. Daha doğrusu emin oluyordum. Tanıştığımız ilk günden beri onu diğerlerinden ayıran buydu. Güven, babama olan benzerliğiyle, duygularıma dokunan bir yol bulmuştu. Babam, benim için bir resimden ibaretken, Güven'le birlikte ete kemiğe bürünmüş, sesim, soluğum, dayanağım, cesaretim, güvenim ve çok daha fazlası, kurtarıcım olmuştu. Belki de bu yüzden, son zamanlarda sık sık rüyalarımda babamı görüyordum. Ona dokunuyor, onu işitiyor, ondan güç alıyordum.

Annemin yanından Güven'i getirmek için bir süreliğine ayrılırken, yine ikilikler, yine dağılmalar, yine tereddütler yaşıyordum.

Bunun için mi, sırf bu yüzden mi Güven'i istiyordum?

"O nerede?" dedim halama.

Döndüğümde Selim salonda yoktu. Güven ve halam, kısık sesle sohbet ediyordu.

"Şimdi çalışma odasına geçti. Kendini iyi hissetmiyormuş."

"İyi. Güven de annemi görsün, sonra gidelim buradan."

"Yeter Zeynep!" dedi Güven kızgın bir tavırla. "Nihayetinde biz buraya onun onayını almak için geldik. Seni odasında bekliyor. Git ve konuş onunla. Aranızdaki husumeti anlamış değilim, ama madem geldik, böyle dönmeyelim."

Bunun Güven'i fazlasıyla huzursuz eden bir karşılaşma olduğunu kabul ediyordum. Ona haksızlık ettiğimi de biliyordum. Selim'le aramdaki savaşta Güven'i bir silah olarak kullandığımın farkındaydım. Ve bu gece tanık olduklarını anlamasını beklemiyordum ondan.

Halama baktım kısacık bir an. Halam yıllardır aramızda olduğu halde, anlayamamıştı. Güven'in bir gece içinde çözmesini nasıl bekleyebilirdim? Kaldı ki, çözmesini de istemiyordum. Kim böyle bir durumun ortaya çıkmasını isterdi ki? Kim böyle utanç verici bir gerçeği çıplak gözle görebilir, gördüğünü hazmedebilirdi ki zaten?

Güven'i daha fazla şüphe içine sokmak, tehlikeli olabilirdi. Bir erkek gözüyle bakıyordu bu geceki manzaraya Güven. Daha önce, bu eve girip çıkan kadınların görmediği günahları görebilirdi. Bana yanıt veremeyeceğim sorular sorabilir, zorlayabilirdi beni. Buraya gelirken ve bu gece boyunca çizdiğim katil kadın portresi, açık verebilirdi bir yerde. Daha sakin ve daha soğukkanlı olmam gerekiyordu.

"Uzun sürmeyecek," dedim yanlarından ayrılırken.

Selim çalışma odasının penceresinin önünde duruyordu. Sırtı bana dönüktü.

"Kapıyı kapat," dedi.

Etimi kanatan, derin bir ürperti geçti üzerimden. Yine de emrettiği gibi kapıyı kapattım. Sert bir edayla yüzünü bana döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Rahat görünmeye çabalıyordu, ama faydasızdı. Az önce bir enkaza dönen yüzü o suni rahatlamayı yalanlıyordu. Kuyruğunu dik tutmaya çalışmaktan öte bir anlamı yoktu o halinin.

"Şimdi de sıra bu delikanlıya mı geldi?"

"Anlamadım."

"Uzun zaman önce de Emir diye biri vardı."

"Emir mi?"

"Evet, o genç doktor, Emir."

"Ne ilgisi Emir'in Güven'le?"

"İlgisi şu. O zaman da onu çıkarmıştın karşıma, sevgilindi değil mi?"

"Ha...hayır. Emir'le sevgili değildik biz."

"Sahi mi?"

"Evet, hiç olmadık."

"Hay aksi, desene çocuk boş yere doğuya sürüldü."

"Ne?"

Emir'in ansızın gidişini hatırlamıştım. Oysa doğuya gideceğinden hiç bahsetmemişti bana. Şimdi o günlerde yıkılmış olan taşlar yerine oturuyordu. Selim'in benim üzerime oynadığı oyunlar bitmemişti, bitmiyordu. Acıyla mı, alayla mı olduğunu bilmiyorum, ama buruk bir tebessüm ilişmişti ağzımın kenarına.

"Şaşırmadım. Sen bundan çok daha fazlasısın."

Kucağında kavuşturduğu kollarını çözdü. Ellerini yüzünden geçirdi. Dışarıdakilerin yanında yüzüne taktığı maskeyi çıkarıp atacaktı, biliyordum. Yine o olacaktı. O... Çöküşüm, bitişim, Selim.

"Zeynep," dedi inleyerek. "Yapma bunu bana."

Bunu beklemiyordum. Yüzündeki maskeyi çıkarmakla kalmamış, yeni ve bambaşka bir maske geçirmişti kolayca. Dokunaklı bir ses tonuydu. Kim olsa etkilenirdi belki... Ama ben o sesin ölümcül bir zehrin kaynağından geçip geldiğini biliyordum.

"Ne yapmayayım?"

"Bu acıyı yaşatma bana."

"Hangi acıdan bahsediyorsun?"

"Bir erkeği hayatına alma."

"Ya senin bana yaşattıkların?"

"Benim çektiğim acının yanında, seninkiler nedir ki?"

"Sen ne çektin ki?"

"Sensizim Zeynep, sensiz kaldım. Ölürüm diyordum sana."

"Ölmedin, ne yazık!"

"O adamı aramıza sokma. Bu halime razıyım ben. Ben ettim, ben incittim seni. Ama cezam sandığından büyük oldu Zeynep. Sen yoksun. Bu ev benim hücrem oldu, yokluğunda."

Bir adım attı bana doğru, aksayan bir adım. Bacağına baktım. Gözlerimden içeriye yarasalar doldu birden, kulak

zarlarımı yırtan çığlıklar duyuyordum. Kan kırmızı oluyordu her yer. Kan, ılık ılık sıvanıyordu ellerime. Ellerimi eteğimin kenarlarına sürttüm panikle.

"Beni mecbur etme," diye yalvarıyordu. Ben söylediklerine değil, attığı adımlara bakıyordum. Onu ilk kez aksarken görüyordum.

"Duyuyor musun, Zeynep?"

Cevap veremiyordum. Orada mıydım, başka bir yerde, başka bir gecede miydim? Bunun bile ayırdında değildim. Yalnızca, bana yalvardığını duyuyordum. Bu gece mi yalvarıyordu bana, o gece mi?

"Beni buna mecbur etme. Sınama beni artık. Görmüyor musun ne halde olduğumu?"

Görmüyordum. Ben eski bir gecedeydim, sadece orayı, orada olanları görüyordum.

"Benim kurtuluşum yok artık Zeynep, bu aşk sonum oldu benim. Ona da yazık olacak."

Aksak bir bacak... Kanlı bir bacak... Kanlı eller... Midem bulanıyordu. Tutamayacağım, bastıramayacağım kadar hızlı ve derinden geliyordu bulantım.

"Yapma Zeynep. Düşüm, rüyam Zeynep, aşk-ı derunum, nar-ı aşkım Zeynep."

Selim'in dede yadigârı İran halısının üzerine eğildim. Bulantımı durduramıyordum. Yılların kiri doluşmuştu sanki bedenime. İçimdekileri tutamıyordum.

27.

"Neden katılmadın mezuniyet törenine?"

"Annem göremedikten sonra, bir anlamı yok."

"Biz varız ya halacığım. Bak Selim Bey de çok üzüldü. Son ana kadar seni ikna etmem için yalvardı bana."

"O mu yalvardı? Güldürme beni hala. Selim'in birine yalvardığı olacak şey mi?"

"Vallahi yalvardı, billahi yalvardı. Seni o kıyafetler içinde görmek en büyük dileğiymiş meğer."

Onun dileklerinin bir sonu, sınırı yoktu. Oluru yoktu isteklerinin. Zavallı halam, nasıl da inanmıştı Selim'in heveslerinin hakkaniyetine, insaniyetine. Nihayet halamı da ele geçirmişti. Duygusal bir zemine oturtmuş, yalandan ibaret ne var, ne yoksa üstüne dökmüş, önüme sürmüştü. Benden başka kimse görmüyordu onun nasıl bir şeytan olduğunu... Her yanının alevlerle çevrili olduğunu ve benim onun çemberi içinde nasıl yandığımı bilen yoktu.

"Bak, hâlâ geç değil. İstersen yetişebiliriz."

"İstemiyorum hala, ısrar etme lütfen. Dediğim gibi, annem görmediği sürece, başka birinin görmesinin bir anlamı yok."

"Ya annen yarın bir gün iyileşirse, yine bir iyilik gelirse üstüne, o zaman hiç değilse resimlerine bakardı."

"Annem iyileşmeyecek. Boş umutlar bunlar."

"Ama yavrum, nereden biliyorsun?"

"*Çıkmadık candan* romanını okuma bana hala. Annemin artık iyi olamayacağını biliyorum. Lütfen artık çocukmuşum gibi davranma."

Annemin bir daha çıkmamak üzere girdiği koma hali, büsbütün bozmuştu dengemi. Zaten dengem uzun zamandır ince bir ip üzerindeydi. Mezun olmuştum üniversiteden. Ancak mezuniyet sarhoşu değildim. Arkadaşlarım gibi, aylar önceden vitrinleri dolaşmaya başlamamıştım. O gün ne giyeceğime, saçlarımı kime yaptıracağıma, salakça bir törene katılıp, başımdaki kepi ne yöne ve hangi dileklerle fırlatacağıma aldırmamıştım bile. Ben herkes gibi, dört yıl geçirmemiştim o okulda. O süre boyunca dört değil, dört yüz yaş yaşlanmıştım. Her yeni yaşımda, adım adım Selim'in benim için kazdığı kuyunun içine düşmüştüm. Yoldan geçenlerin iç geçireceği kadar gösterişli bir evde ölmeden mezara girmiştim.

Artık kendini bile tanımayan bir annem vardı. Bir de, bana olan aşkıyla aklını yitirmiş üvey bir babam.

Kimin aklına mezuniyetim gelirdi, Selim'den, Selim'in hasta ruhundan başka? İçine düştüğü sapkınlığı tartamayacak, bizi ne hale getirdiğini göremeyecek kadar kendinden

geçmişti. Beni bundan sonraki hayatının rotası olarak çizmişti aklına. Elindeki kadife kutu, bunun en büyük göstergesiydi. Gözümü boyamak istiyordu. İmkânlarını önüme sererek beni aldatabileceğini sanıyordu. Tehditlerini bir kenara kaldırdığında, beni hediyelerle, gezilerle, vaatlerle kandırmaya çalışıyordu. Başarılı olamayınca, şantajlarına sarılıyordu. Bazen tatlı dille, bazen zorbalıkla... Hiç yılmıyor, hiç yorulmuyordu.

"Kutluyorum, Zeynepçiğim."

Siyah bir kadife kutu uzatmıştı önüme. Halamın önünde veriyordu ki, elini itip yanından geçip gitmeyeyim. Nasıl da garipti yaptıkları. Ne hissettiğimi, onu nasıl gördüğümü bile bile, neden bu kadar oyuna, riyaya giriyordu? Şimdi o kutuyu alsam ve teşekkür etsem, ne anlamı olacaktı? Halam aramızdan çekildiği an, çöpe atacağım bir hediyeyi neden veriyordu?

"Hiç değilse, seni bir kutlama yemeğine götürmeme izin ver."

Mezuniyetimi bir tek Selim kutluyordu o gece. Üzerindeki takım elbise, hazırlıklı olduğunu, çoktan rezervasyon yaptırdığını, beni yine benim isteğim dışında planladığını, programladığını gösteriyordu.

"Kutlama istemiyorum. Hediyeye de gerek yok. Boş yere zahmet etmişsiniz."

"Nasıl istersen sevgili Zeynep. Bu gece, senin gecen. Ben sadece senin mutluluğunu paylaşmak istemiştim."

Vah, zavallı sevgili Selim!

Nasıl da mağdur, nasıl da mağrur duruyordu, halamın yanında. Boş yere uğraşıyordu. Onunla bir tek ölüme giderdim. O da bu utanç, bu işkence tek bir hamlede bitsin diye.

"Siz, baba-kız aranızda bir karar verirsiniz artık. Ben kalkıyorum izninizle."

"Zuhal Hanım," diye seslendi Selim. "Asuman Hanım gidiyor, refakat edin."

Halam bir işe yaramadığı için gidişine memnun olmuştu. Bu da Selim'e has bir davranış şekliydi. İnsanlarla işi bittiğinde, kaldırıp bir kenara koyuyordu. Anneme yaptığı gibi...

Annemi de alıp, o evden gitmeyi planlıyordum ben. Mezuniyet yerine bununla meşguldüm. Nasıl yapacağımı henüz bilmiyordum, ama bizi o evde tutacak bir şey kalmamıştı. Annem kimseyi tanımadığı gibi Selim'i de tanımıyordu. Selim'den ayrıldığının farkında bile olmayacaktı artık. Halamın yanına taşınabilirdik. Stajım bitip, kendime bir büro açıncaya kadar onun bize sahip çıkacağından emindim. Yine de halama planlarımdan bahsedemiyordum. Çünkü ona gösterebileceğim bir mazeret bulamıyordum.

Selim'in son günlerde, halamın yanında takındığı insancıl tavırlara bir anlam verebiliyordum artık. Selim şeytandan daha akıllı biriydi. O da, içten içe benim bir kaçış planı yaptığımı tahmin ediyordu. Okulum bitmişti ve annem şantajlarına uygun değildi. Beni orada daha fazla tutamayacağını biliyordu.

"Halama ilgin gözlerimi yaşartıyor," dedim halam gidince.

"O saygıdeğer bir hanım. Tıpkı annen ve senin gibi"

"Komik duruma düşürüyorsun kendini."

"Bazen, evet. Fakat bana başka bir yol bırakmıyorsun."

"Bana gelen bir yol yok senin için."

"Bulmaya çalışıyorum."

"Boş yere çırpınıyorsun. Gideceğim bu evden. Annemi de alıp gideceğim."

"Halana mı?"

"Herhangi bir yere. Senin olmadığın bir yere."

"Benim olmadığım bir yer de, senin için yok Zeynep. Bunu o güzel kafana sok."

"Nasıl yapacaksın bunu? Çok merak ediyorum cidden. Annemle mi korkutacaksın gözümü? Annem beni de, seni de tanımıyor artık."

"Seni korkutmak istemiyorum ki ben. Ben sana âşığım, güzel Zeynep. Seni mutlu görmekten başka bir isteğim yok."

"Hiç utanmıyorsun değil mi? Zerre kadar utanç duymuyorsun bu günahtan?"

"Hiç. Aşk utanılacak bir şey değil. Aşk insanın kararlarıyla gelen ya da giden bir şey değil Zeynep. Aşk, gerçek anlamda bir zehir. Bir kez içtikten sonra, geriye dönüşü yok. Ayrıca günah da değil. Ben seçmedim seni. Üvey kızıma âşık olmak, benim özellikle tercih ettiğim bir durum değildi."

"Susabilirdin. İçtiğin şey bir zehirse, sadece seni öldürmesine izin vermeliydin. Bana söylemen gerekmezdi. Beni de öldürmen gerekmezdi."

"Haklısın. Bir tek bundan pişmanlık duyuyorum, ama olan oldu. Uzun zamandır âşıktım sana, Zeynep. İçimdeki sesler, kahrediyordu beni. Engel olamadım kendime. Senin yanında olmak bana yetiyordu oysa. Şimdi bunu tehlikeye attığımın farkındayım. Seni tehdit edişim, sana şantaj yapışım, bütün bunlar neden biliyor musun? Ben seni görmeden yaşayamam. Seni yanımda tutabilmek için, sırf bana can veren o yüzünü görebilmek için, bütün bunlar. Bencillik diyeceksin, haklısın. Sen söz konusu olduğunda, ben dünyanın en bencil adamı oluyorum. Şimdi öyle karşıma geçmiş, beni küçümsüyor, aşağılıyorsun ya... Yapma bunu. Sınırlarımın ne olduğunu artık ben de bilmiyorum. Sana zarar vermekten korkuyorum. Bu evden gitmeyeceksin. İzin vermeyeceğim buna. Sen bu evde yaşamaya devam edeceksin, ben de yaşadığım sürece annene ve sana gözüm gibi bakacağım. Aksi halde..."

"Ne? Ne olur aksi halde?"

"Umarım bunu öğrenmek zorunda kalmazsın."

"Öldürecek misin beni? Kabul, durma öyleyse. Bu bana vereceğin en güzel ceza olur."

"Ben bu evden gitmene bile dayanamazken, sana nasıl kıyarım? Sana bir şey olursa ben yaşar mıyım sanıyorsun?"

"Anneme de âşıktın, ona bir şeyler oluyor ve sen yaşıyorsun. Bir şey olmaz sana."

"Annen... Güzel, alımlı Ferda... Annene hislerim sana hislerimin çok çok silik bir sureti olabilir ancak. Eğer annenin yerinde sen olsaydın... Seni o halde görmektense, kendimi çoktan öldürmüş olurdum. Sen son nefesini vermeden ben göçüp gitmiş olurdum. Yanına uzanır, tetiği dayardım şakağıma ve çekerdim. Tereddüt bile etmezdim Zeynep, yemin ederim etmezdim. İşte benim bu yorgun kalbimdeki yerin, değerin bu."

Hırs, öfke insanı ağlatır mıydı? Hayır, bunlar yeterli değildi. Beni ağlatan çaresizlikti. Gözlerimin pınarında birikenler çoktandır yaş değil, çaresizliğimin biriktirdiği tortulardı. Burnum sızlıyordu, gözlerim gibi. Az sonra içimde biriktirdiğim ne var ne yoksa Selim'in önünde ortaya saçılacaktı. Hızla kaçtım yanından. Dışarıya, bir yere, her neresi olursa, oraya... Yeter ki bu zindandan çıkayım. Ayaklarıma bağladığı görünmez prangalardan, özgürlüğüme taktığı kelepçelerden kurtulayım.

Konuşmak çare değildi Selim'e. Sussam olmuyordu. İtirazlarım faydasızdı. Ömrümüzü bir kavganın içinde bir o beni, bir ben onu vurarak sürdürüyorduk. Ne onun vazgeçmesi mümkündü, ne benim teslimiyetim... Fakat nereye, ne zamana kadar?

Bahçenin bir köşesinde, hıçkırarak ağlıyordum. Ilık yaz meltemi okşuyordu tenimi. Yatıştırıcı, sakinleştirici bir el gibi...

Birkaç gün sonra, özgürlüğümüze uçmaya hazırlanıyordum. Önce annemi alıp, halamın yazlığına gitmeyi, gerekli olan mazeretiyse sonradan bulmayı planlıyordum. Yaptığım planların Selim tarafından ne şekilde bozulacağını

kestiremiyordum o an. Bu kez nasıl bir hamle yapacağını bilemiyordum. Emin olduğum tek şeyse, Selim'in bu hamleyi çoktan tasarlamış olduğuydu. Çünkü o böyle yaşıyordu. Harekete geçmeden bu kez hangi kozu kullanacağını öğrenmem mümkün değildi. Günlerdir, sessiz, çekişmesiz yaşıyorduk. Geri çekilmiştik. Birbirimizi takipteydik. Ben henüz kurguluyordum olacakları, o ise hazır bekliyordu.

Sadece birkaç parça eşya hazırlamıştım kendime. Götüreceklerimi küçük bir sırt çantasına doldurmuştum. Geçen seferki gibi bavul hazırlamamıştım. Dolaplarımı, özel eşyalarımı boşaltmamıştım. Bu şekilde onu atlatmayı amaçlıyordum. Kısa süreli bir gidiş izlenimi yaratmaya çalışıyordum. Bir kez gitmeyi başarırsam, o evden ayrılmayı başarırsam, sonrasını da getireceğime inanıyordum.

Ne küçük, ne basit bir beynim vardı Selim'le kıyaslandığında. Onun hayat tecrübeleri ve öngörülerinin yanında benimkiler, koca bir hiçti. Gitmeye hazırlanıyordum. Bunun için istekli ve gözü kara olmak yeter sanıyordum. Selim'i hafife alıyordum, yeniyetme zekâmla. Yeni bir yenilginin daha eğişinde duruyormuşum oysa. Sadece bir adımdan sonra gelen ağır bir darbeyle öğrenecektim bunu.

"Nereye gidiyorsun?"

Annemin odasındaydım. Onun hayati ihtiyaçlarını, yani ilaçlarını orta boy bir kutuya doldururken, Selim gelmişti. Sesindeki sükûnet garip gelse de, dönüp bakmamıştım ona. İşime devam ediyordum. Çekmeceleri açtım, iç çamaşırı, gecelik destelerinden birkaç parça aldım ve başka bir kutuya koydum.

"Sana bir soru sordum."

Yokmuş gibi davranıyor olduğum halde, hâlâ öfkelenmemiş olması şaşırtıyordu beni. Biraz da cesaretlendirmişti hatta. Susmaya devam ettim.

"Hiçbir yere gitmeyeceksin."

İşte, yine emrediyordu. Selim'in en katlanamadığım hali buydu. Çocukluğumdan beri, onun malıymışım gibi davranıyordu bana.

"Sahi mi? Gördüğün gibi gidiyorum. Hatta annemi de götürüyorum."

"Öyle mi? Nereye götürüyorsun anneni?"

"Halama gidiyoruz."

"Sedyeye bağlı, yatalak ve cihazlar olmadan nefes alamayan bir kadını, yürüyerek mi götüreceksin halana?"

"Ambulans çağıracağım."

"Çok akıllıca."

"Bir süre halamda kalmak istiyorum, ama annemi bırakamam."

"Annen, benim karım. Benim iznim olmadan, şu odadan bile çıkaramazsın."

"Ben de kızıyım. İstersem çıkarırım."

"Senin tahsilinin hukuk olduğunu sanıyordum."

"Evet, hukuk okudum. Seni dava ederim, annemi alırım. Nihayetinde bu evde yaşadıklarım, seni yenmeme yeter de artar bile."

"Ah, evet, anladım. Şimdi sen diyorsun ki; mahkemeye gidip, bu evde yaşamak istemediğini söyleyecek ve annenin velayeti için dava açacaksın."

"Aynen öyle."

"Ne göstereceksin gerekçe olarak?"

"Seni."

"Benim hangi hukuksuz davranışımı göstereceksin peki? Annenin yattığı şu odaya bir bak. Tam teşekküllü hastaneden bir farkı yok. Yıllardır, gece ve gündüz bakımı için çalışan özel bir hemşiresi, hizmetçileri var. Her hafta kontrolüne gelen, bir doktor sürüsü var."

"Başka nedenlerim var."

"Neler mesela? Ah, ama dur, ben bir tahmin yürüteyim. Üvey babanla yaşamak istemiyorsun. Çünkü o, sana âşık. Açıklayacaksın yani durumu? Bana uyar Zeynep, işimi kolaylaştırır. Bu sırrı saklamak isteyen ben değilim, sensin. Ben bütün dünyaya sana âşık olduğumu haykırabilirim. Bunun için o mahkemeyi beklememe gerek yok. Şu an, şu dakika... Şu odadan başlar, sokağa çıkar, avazım çıktığı kadar bağırırım."

"Yapamazsın."

"Sınıyor musun beni, yoksa senin asıl istediğin de bu olabilir mi?"

"Sen delirmişsin."

"Evet, benim yaşımda bir adamın üvey kızına âşık olması çoğuna göre delilik, ama imkânsız değil."

"Ama utanç verici."

"Seninle bir kan bağım yok; bu evde büyümüş olman, sana âşık olmama engel değil. Utanmıyorum hislerimden."

"Ben utanıyorum."

"Neden, benimkilerden mi, yoksa kendininkilerden mi?"

"Ben utanacak bir şey yapmadım."

"Sahi mi? Peki açtığın davada ben de kendi duygularımdan ve beni o duygulara sürükleyen senden, senin davranışlarından bahsetmeyecek miyim?"

"Neden böylesin? Neden beni de günahına ortak etmeye çalışıyorsun?"

"Ortada bir günah yok Zeynep, sana bunu kaç kez söyleyeceğim. Ama şu var ki, inkâr etmen faydasız. Kalbimi kazanmak için boş durmadın. Beni bu hale getirebilmek için, elinden geleni yaptın. Gayretin sonuç verdi, senin sadece güzel, zeki ve etkileyici değil, aynı zamanda tapılacak bir kadın olduğunu kanıtladın bana. Şimdi o topladığın eşyaları yerlerine yerleştir de, Zuhal ve annenin hemşiresi ile birlikte bütün ülke neden gitmek istediğini öğrenmesin."

"Ne? Ne demek bu?"

"Seninle birlikte değişen hayatımı yazdım Zeynep. Ağır ve ilginç bir otobiyografi oldu. Eğer bu evden bir kez çıkarsan, bunun geriye dönüşü yok. İkimiz, hatta üçümüz için de. Evet, annen için de geriye dönüş yok. Annen senden çok önce anlamıştı sana olan hislerimi, ama sessiz kaldı."

"Şimdi de onu mu karalıyorsun? Tıpkı bana yaptığın gibi."

"Hiçbirimiz masum değiliz Zeynep, hiçbirimiz. Ama bunu bir tek ben itiraf edebiliyorum."

"İnanmıyorum sana. Bütün bu ahlaksızlığı yazmış olabileceğine inanamıyorum."

"İstersen gel de sana birkaç sayfa göstereyim. Oku. O zaman bir karar ver. Herkes bu muhteşem aile tablosunun gerçekte bir aldatmaca olduğunu öğrensin mi, yoksa sadece senin ve benim bilmemiz yeterli mi?"

"Kendini bitirirsin, cesaret edemezsin buna. Sen ki koskoca Selim İlter'sin; asla yapamazsın böyle bir şeyi."

"Ben adımı ve kim olduğumu çoktan unuttum Zeynep, artık basit bir mecnundan başka bir şey değilim. Ben sana olan aşkım dışında, koca bir hiçim. Gidersen, o tetiği çekerim Zeynep. Üçümüzü de yok edecek o tetiği, çekerim."

28.

Sade ve kısacık bir nikâh töreniyle evlendik Güven'le. Hafta sonu olmasına özen göstermiştik ki, Güven'in annesi, erkek kardeşi ve halam da katılabilsinler. Hiç hazırlığımız olmamıştı. Hayatlarımızı birleştiren imzaları atmamıza rağmen, evlerimizi bile birleştirmemiştik henüz. Şu birkaç günü Güven'in evinde geçirmiştik. Benim evimdeyse, Akgül ve misafirlerimiz kalıyordu. Halam nikâhtan bir gün sonra geriye dönmüştü. Güven'in ailesinin birkaç gün daha kalması için ısrar etmiştik. İkimiz de izinliydik. Yasal evlilik izinlerimizi kullanıyorduk. Gündüzleri Güven'in annesi ve kardeşiyle birlikte geçiriyor, gece olunca hazırlıksız yuvamıza dönüyorduk.

Dünyanın en mutlu kadını olduğumu söyleyemezdim. Koşar adım, apar topar içine girdiğim bu durumu yadırgıyordum. Bir "evet" ve bir imzayla mahremiyetime girilmesine izin vermiştim. Alışmaya çalışıyordum. Bu konuda da en büyük destek yine Güven'den geliyordu. Bana zaman veriyordu. Evliydik, ancak aynı evde, birbirini sabırla bekleyen, uyum içinde iki yabancıydık hâlâ. Henüz tensel anlamda da karı koca değildik. Aynı yatağın iki

tarafında uyuyan, daha çok uyuyamayan iki arkadaş olmaktan öteye geçememiştik.

Belki de mutluluğumu gölgeleyen asıl neden buydu. İsteklerim normal, ama tepkilerim normal değildi. Güven'e daha yakın, bir beden, bir soluk olmak istiyordum. Ama bu istek, ben soğuk bir taş haline gelinceye dek sürüyordu. Sevişmelerimiz, yarım kalmış hayal kırıklıkları oluyordu.

Güven bunun geçici olduğuna inanıyor ve beni de inandırmaya çalışıyordu. Oysa ben, onun kadar umutlu değildim. O bilmiyordu elbette. Ona belli etmiyordum. İçimde bir şeyler doğuyordu Güven'le, sonrasındaysa ölüyordu. Her sevişmeye Güven'le başlıyordum. Beraberinde arzu ve ihtiras geliyordu. Ama onunla tamamlayamıyordum. Onunla yalnız kalamıyordum. Bedenler aynı kalsa da, yüzler, kimlikler değişiyordu. Bilinçaltımdan başka bir adamın gölgesi ve başka bir kız çıkıyordu.

Sabah olmuştu. Yatakta yalnız uyandım. Gözlerimi kırpıştırıp etrafa baktım. Güven'in yatağı, onun odası, onun düzeni, onun eşyaları... Ama artık ben de o düzenin bir parçası olmak için oradaydım. Her doğan gün, gecenin üzerini aydınlık ve temiz bir örtüyle kapatıyordu. Her sabaha bugün her şey düzelecek umuduyla başlıyordum. Çünkü yalnız kaldığımda, onu kaybetmekten deli gibi korktuğumu anlıyordum.

Güven sabahları benden çok önce uyanıyordu. Henüz gün doğmadan çıkıyordu evden. Ne kar dinliyordu, ne tipi... Mutlaka koşuyordu. Karlı sabahlarda, eve döndüğünde kardan adama benzetiyordum onu. Ona güldüğüm

için, buz tutmuş dudaklarıyla ensemi öpüyordu. Sıcak bir duşun ardındansa, sımsıcak bir adam oluyordu.

Saate baktım. O gün, onu biraz fazla bekletmiştim. Sabahlığımı giydim ve yatak odasından çıktım. Onu salonda buldum. Derin pencerelerden birinin boşluğuna oturmuştu. Bacaklarını göğsüne çekmiş, gözlerini yerin-göğün birbirine karışmış beyazına dikmişti. Elinde, dumanı tüten bir kupa tutuyordu. Ses etmeden onu seyrettim. Siyah boğazlı kazakla siyah bir kot pantolon giymişti. Esmer teni, simsiyah kirpiklerinin çevrelediği koyu kahverengi gözleriyle, ötesinde görünen beyazlıkla derin bir tezat yaratmıştı. Yakışıklı bir erkekti Güven. Çok, çok yakışıklıydı. Ona beslediğim duyguların hududunu, yoğunluğunu o an için bilemiyordum belki ama başlayıp bitiremediğimiz o sancılı, yarım sevişmelerimizde bile onu deli gibi istiyordum.

"Günaydın," dedim orada olduğumu belli etmek için.

"Günaydın Zeynep'im," diyerek döndü. Bana hep böyle hitap ediyordu. Adımı söylerken sanki türkü söylüyordu; öyle güzel, öyle zarif, duygu dolu... Az önceki dalgın bakışlarını tek hamlede silmişti yüzünden. İçime işleyen ılık bir dalga olmuştu.

"Bugün fazla mı uyudum?"

"Sen bana aldırma, ben sabahları çok erken kalkıyorum. Aslında o saate, kargaların henüz aç olduğu saat de deniyor ya."

Herkesin bildiği bir şeyi sırf kibarlık olsun diye söylemiyor, ima etmekle yetiniyordu. Gülmek geliyordu içimden. Güldüm de...

"Kibar çocuk," dedim. "Karga şeyini yemeden değil miydi, o benzetme?"

"Eh, öyle söyleyen bazı terbiyesizler de var."

Kahve kupasını bırakıp, ellerini bana uzattı. Yanına gitmemi istiyordu. Koşullanmış gibi ona doğru yürüdüm. Çünkü çağırışında içtenlik ve özlem vardı. Bana sarıldı. Kokusu erkeksi, kolları sıcak, sarılışı doğaldı. Bir kadın için bundan daha özel bir yer, daha anlamlı bir yakınlık olamazdı.

"Annem aradı," dedi. "Akgül kahvaltının hazır olduğunu söylemiş. Bizi bekliyorlarmış."

"Hemen hazırlanayım da çıkalım. Bugün gidiyorlar değil mi?"

"Evet, saat on bir uçağıyla. Ben onları havaalanına götüreceğim. Sen de gelmek ister misin?"

"İsterim tabii."

"Onlar gittikten sonra dönmeyiz, geceyi Palandöken'de, otelde geçiririz. Ne dersin?"

"O zaman çabucak bir çanta da hazırlayayım."

"Sen kendin hazırlan, çanta işini bana bırak."

Dün ve önceki gece için tek kelime sitem etmemişti bana. Bu gece için de etmiyordu. Sıra dışı tepkilerimden ötürü şaşkın olduğunu biliyordum oysa. Yine de olgun, makul tavırlar sergiliyordu. O, reddedilişinin ardında, genç bir kızın tecrübesizliği ve kaygıları var sanıyordu. Nasıl bir açmaz içinde olduğumu bilmesine imkân yoktu. Aklından başka şeyler geçirmesi için henüz o kadar yeniydi ki, ilişkimiz, evliliğimiz...

Kollarının arasından ayrılırken adımı fısıldadı, gözlerine baktım.

"Seni seviyorum."

Eliyle yanağımı okşuyordu. Ne öpmeye yelteniyor, ne de başka bir şey istiyordu. Sadece bakıyordu gözlerime, tıpkı dile getirdiği gibi, aşkla ve sevgiyle... O sözlerin karşılığı kalbimden yola çıkmıştı. İçimde ona doğru dupduru bir dere akıyordu. Ancak dudaklarım ket vurulmuş gibi susuyordu. Yavan, boş bir tebessümle, çarçabuk yanından uzaklaştım. Bu bir sevişme değildi, bu gönül yorumu, itirafıydı yalnızca. Buna rağmen ben, ürküyordum. O coşkuyla sevdiğini söylerken ben, aşkın karanlık yüzünü, ellerimde taşıdığım zehri hatırlıyordum.

* * *

"İlk fırsatta Eskişehir'e bekliyoruz sizi."

"Söz, ilk fırsatta geleceğiz."

"Güven, yatılı okula gittiği günden beri evinden ayrı ve yalnız Zeynep, ama artık içim rahat. O sana emanet bundan böyle."

"Merak etmeyin, birbirimize bakacağız."

Güven ve kardeşi Taylan bir köşede konuşurken, annesi bana veda ediyordu. O da tıpkı annem gibi çok genç yaşta dul kalmıştı. Ancak o, bir daha evlenmemişti. Yıllar sonra da o günkü kararının doğru olduğuna inanıyordu. İki erkek çocuk, üvey baba elinde olmazdı, diyordu. Olgun, dilinin, davranışlarının ayarını bilen bir kadındı.

Erkek kardeşiyse, Güven'den oldukça farklıydı. İki erkek, artı ve eksi kutuplar gibiydi. Aralarında yalnızca üç

yaş olmasına rağmen, Taylan çocuk ruhluydu. Uçarı, hatta zaman zaman haşarıydı. Fazlasıyla girişken, tez canlıydı. Şu birkaç gün boyunca iki kardeşi kıyaslayacak kadar zaman geçirmiştim onlarla. Güven dingin ve berrak bir göl; Taylan ise ele avuca sığmaz, bulanık bir nehirdi.

"Kendinize iyi bakın," dedi Taylan, kontrolden geçme vakti geldiğinde. Sarıldık birbirimize. "Aileden biri olman beni mutlu etti Zeynep. Özletmeyin kendinizi."

Uçak havalanana kadar alanda bekledik. Sonra sessizce çıktık bekleme salonundan. Otoparka yürürken bir telefon konuşması yaptı Güven. Oteldeki yerimizi ayarlıyordu.

"Önce yemek yiyelim mi?" dedi arabaya binerken.

"Henüz aç değilim," dedim. Akgül'ün kahvaltısı, olduğu gibi midemde duruyordu. "Önce biraz şehri dolaşsak..."

Gün boyu, el ele şehir merkezini dolaştık. İlk kez, balayındaki bir çifte benziyorduk. Etrafımızda tanıdık kimse yoktu. Özgürce hareket edebiliyor, rahat davranıyorduk. Akşamüzeri, daha önce Meleklerle birlikte bir hafta sonu geçirdiğimiz otele girdik. Odamıza çıkıp, çantalarımızı bıraktık. Acıktığımı söyledim Güven'e. Oyalanmadan indik. Bu bir bahaneydi aslında, o denli aç değildim. Otel odası beni fazlasıyla huzursuz etmişti. Girdiğim gibi çıkmak istemiştim. Sorun Güven'le yalnız olmam değildi, evde ya da dışarıda böyle hissetmiyordum. Sorun odada göze çarpan ilk şeyin yatak olması ve bizi bekleyen yeni bir hayal kırıklığı ihtimalini yüzüme vurmasıydı.

"Kendine işkence etme," dedi tabağımdaki yemekle oynarken.

Başımı kaldırdım. Neden böyle söylediğini anlamak için bakıyordum ona. Dirseklerini masaya, ellerini tabağının üzerinden çenesine dayamıştı. Belli ki uzun bir süredir beni izliyordu.

"Acıkmamışım meğer."

"Farkındayım," dedi olabildiğince sevecen bir sesle. "Ama ben onu demedim. Yemeği kast etmemiştim."

"Ya ne?"

"Her yalnız kaldığımızda, rengin soluyor, panik yaşıyorsun. Senden zorla bir şey alacak değilim Zeynep. Sen istemediğin sürece, böyle bir şey söz konusu bile değil. Ortada alarm durumuna geçmemizi gerektiren bir şey de yok henüz. Şunun şurasında dört günlük evliyiz biz. Flört etmedik, birbirimizi tanıyacak kadar yakın olmadık, nişanlı kalmadık. Hızla ve duygularımızla hareket ettik."

"Sence bunun bedelini mi ödetiyorum sana?"

"Bedel falan yok ortada Zeynep. Seni seviyorum ben, bu yüzden evlenmek istedim."

"Bu durum normal değil, Güven."

"Sürekli bunu söyler, bunu düşünür, hep bu gerilimle hareket edersen, normal olmayı da bekleyemezsin. Lütfen biraz rahatla. Biraz zaman ver kendine. Acelemiz yok, bir ömür için söz verdik birbirimize ve henüz o koskoca ömrün dört gününü yaşadık beraber."

Sağ elini açıp, parmaklarıyla dördü gösteriyordu bana. Sadece dört kısa gün, diyerek pekiştiriyordu gösterdiği sayının bir ömür içindeki önemsiz yerini.

"Kızmıyor musun bana?"

"Hayır."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

Az önce dördü işaret eden elini masaya indirdi. Elimi tutup okşadı yavaşça.

"Eğer pişman değilsen, hâlâ benimle bir ömre varsan..."

"Deme öyle," dedim. Gözyaşlarım kontrolsüzce akıyordu. Samimi sevgisi ve anlayışı önünde bir suçlu gibi eziliyordum. Henüz balayındayken ona bunları sorgulattığım için utanıyordum.

"Şişşş," dedi elimi avucunun içine alıp sımsıkı tutarak. "Ben seninle her şeye varım Zeynep. Bana mutluluk da senden gelsin, acı da, kahır da"

"Ben seninle mutlu olmak istiyorum."

"Olacağız da. İnanıyorum ben Zeynep."

"Beni de inandır Güven. Hasta kabul et beni, iyileşmek isteyen bir hasta olarak gör, öyle davran. Lütfen vazgeçme, umudunu kesme benden. Pek çok şey beni korkutuyor Güven, ama bunların içinde en büyüğü, canımı en çok yakacak olan, seni kaybetmek."

29.

Avukatlık stajımın son günlerinde, çalıştığım hukuk bürosundan umut ettiğim teklifi almıştım. Orada kalmamı, kariyerime orada başlamamı istiyorlardı. Bu beni mutlu etmişti. Çünkü kendime yeni bir büro açacak maddi olanaklara sahip değildim. Selim'in bu konudaki hazırlıklarını reddediyordum. Aylar önce şehrin en pahalı binasından gösterişli bir büro satın almıştı. İçini döşemesi için bir mimarla anlaşmıştı. Beni adama götüremeyince, adamı eve getirmişti. Adamı, bilgisayarındaki sunumları, yaptığı önerileri yorum yapmadan dinlemiştim. Düşünmek istediğimi söylemiştim, vakit kazanmak için. O günden sonra defalarca aramıştı beni, ama telefonlarına çıkmamıştım.

Selim'in hasta ruhu önünde yeterince diz çökmüştüm. Bir de maddi gücünün altında kalmak istemiyordum. Diğer yandan Selim, şantajları dışında hiçbir konuda ona baş eğmeyeceğimi anlamalıydı. Evet, beni her seferinde tutmayı başarıyordu, ama yanında değil, karşısında buluyordu.

Bundan böyle her şeyin kolaylaşacağını umuyordum. Kendi paramı kazanmaya başladığım andan itibaren, hayatım da yavaş yavaş benim olacaktı. O günlerde aklımın

ermediği çözümler çıkacaktı belki karşıma, büyüdükçe gücüm de artacaktı. O büroda geçirdiğim aylar, karanlık ufkuma sisler içinde olsa bile silik bir ışık katmıştı. Yeni, güçlü ve güzel insanlar çıkmıştı karşıma. İçimdeki kurak boşlukta, umudu çağrıştıran filizler açmıştı.

Selim'in demir eldivenli yumruğunun ne zaman o filizler üzerine ineceğini kestiremiyordum, ama içimde bir yerlerde bunun korkusunu duyuyordum. Onu üzerime inmiş bir geceye benzetiyordum. Umuda açmış her günün üzerine mutlaka onun karanlığının ineceğini biliyordum artık.

Gençtim, toydum. Bir öyle, bir böyle dönüyordum. Bir yanım kâbuslarla sarılmışken, diğer yanımla yıkılası hülyalara dalıyordum. İşyerimde bütün hücrelerime zerk ettiğim inanmışlığı, her akşam annemin revir odasında ya da Selim'in karşısında gözyaşlarıma terk ediyordum.

Yine öyle bir akşamdı.

"Şu büro işini bir an önce halletmelisin,"dedi Selim. "Sinan Bey her gün arıyor."

"Sinan Bey hâlâ anlamamış mı? Bir bürom olmayacak benim."

"Elbette olacak. Senin onun bunun yanında, üç kuruş maaşla çalışmana izin veremem."

Onun yanındayken, her söylediğine aynı anlamla, aynı tavırla, alayla kasılan yüz hatlarımla yanıt veriyordum. Kendimi sürekli sıkıyordum. Gece yatağıma uzandığımda, her zerremin ayrı ayrı sızladığını, gerginlikten ağrıdığını fark ediyordum.

"Çalıştığım büroda devam edeceğim."

"Asla," dedi kükreyerek. Oturduğu koltuktan kalkmış, üzerime yürüyordu hırsla. Burnunun kanatları inip kalkıyordu. Boynundaki damarlar bile seğiriyordu öfkeden.

"Bir iş yapacaksan, en tepesinden başlayacaksın. Bu mesleği yapmak istiyorsan, gösterişli bir büro ve elit bir çevreyle başlamalısın. Kaç kişi sana sunduğum olanaklar için can verir, biliyor musun sen?"

"Bilmiyorum, ilgilenmiyorum da. Sen biliyorsan, onlardan birine yap bu iyiliği. Sonra onun hakkında da bir roman yazarsın. Şantaj yaparak, hayat boyu parmağında oynatırsın. Çünkü sen, kimseye karşılıksız bir şey vermezsin."

"Basitleşme Zeynep, sen bu değilsin."

"Ben buyum ve sen de tam da anlattığım gibisin."

Hiddetle kalkan parmağını yüzüme doğru sallamaktan vazgeçmişti. Gergin ifadesini ağır ağır bir tebessüm ele geçiriyordu. Yumuşuyordu Selim.

"Sen benim güzel Zeynep'imsin."

Oysa benim ona olan öfkem gitgide büyüyordu.

"Senin hiçbir şeyin değilim."

"Benim her şeyim olmak için bunca çaba gösterdikten sonra, geç değil mi bunları söylemek için?"

"Senin beni kızın gibi görmen ve sevmen için çaba gösterdim ben."

"Tuhaf, ben hiç öyle hissetmedim."

"Çünkü sen, kötüsün. Tanıdığım en kötü ruhlu adamsın."

"Kötü ruhlar da âşık olurlar Zeynep. Hades ve Persephone örneğinde olduğu gibi."

"Hades gibi, yerin dibine girmen için neler vermezdim."

"Ben girersem, sen de benimle gelirsin. Çünkü sen benim kraliçemsin."

O gece önce hiddeti, sonra da beni yerle bir eden soğukkanlılığı önünde bir kez daha kendimden geçmiştim. Önce gri bir duman bürümüştü gözlerimi, sonra şiddet hislerim beni ele geçirmişti. Kırmaya, parçalamaya girişmiştim. Selim'in çalışma odasındaki bütün eşyaları, raflardaki kitapları yere saçmıştım. Susmak için dilimi kanatmış, evde çalışanlara sesimi duyurmamıştım yine de.

Beni durdurmaya yeltenmemişti. Aksine, düşmüş omuzlarıyla, sessizce izliyordu. Yorulup tükenmiştim bir süre sonra. O da en yakınındaki sandalyeye çökmüştü. Bedenimdeki tek canlı belirti, hızla inip kalkan göğüs kafesimden geliyordu. Nefes alıp vermek değildi dudaklarımdaki sesli hırıltılar. Bitmiş bir yaşamın son çırpınışlarını anlatıyordu.

"Odana git Zeynep," dedi.

Odama gitmek değil, onun canını yakmak istiyordum. Odaya saçtığım eşyalar içimdeki öfkeyi dindirmemişti. Öyle bir öfke bürümüştü ki gözlerimi, odanın kapısını kilitlemek, yerle bir ettiğim kitaplara bir kibrit çakmak, beni, onu, her şeyi yakmak dindirebilirdi ancak.

"Silahın nerde?" dedim fısıldayarak.

Yere, dağılmış eşyalara bakıyordu. Sorumu duyunca gülümsedi. İç çekti bitkin bir şekilde. Yerinden kalktı.

Duvardaki yağlı boya tablonun arkasında duran kasasının şifresini girdi hiç düşünmeden. Boğuk bir tık sesiyle birlikte kilitler açıldı. Beylik silahını çıkardı. Mat fakat insanı ürkütecek kadar siyah bir silahtı. Bir-iki adımda, yaklaştı yanıma. Elime uzandı, çektim dokunmaması için, ama kararlıydı. Sağ elimi sımsıkı tutup kaldırdı ve avucumun içine bıraktı tabancasını.

"Sen iste, ben öleyim," dedi.

Gözlerini kırpmadan, en ufak bir tereddüt göstermeden bana bakıyordu. Önümde diz çöktü ve yere oturdu. O uzun boylu adam, o haliyle, devrilmiş bir minareye benziyordu.

"Vur beni," dedi.

Ellerim titriyordu. İlk kez bir silah tutuyordum ve karşımda bir kurban oturuyordu. Hoş, kimin kurban olduğu, kimin kurban edildiği tartışılırdı.

"Eğer sen yapmazsan, günün birinde ben yapacağım bunu. Eğer bir gün seni kaybedersem, bunu yapacağım zaten. Çek tetiği, şimdi bitir işimi Zeynep. Kurtar kendini benden. Aksi halde ben, senden vazgeçmem."

O gece Selim'in gözlerinde, inanmak istemediğim gerçeği okumuştum... Bütün varlığıyla doğru söylüyordu. Bana karşı hissettiği yasak aşk, onun kıblesi olmuştu. Bu aşka ibadet ediyordu. Söyleyeceğim, yapacağım hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Yaşamaya ya da ölmeye, aldırmıyordu.

30.

Kapı hafifçe vurulduktan sonra onayımı beklemeden açılmıştı. Güven, endişeli bir ifadeyle yaklaştı yanıma. Pencerenin önündeki iki koltuktan birinde oturuyordum ve uzun bir süredir karın yağışını izliyordum. Bir süre konuşmadık. Kırgındık. Evleneli bir ayı geçmişti ve biz hâlâ başladığımız noktadaydık. Sonra o dayanamadı daha fazla.

"Bugün gelen mektup kimdendi?"

"Ne mektubu?"

Şaşırmıştım. Çünkü Selim'den düzenli olarak gelen mektuplardan Güven'in haberi yoktu. Alışageldiğimiz konuşmalardan birini daha yapacağımızı sanırken, beklemediğim bir darbe almıştım. Mektup konusu ilk kez açılmıştı aramızda ve ben hazırlıksız yakalanmıştım.

"Bugün gelen."

"Hiç," dedim. Uzun süredir çakılı kaldığım koltukta diken üstündeydim artık. Kalkmaya yeltendiğimde, bileğimden tuttu Güven.

"Nasıl hiç? Bugün bir mektup geldi ve sen kızdın, üzüldün ya da her neyse... Üstelik bu ilk de değildi."

"Kim söylüyor bunları?"

"Akgül."

"Akgül ne zamandan beri..."

"Şişşş."

Sesim bir hayli yüksek çıkmıştı. Suçlu insanların ilk tepkisiydi bu. İtiraz etmeden hemen önce seslerinin tonunu ayarlama ihtiyacı hissederlerdi. Öyle ki, karşısındaki korksun, çekinsin. Güven, bir el-dudak işaretiyle bana kapıyı gösterdi. O ses tonunu Akgül'ün duyması işten bile değildi.

"Eve gelince seni sordum, bir mektup geldiğini, senin üzüldüğünü ve ağlayarak kendini odaya kapattığını söyledi. Senin için endişelenmiş Akgül. Neden kızıyorsun ki kıza?"

"Olup biteni benim iznim olmadan başka birine yetiştirmesi doğru değil."

"Başka birine mi?"

"Konu benimle ilgili Güven."

"Haklısın Zeynep. Ben bu *başka biri* olmayı aşamadım bir türlü. Haklısın."

Bileğimi bırakıp, ayağa kalktı. Gözlerindeki kırgınlık, dayanılır gibi değildi. Öncekilere benzemiyordu. Güven de yavaş yavaş bize inancını kaybediyordu. Daha çabuk inciniyordu. Daha uzun sürüyordu kırgınlıkları... Ona sitemim yoktu. Elinden geleni, hatta fazlasını yapıyordu. Bense bana attığı her adımın önüne kalın duvarlar örüyordum. Bana uzattığı her dalı görmezden geliyordum.

Değişemiyordum. Olmayı istediğim kadın olamıyordum. Duygularımı kilitli bir sandıkta tutuyor, o dâhil kimseye açamıyordum. Bir kez bile onu sevdiğimi söyleyememiştim. O, sevgisini gece gündüz bıkmadan tekrarlarken, ben bir kez bile "Ben de," diyememiştim. Oysa en çok bunu beklediğini, bunu istediğini biliyordum. Tensel ıraklık değildi Güven'i azar azar bitiren, aramızdaki sınırı büyüten. Kalpten ıraklıktı. Öyle olmadığını anlatamıyordum. Çünkü bu anlatılacak bir şey değildi. Seni seviyor fakat söyleyemiyorum demek, Güven gibi seven bir adam için, avuntu ya da mazeret değildi.

Taşıdığım maraz günden güne ağırlaşıyordu. Bir erkek olduğu için yaklaşamıyordum ona oysa. Güven olduğu için değil. Aşkla kapatıyordum gözlerimi beni okşadığında. İhtirasının sertliğini, ateşini hissettiğimdeyse tiksintiyle açıyordum. Arzulu bir erkeğe dönüştüğünde, beni istediğinde ona düşman oluyordum. İyileşmeyeceğimin farkındaydım ben. Güven'in de anlaması, pes etmesi an meselesiydi artık. Kim dayanabilirdi ki buna? Hiç kimse. Kim hasta bir kadının duvarlarını yıkabilirdi? Hiç. Güven bile başaramazdı bunu. O sonsuz sabrıyla bile iyileştiremezdi beni. Selim öyle incitmişti ki hislerimi, öyle kırmıştı ki yaşama hevesimi, cesaretimi, hiçbir aşkın hiçbir erkeğin bunu düzeltmeye gücü yetmezdi.

Onun avuçlarımın arasından kayıp gitmesini izliyordum içim kan ağlayarak. Sadece izliyor, susuyor ve bekliyordum. Böyle öğrenmiştim ben. Böyle yaşamıştım hep. Saklanmıştım; ondan, bundan, kendimden...

Oysa nasıl da umut doluydum Güven'le yolun başındayken... Hayalimdeki babam, kahramanımdı benim. Bir Güven ona benzemişti. Benzemişti, ama o olması mümkün değildi. Bir Güven aralayabilmişti havasız dünyamın küçük kelebek camlarını. Ama yetmedi. Bilinçaltımın yıldırım düşmüş gibi yarılmış, dağılmış olduğunu nereden bilebilirdi ki Güven? Bilse bile hangi Zeynep'e, nasıl yardım edebilirdi?

Güven salondaydı. Akgül'ün hazırladığı masadaki yemeklerse buz tutmuştu.

"Yemekler soğumuş. Ben ısıtıp getireyim hemen," dedim.

Sonu beklemek, sonunu getirmekten daha korkakça bir davranıştı. Ben de her kırgınlık, her kavganın ardından buna devam ediyordum. Çünkü gerçekten korkuyordum. Aramızda yarattığım bütün incinmişlikleri onlar için hazırladığım bir rafa kaldırıyordum aceleyle. O raf günden güne doluyordu. Son damla olacak ağırlığı bekliyordu artık.

"Aç değilim," dedi Güven. Elinde bir bardak çay vardı.

"Akgül nerede?"

"Erdem'lere çıktı."

Erdem ve Melek, komşularım olmaya devam ediyordu. Güven'le benim lojmanımda kalmaya karar vermiş, üç hafta önce onun eşyalarını benim evime taşımıştık. Kararımızda, hem Erdemlerin orada olması, hem de Akgül'ün boş vakitlerinde İpek bebeğe bakması etkili olmuştu. Akgül henüz bir düzen kurmuştu iki aile arasında. İpek'e bağlanmıştı. Bunu bozmak, ikimizin de içinden gelmemişti.

"Bu saatte çıkmazdı pek. Bir şey mi olmuş?"

"Daha ne olacak ki Zeynep? Sesimizi duymuştur."

"Sesini," demek istiyordu. Çünkü o birkaç satır konuşma boyunca sesini yükselten ben olmuştum.

Koltuğa, yanına oturdum. Bir kez daha ondan özür diliyordum. Ben oturunca o kalktı. Kaçıyordu benden. Bunu ilk kez yapıyordu, dilediğim özürler onu durdurmaya yetmiyordu o gece.

"Artık tahammül edemiyorsun bana."

Ayakta duruyordu. Nereye gideceğini bilemiyordu. Gitsin mi, kalsın mı, bir karar veremiyordu.

"Değil mi?" dedim, sessizliğini sözle doğrulamasını bekleyerek.

"Sen bana tahammül edemiyorsun Zeynep, asıl sorun bu işte."

Benimle kalmaya, konuşmaya karar vermişti. Ancak bu konuşma için kendine salonda benden en uzak köşeyi seçmişti.

"Sanırım benim tahammülüm de bu yüzden tükeniyor."

Çok doğru ve yerinde bir tespitti. Ben böyle olduğum için, o öyleydi. Güven'in en küçük bir hatası ya da kusuru yoktu. Ne diyebilirdim ki ona?

"Şimdi sana bu doğru değil desem, inanmayacaksın bana."

"Neye inanacağımı, neye inanmayacağımı bilmiyorum artık Zeynep. Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki."

Görebiliyordum ne kadar kötü hissettiğini. Üstelik sadece o gece, o tartışmada değil, her gün, her gece azar azar tükenmesini seyrediyordum. Güven'e kesilmiş bir cezaydım ben. Suçsuz, günahsız bir adamı gün gün mutsuzluğa, umutsuzluğa sürüklüyordum. Bencil olduğumu söylerdi Selim sık sık. Güven'i mahkûm ettiğim hayata baktıkça, ona hak veriyordum artık. Bencildim. Bir düş kurmuş, Güven'i düşüme oturtmuştum. Bana olan sevgisini, aşkını, sadakatini kullanmıştım. Hâlâ kullanıyordum. Onun sabrını, kanını emiyordum; Selim'in benden aldıklarının yerine koyabilmek için.

"Elimden fazlası gelmiyor," dedim fısıldayarak. "Yemin ederim, böyle olmak istemiyorum, ama elimden gelmiyor Güven."

"Elinden gelmeyen ne? Sevişmek mi? Geçtim onu Zeynep, sen beni sevdiğini bile söyleyemiyorsun. Neden evlendik biz? Ne istiyorsun benden, nasıl bir hayat istiyorsun, anlayamıyorum. Açık olsan, açık konuşsan benimle, belki bir çaresini bulacağız, ama öyle aşılmazsın ki Zeynep'im. Bana bir yol göster, bir ışık ver bana. Yemin ederim, peşinden gideceğim. Her neyse, neredeyse bulup getireceğim sana istediğini. Ben senden vazgeçmiş değilim. Seni sevdim ben, bir ayda bu değişmedi."

"Ama değişmeye başladı."

"Sen beni seviyorsun diye sevmedim ki ben seni, şurada hissettim."

Elini kalbinin üzerine götürüp, indirdi.

"Bu yüzden, değişmedi, değişmeyecek. Ama böyle yaşayamam Zeynep. Bu şekilde yaşayamam. İkimize de yazık."

"Bitti mi?" diyemiyordum. Gözyaşlarım konuşuyordu benim yerime, ama Güven'in içini rahatlatacak tek kelime edemiyordum. Suskunluğum onu tüketmişti. Öyle ki hayatımızı kökünden değiştirecek bir olayı basit bir şeymiş gibi dile getiriyordu.

"Bugün tayin emri aldım Zeynep. Malatya'ya gidiyorum."

"Neden? Tayin zamanı değil ki? Hiç bahsetmemiştin bundan."

"Ben de böyle bir şey beklemiyordum. Yaz sonunda olması gerekiyordu ancak böyle uygun görülmüş."

"Ama biz?" diyecekken tam da bu 'biz' kavramını tartıştığımızı hatırlayarak susmuştum. Ona *biz* ile başlayan cümleler kurmaya utanıyordum.

"Ben yatıyorum," diyerek kalktı.

"Güven," dedim ardından, devamında ne söyleyeceğimi bilmeden. Amacım sadece onu durdurmaktı. Durdursam neye yarayacaktı ki?

"Bu akşam hiçbir şey konuşmak istemiyorum Zeynep, lütfen."

Kapkara olmuş yüzündeki gergin, katı ve çaresiz ifade çok farklıydı. Onu daha önce hiç öyle görmemiştim. Kim bilir nasıl bir ruh haliyle gelmişti bu akşam eve. Beklemediği bir tayin, belki de sürgün... Neler yaşıyordu işinde, içinde? Kendimden başka hiç kimseyi, hiçbir şeyi umursamadığım, hatta görmediğim gerçeği bir tokat gibi inmişti yüzüme.

Güven odaya gideli bir saat olmasına rağmen peşinden gidemiyordum. Çünkü vicdanımın orta yerinde yine tek kişilik bir mahkeme kurmuştum. Kim bilir kaçıncıydı bu... Bilmem kaçıncı kez, kendimi ebedi mutsuzluğa mahkûm ediyordum.

Düşündükçe içime başka bir kurt düşmüştü. Selim, onu Güven'le tanıştırdığım gece açık açık tehdit etmişti beni. "Ona yazık olur," demişti. Selim'in kötücül elleri her yere uzanabilirdi. Ondan, bana zararı dokunabilecek her şey beklenirdi. Evlenmiş olmama rağmen, mektuplarının ardı arkası kesilmemişti. İşi bu boyuta getirmesiyse, garip değildi. Güven'le beni ayırmak için elinden geleni yapacağını gizlememişti benden. Evliliğimize engel olamamıştı, ama hep bir şekilde aramızda kalmayı başarmıştı. Ben Güven'i sağlam bir sur gibi karşısına dikmiştim onun, ama o ne yapıp, ne edip o surda bir gedik açmıştı. Üstelik bu kez uzaktan kumandalı bir tür silah kullanmıştı bunun için.

Beni...

Selim'in cismen aramızda olmasına gerek yoktu. Ben onu yanımda taşıyordum. Zihnime çöreklenip kalmıştı. Güven'le kurmak istediğim yeni hayata karşı soyut bir kalkan olmuştu. Selim'i terk etmek kolaydı artık. Ancak, nereye gidersem gideyim, üstümdeki siyah gök değişmiyordu. Selim, ruhumun en kuytu köşesinden, bir fırtına bulutu gibi beni izliyordu.

Dalgın, buğulu gözlerle sehpanın üzerindeki kitaba baktım. Bildiğim halde, kitabın adını defalarca tekrarlıyordum. Yerimden kalkıp, geceyi görebilecek kadar yaklaştım pencerenin önüne. Hava ne kadar puslu, ne kadar

ağırdı. Evet. Ustanın kitabına koyduğu isim tam da böyle bir anı tanımlıyordu. Nerede ve kiminle olursam olayım, benim için yer demir, gök bakırdı.

Kapı sesi düşüncelerimi dağıtmıştı. Akgül, olmalıydı.

Aralıktan yüzüme bakıyordu. Girsin mi, girmesin mi bilemiyordu. Tedirgin hali utandırıyordu beni. Ona da haksızlık ediyordum zaman zaman, tıpkı kocama ettiğim gibi. Oysa ikisinin de tek derdi, beni mutlu görmek, mutlu edebilmekti. Elimden gelseydi, ah bir becerebilseydim mutlu olabilmeyi... Sanki mutluluk bir bıçak darbesiyle hislerimin arasından kazınmıştı. Ara sıra ona benzer bir şeyler hissettiğim oluyordu. Ancak uzun sürmüyor, açılmış olan boşluk dolmadan kaybolup gidiyordu.

"Kızgınlığın geçti mi abla?"

"Kızmadım ben sana."

"Duydum kızdığını."

"Sana değildi."

"Mektuba mıydı?"

"He," dedim onun bana hep yaptığı gibi. Böyle cevap verdiğimde keyifleniyordu. O an, onu mutlu görmek ve becerebilirsem kendimi affettirmek istiyordum. Tek bir hece ve içten gelen bir tebessüm işe yaramıştı. Kollarıma atılmış, bir çocuk gibi sarılmıştı.

"Kim gönderiyor ki, onları sana?" dedi aramızdaki yakınlığın cesaretiyle.

"Kötü biri," dedim yalana dolana kaçmadan.

Bir adım geriye çekilip yüzüme baktı. Böyle bir itiraf sarsmıştı Karkız'ımı.

"Sana kötülük mü etti?"

Başımı salladım, onaylayarak.

"Ama sen Hâkimesin," dedi sanki bu, bütün kötülüklere engel olabilirmiş gibi.

"O çok güçlüydü, ben küçüktüm o zamanlar."

Gözleri dolu dolu olmuştu. Alt dudağı titreyerek sarktı. Hafifçe aralandı ağzı, bir inilti fısıldadı Karkız.

"Üvey miydi?"

"Kim?" dememiş, kendince bir karar vermiş, kafasında şekillenen o gölgeye bir kaftan giydirmişti. On ikiye isabet etmiş bir ok gibi vurmuş, sersemletmişti beni.

31.

Ya kendi seçtiğim büroda çalışmak ve Selim'in gazabına uğramak ya da Selim'in imkânlarıyla açacağım o lüks kafese hapsolmak...

Seçeneklerim bu kadardı. Gerçekte ikisi de seçenek değildi. Selim'in ensemdeki nefesleriydi.

Bir gün bir anahtar kondu önüme. Yapmam gerekense, o anahtarı almak ve Selim'in kilitli hücrelerinden birini açmaktı. Tümünü değil elbette, sadece birini.

Selim'in kız kardeşlerinden biri uzun yıllar önce Amerika'ya yerleşmiş ve bir Amerikalı ile evlenmişti. Bir erkek, bir de kız çocukları olmuştu. Annemin hastalığının ortaya çıkmasının ardından ilişkilerimiz zayıflamış olsa da, geçmişte yazlıkta bir araya geldiğimiz günlerden tanıyordum onları.

O günlerde, Selim'in erkek yeğeni ziyaretimize gelmişti. Hayatımıza yeni bir renk getirmişti adeta. Güler yüzlü, esnek, kendiyle ve etrafıyla barışık, modern bir gençti Mert Antony. Hem Amerikan, hem de Türk vatandaşı olduğu için, nüfusunda kayıtlı iki ismi vardı. Çocukken ve daha gençken sırf bu iki ismin telaffuzundan bile

tuhaf bir zevk alır, hatta alay ederdik. Artık alay edilecek bir çocuk ya da ergen değildi Mert Antony. Çok değişmişti. Ağzından çıkan her kelime, üst üste yığılan ve sonra derin anlamlar kazanan bütün metinlere dönüşüyordu. Onu dinlemek, onunla konuşmak, çoktandır körelmiş algılarımı açıyordu. O evin içinde, Selim'den başka bir adamın sesini duyuyordum uzun zaman sonra. O ses bana yepyeni bir şafaktan bahsediyordu. İki seçenek ve iki mahpusluk arasında sıkışmış olan bana, şartlı da olsa bir tahliye yolu gösteriyordu.

İşin tuhafı, Selim de Mert'in söylediklerini sadece dinleyip, aceleyle itiraz etmiyordu. Aklında ölçüp tartıyordu. Bu, benim o güne kadar yakalayabildiğim en somut umuttu.

"Bence, denemelisin," diyordu Mert.

"İyi de," diyerek onun için en can alıcı noktaya odaklanıvermişti Selim. "O zaman tayin olayı çıkar başımıza. Kim bilir memleketin hangi noktasına, hangi kuş uçmaz kervan geçmez yerlerine gitmek zorunda kalır."

"Bir süre için, evet. Burada sistem nasıl işliyor tam olarak bilmiyorum, ama tahmin ediyorum; senin hatırlı dostlarınla bu süre fazla uzun sürmez."

Benim hiçbir şey söylemem gerek kalmadan Mert, Selim'in bütün kalelerine giriyordu. İnanamıyordum. Sanki böyle bir konuya girmesini, Selim'i ikna etmesini istemişim gibi yardım ediyordu bana. Selim'i en zayıf olduğu noktalardan yakalamıştı üstelik. Güç sahibi olmak ve bunu göstermek Selim'in zaaflarından biriydi. Kendini

ispatlamak, ne denli hatırlı ya da kudretli olduğunu ortaya koymak Selim'in egosunun en şişkin yeriydi.

"Sen ne dersin Zeynep?" diye sordu bana.

Fikrimi sorması, sadece bir formaliteydi. Selim kararını vermişti. Aksi halde konuyu çoktan değiştirmiş, dertop edip kapatmış olurdu. Nerede, hangi büroda avukatlık yapacağıma karar yetkisini bile kendinde gören bir adam, hâkim olmak konusunda ne düşündüğümü sorar mıydı bana? Yumuşak bir anını yakalamıştım Selim'in. Ona karşı tavırlarımda geçici bir süre için değişiklik yapmakta bir sakınca görmemiş, suyuna giden bir nezaketle konuşmuştum o gece. Ne de olsa, bu elime geçen en büyük fırsattı. Dürüstlükten biraz ödün vermek, ondan kurtuluşuma açılacak yeni bir kapı olacaksa, onu açacak anahtara dokununcaya kadar, verebilirdim.

"Aslında ben de çok istiyordum bunu, ama annemin durumu sebebiyle..."

Mert'in yanında iki farklı kişi olmuştuk. Birbirini anlayan, dinleyen aile fertlerini oynuyorduk. Ne Selim'in karasevdasını, ne de benim, onun duygularına olan tiksintimi belli ediyorduk yeğenine.

"Neden daha önce söylemedin bu isteğini bana?"

"Dedim ya, annemin hastalığı sebebiyle uygun olmayacağını düşünüyordum."

"Annenin bakımı sen olsan da, olmasan da aksamaz Zeynep. Bunu biliyorsun. Kaldı ki, Mert'in de dediği gibi, senin uzun süre uzakta olmana izin vermem. Kısa bir süre

için, usulen gidersin tayin olduğun yere. Sonrasındaysa buraya, evine dönmeni sağlarım."

Şaşkındım. Öylesine şaşkındım ki hem de, inanamaz bir halde alt dudağımın sarktığını fark edemiyordum. Mert şaka yollu uzanıp çeneme dokunduğunda kendime gelebilmiştim.

"Bu kadar sevineceğini düşünmemiştim Zeyno," dedi.

İki erkek sesli bir şekilde güldüler. Mert'in gülmesini yadırgamamıştım. Mert zaten böyle biriydi, ama Selim... O, neden bu denli keyifliydi? Gidiyordum evden ve o bana tehdit savurmuyordu, şantajlarına tutunmuyordu. Aslında o şaşkınlık hali benim için de kısa süreli bir şoktu. Selim rahattı, çünkü çok kısa bir süre içinde beni yeniden karanlık pelerinin altına geri getireceğinden emindi. Bir ucu Selim'in ellerinde duran gösterişli bir uçurtmaydım ben. Bir süre ve istediği ölçüde salıverecek, sonra tepe taklak yere indirecek ya da saldığı ipi toplayıverecekti.

Sonu ne olursa olsun, denemeye değerdi. Selim sımsıkı tuttuğu ipimi nihayet gevşetecekti. Ne kadar süreyle olursa olsun, bazen bir yudum nefes, bir avuç mavi ve bir tutam özgürlük, bir ömre bedeldi.

Vakit kaybetmeden sınavlara başvurdum. Mert'in gelişiyle dönmeye başlayan şans ibrem, aynı ayartıcı hızla seyrine devam ediyordu. Her şey benden yana görünüyordu gözüme o günlerde. Hâkimlik sınavlarına başvurmak için geç kalmadığım gibi, çok fazla beklemek zorunda da değildim. Önümdeki, kısa sayılabilecek zamanıysa, evin içindeki o tuhaf akımdan sıyrılıp, kenara çekilerek, sınava çalışarak geçirecektim. Öyle de yaptım. Varla yok

arası bir durumdaydım. Ortaya çıkmamak için son derece geçerli bir nedenim vardı. Gireceğim sınav zorluydu. Az bir süre kala karar vermiştim. Yemek yemeye, uyumaya ayırdığım süreleri bile kısaltmıştım. Öylesine yoğun bir tempoda çalışıyordum ki, Gülten Hanım dışında neredeyse kimsenin yüzünü görmüyordum.

Selim, her konuda olduğu gibi, müdahale etmeden duramamış, bir *koç* tutmuştu bana. Bu kez Selim'e kafa tutmamıştım. Bunun iki nedeni vardı. Birincisi, o evden gitme fikrinin albenisiyle uyuşmuş algılarım; ikincisiyse, koçumun bana bu yolda sağlayacağı faydalardı. Aksi halde, hukuk denilen okyanus içinde kaybolacağımı biliyordum.

Koçum bir kadındı. Emekli bir profesördü. Kısa boylu, tıknaz sayılabilecek biriydi. Erkek gibi kısa kesimli, gümüş rengi saçları vardı. Çerçevesiz numaralı gözlükleri, özellikle koyu laciverte çalan ilginç göz rengi ve kâğıt gibi bembeyaz cildiyle, küt bedeni ve ortanın bir hayli üstü olduğunu tahmin ettiğim yaşına rağmen oldukça hoş bir kadındı. Konuşurken, insanı ona bakmaya ve dinlemeye zorluyordu. Belki de yanlış bir nitelemeydi bu. Zorlamıyordu, aksine o kadını dinlemek zevk veriyordu. Düzgün Türkçesi akıcı, vurguları doğru, kullandığı ses tonu sakin fakat etkileyiciydi. İlk günden itibaren Gülten Hanım'a güvenmiştim. Çünkü bana başka bir seçenek bırakmıyordu. Her güçlü hatip gibi, ikna ediyordu.

O günkü dersin sonunda, onu geçirmek için aşağıya inmiştim. Selim, çalışma odasından çıkarak yanımıza geldi. Gülten Hanım'a ne durumda olduğumuzu sordu. Başarısızlık, hangi konuda olursa olsun, Selim'in tahammül

edebileceği bir şey değildi. Gireceğim sınavı da bir onur savaşı haline getirmişti. Şimdilik, yanından ayrılacak olmamı bile ikinci plana itmişti. Bütün hücreleri, hırsına hizmet ediyordu o günlerde. Ortada bir yarış vardı ve o kaybetmeyi sevmiyordu. Ancak o aşamayı geçip, ben hâkim olduktan sonra hırsı duygularının hizmetine girecekti. Bu da benim işime geliyordu. Onun gözleri bana ne kadar kör kalırsa, hayat o denli huzur veriyordu.

"Yarın görüşmek üzere Zeynep. Hoşça kalın Selim Bey."

Mustafa'nın Gülten Hanım'a refakatini, arabaya binişini ve bahçe kapısından çıkışını izledikten sonra bana döndü Selim.

"Memnun musun Gülten Hanım'dan?"

"Evet."

"Boşa zaman harcamıyoruz, değil mi?"

"Hayır."

"Eğer işimize yaramayacaksa, bir an evvel önerilen diğer hocaya geçelim."

"Gerek yok. Gülten Hanım bu işin gerçekten de uzmanı."

"Öyle olduğu için burada, evimizde zaten. Aksi halde bu kapıdan adımını atamazdı."

Başımı salladım. Konu başka bir yöne kaymadan, günlerdir sürdürdüğümüz sükûnet bozulmadan ayrılmak istiyordum yanından, ama izin vermedi buna.

"Kadın daha yeni gitti, saatlerdir çalışıyorsunuz. Biraz ara ver. Hem, sana göstermek istediğim bir şey var."

Soğuk bir şekilde konuşurken, belli belirsiz gülümsüyordu. O gülümserken ben ürperiyordum. Artık o ürpertileri de kanıksamıştım. Ne zaman ona yaklaşsam, konuşsam ya da sadece ansam, yaşıyordum bunu. Onu geri çevirmek için uygun bir mazeret ararken, portmantoda asılı duran trençkotuna uzandı. Az önce Gülten Hanım'ı geçirirken görmüştüm. Dışarıda hafif hafif çiseleyen yağmur vardı. O halde, dışarıya mı çıkıyordu? Bekledim. Belki de bir mazeret gerekmeyecekti.

"Sen de üzerine bir şey al."

"A...anlamadım. Be...ben bir yere gidemem. Be...benim tekrar etmem gereken konular var."

"Sadece birkaç dakika Zeynep, bahçeye çıkıp, geri döneceğiz. Yağmur başladı. Süre kısa olsa da ıslanmanı istemiyorum. Şu aşamada hasta olman risk olur bizim için."

"Neden çıkıyoruz ki?"

"Sürpriz diyelim."

Selim ve sürpriz?

İkisini yan yana düşünmek bile imkânsızdı. Sürprizlerden hoşlanmadığı gibi, kimseye sürpriz de yapmazdı. Anlamsız gelse de, Selim'le aramızdaki ateşkesi bozmamak için razı oldum. Üzerime bir yağmurluk giydim ve peşinden bahçeye çıktım.

"Güzel bir hava," dedi yürürken. "Toprağın kokusunu alıyor musun?"

Toprağın kokusunu elbette alıyordum. Buna rağmen, ses çıkarmadım. Onunla, havadan sudan sohbet edecek değildim. Birimizden diğerine ne dost olurdu bundan

böyle, ne arkadaş, ne de akraba... Biz bütün olağan sınırları geçmiş, mayın dolu bir tarlaya girmiştik. Siperlerine sinmiş iki düşman askeriydik Selim'le. Günlerdir kestiğimiz ateş, kalıcı bir barış getiremezdi bize. Birbirimize olan hislerimiz namluda tetik, beklemedeydik.

Trençkotunun cebinden bir kumanda aleti çıkardı ve garajın otomatik kapısını açtı. Bahçeli evin iki araçlık bir garajı vardı. Birinde Selim'in resmi aracı olarak kabul ettiğimiz siyah Audi, diğerindeyse yine aynı marka arazi aracı dururdu. O an orada olansa, ikisi de değildi. Beyazdı, bembeyaz... Yüzüne baktım, soru ifadesiyle.

"Yakından baksana," dedi gülümseyerek. Yine ürperdim.

"Neden? Araba işte."

"Evet, araba. Ama bu, senin araban."

"Arabaya ihtiyacım yok."

"İhtiyaç değil zaten. Araba bir zevk işidir."

"Benim için değil."

"Herkes için öyledir."

"Bu senin görüşün."

"Kısa bir süre sonra ona alışınca bu fikrin değişecek."

"Ben bir sınava hazırlanıyorum. Nereye gideceğim belli değil. Araba çok gereksiz bir şey."

"Gideceğin yerde fazla uzun boylu kalmayacaksın Zeynep. Sadece birkaç ay sonra eve döneceksin. Buraya, yanıma. Şimdiden bunun ayarlamalarını yaptım."

"O zaman sınava neden çalışıyorum? Eminim onun ayarlamalarını da yapabilirsin."

"Haklısın. Bu seni buraya geri getirmekten çok daha kolay benim için. Ama biliyorsun, başarıyı severim. Sınavı kendi çabanla kazanman, hatırlı dostlarım karşısında beni gururlandıracak."

"Ya kazanamazsam?"

"O zaman, yapacak bir şey yok. Dostlarımdan küçük bir ricada bulunmam gerekecek; küçük, güzel fakat tembel üvey kızım için."

İstediği an nasıl da değişiyordu? Ya da değişmiyor, aslına dönüyordu. Bir an sulh içinde, nazik, seviyeli bir adamken, bir an tıpkı sevdası kadar kara ve acımasız oluyordu. Tıraşlı, pürüzsüz cildinin gerisinden, bambaşka bir yüzle, bir yırtıcının özgüveni ve alaycılığıyla bakıyordu bana.

"O kitabı asla basmayacaksın, değil mi?" dedim onu küçümseyerek. "Şu sınav işini bile böylesine gurur meselesi yaptıktan sonra, kendini iki paralık edecek bir kitabı, basamazsın."

"Dene ve gör küçük sevgilim, dene ve gör."

"Biliyor musun, denemek geliyor içimden. Senin şu kibrini yerle bir etmek için, o dostlarının önünde maskeni düşürmek için, öyle çok istiyorum ki..."

"Senin masken de düşecek o zaman."

"Benimkini çok umursamıyorum artık. Ama annem... Seni mahvetmek için bile yapamam bunu. Ölümle yaşam arasında, makineye bağlı kalbiyle uyuyan anneme yapamam. Ve sen de bunu biliyorsun. Elindeki asıl güç bu senin. Bu olmasa, sen bir hiçsin."

Siperlerimizden çıkmıştık. Savaşa geri dönmüştük. Olmamız gerektiği gibi olmuştuk. Hızla eve doğru koşarken yağmur, gözlerimden akan yaşlara karışıyordu. O gün de tıpkı diğerleri kadar acı vermişti bana. Oysa... En acı gün henüz yaşanmamıştı. Önümde duruyor ve beni bekliyordu.

32.

Kül rengi bir sabahtı. Kar yağmıyordu ve ben, o beyazlığı özlüyordum. Sanki yolları, evleri, yeşili, baharı kapatan o beyazlığa hiç lanet okumamışım gibi, bu sabah, gözlerimi ufka kadar çevirmiş sabırsızlıkla bekliyordum. Kar yağsın diye dua ediyordum. Kar, Güven'le bir bütün olmuştu. Kar yağarsa onun geriye döneceğini sanıyor, tıpkı bir çocuk gibi, onun yerine karın yolunu gözlüyordum.

Bahar gelmişti Narman'a. O uçsuz bucaksız beyazlık, tümüyle kalkmamış, ama lekelenmişti. Yer yer çamurlanmış, yer yer yeşillenmişti.

Güven gideli bir aydan fazla olmuştu. Her gün telefonla konuşuyorduk. Günde birkaç kez aradığı, ya da benim onu aradığım oluyordu. İyiydi. Alışıyordu, daha çok alışmaya çalışıyordu. Ne olup bittiğini anlayamamıştı. Yine de bana, mutlu olduğunu söylüyordu. Oysa hissediyordum; içinde bulunduğu durumun bir çeşit sürgün olduğunu o da biliyordu.

Onun bilmediği şey bunun sebebiydi. Ben bunu da biliyordum. Bilmeme rağmen, tek kelime edemiyor, başına gelenin onun değil, benim yüzümden olduğunu, Selim'in

beni cezalandırdığını, benim yanımda onun da yandığını anlatamıyordum.

Telefonum elimde, ofisimin ortasında bir o yana, bir bu yana yürüyordum. Sabahları o saatlerde arıyordu beni, yine o anı bekliyordum. Güven gitti gideli, ıssızlığın ortasındaydım. Gülüşünü özlüyordum, kaş çatışını da... Sesini özlüyordum, susmasını da... Beni sevmesini özlüyordum, kızmasını da... Hatta o yaralı, yarım sevişmelerin hazzını ve geride kalan kırgınlıkları da... Güven'le olan her ne varsa, özlüyordum. Şimdi daha iyi anlıyordum ona nasıl bağlandığımı. Ona nasıl âşık olduğumu apaçık görüyordum. Artık bir bütün olarak, dağılmadan, parçalanmadan hissedebiliyordum onu.

Gözlerimin böylesine açılmasının ve duygularımın üzerindeki baskının kalkmasının tek nedeni vardı. Güven'le aramıza mesafeler girmişti. Bedenim üzerinden zihnimin kirli köşelerine yol bulan tehditler bitmişti. Güven gittikten sonra, içimdeki o tutarsız kadın, yaralı ruhumun derinliklerinde uykuya geçmişti.

Telefonum çalarken, odamın kapısı vuruldu aynı anda.

"Girin," diye bağırdım. "Güven," dedim bir yandan da telefonuma. Kapıda Akgül'ün üvey babası dururken, Güven'in ne dediğini duyamıyordum. Hangisine beklemesini söyleyeceğim, bir karar veremiyordum o an.

"Uygun değil misin, Zeynep'im?"

"Uygunum Güven, bir saniye izin ver."

Adama baktım. "Biraz dışarıda bekler misiniz? Görüşmem bitince sesleneceğim."

"Elbet Hâkime Hanım, beklerim elbet. Rahatsızlık verdim, kusura..."

Adamın sözlerini bitirmesine fırsat vermeden kapıyı yüzüne kapattım. Çenesinin gücünü, kuvvetini bilecek kadar tanıyor ve bir o kadar da öfke duyuyordum adama karşı.

"Güven," diye fısıldadım sonra.

"Nasılsın güzelim?"

"Ben iyiyim, asıl sen nasılsın?"

"İdare ediyorum işte. Asker sevkiyatı var, biraz yoğunluk yaşıyoruz böyle zamanlarda. Beni boş ver, sen anlat Zeynep, ne yapıyorsun? Sağlığın nasıl? Seni üzen, huzursuz eden bir şey var mı?"

"Yok, Güven. Her şey yolunda, bıraktığın gibi."

"Seni bir başına orada bırakmak öyle koyuyor ki bana."

"Sen beni bir başıma bırakmadın ki... Bu senin tercihin değildi, gitmek zorundaydın."

"Bilemiyorum Zeynep. Her şey öyle karmakarışık ki..."

"Kötü şeyler mi oluyor Güven? Sana orada nasıl davranıyorlar?"

"Kötü bir şey yok güzelim, sen bunları düşünme. İş konusunda bir sıkıntım yok benim. Beni üzen... Beni asıl üzen şey, sensizlik. Zeynep..." Söylemek istediği her neyse, onu ölçüp tartıyordu. "Bitmesine izin vermeyelim."

Kırgın gitmişti Güven. Ancak gittiği günün akşamında bütün kırgınlıkları unutmuştu. Öyle bir özlemle aramıştı ki beni.

"Bitmesini ben de istemiyorum, Güven."

"İsteme."

"İstemiyorum, yemin ederim."

"Hiç beklemediğim bir anda, sensizliği ölçüp tartmak zorunda kaldım burada. Yapamıyorum. Bir uzmana gideriz, danışırız, destek alırız. Olmaz mı?"

Olur muydu? Bıraktığım tedaviye geri dönsem, bize bir yararı olur muydu? Bizi kurtarabilir miydi kaçınılmaz sonumuzdan? Ben böyle bir girdaba bir kez daha girebilir miydim? Daha da önemlisi o girdabın içinden geri dönebilir miydim?

"Zeynep? Zeynep?"

"Bu...buradayım Güven, sesin bir an için gitmişti."

"Olur," diyememiştim, diyemiyordum.

Zavallı ben, zavallı Güven, zavallı umutlar...

"Tamam Zeynep'im, bir araya geldiğimizde konuşuruz bunları."

"İzin işin ne oldu?"

"Şimdilik belli değil. İzinden geçtim, bir hafta sonu bile çıkamıyorum, ama bütün şartları zorluyorum."

"Tamam."

"Akgül nasıl?"

"İyi. Babası geldi az önce, Akgül'ün parasını almaya gelmiştir herhalde. Senin dediğin gibi yaptım. Artık eve değil buraya gelmesini söyledim."

"İyi etmişsin, o adamın evime girmesini istemiyorum."

"Yalnız Güven..."

"Efendim."

"Adam, Akgül'ün birkaç aylığına köye geri dönmesini istiyor. İşler çok oluyormuş. Sonbaharda yine gelsin size diyor."

"Akgül ne diyor peki?"

"Akgül'ü bilmez gibi konuşuyorsun. O kime 'hayır' diyebilir ki. 'Siz bilirsiniz,' dedi, kenara çekildi."

"Gönderme o zaman."

"Ben de düşündüm bunu, ama Hasan Amca diyor ki; iş zamanı göndermezsek temelli alırmış elimizden. Suyuna gitmekte fayda var diyor."

"Adamla konuş, gerekirse biraz fazla para verelim, birkaç aylığına işlerini yaptıracak birini bulsun. İkna edebilirsin belki. Paragöz, şerefsizin teki ne de olsa."

"Belki... Denerim."

"Ben senin hesabına para gönderdim. Oradan ihtiyaçlarınızı karşılayın."

"Gerek yoktu ki, paramız yetiyordu."

"Olsun. Aklım sizde kalıyor zaten. Bir tek bu geliyor şu an için elimden."

* * *

Eve dönerken, Akgül'ün babasıyla yaptığımız konuşmayı düşünüyordum. Fazladan para vereceğimi söylememe rağmen adamı ikna edememiştim. Akgül henüz on altı yaşındaydı ve o adamın nüfusuna kayıtlıydı. Resmi olarak babasıydı. Uygulayıcısı olduğum yasalar, elimi kolumu bağlıyordu.

Eve girdiğimde, Melek heyecanla, Akgül ise ondan beklemediğim bir metanetle bekliyordu beni. Daha oracıkta, yüzümün halinden hakkında verilen hükmü anlamıştı.

Melek telaşla, "Ne oldu? İkna edebildin mi adamı?" diye sorarken, Akgül her akşamki rutini bozmadan "Hoş geldin abla," demişti. Kabanımı ve çantamı almış, yerlerine yerleştirmişti bile.

"Söylesene Zeynep, ne oldu?"

Derin bir iç çektim. Susacak, saklanacak bir şey değildi, ama nasıl söylenirdi?

"Götürecek beni Melek ablam. Başka da bir yolu yoktur."

Saydam yüzü içinde kopan fırtınaları ele verse de, metanetini korumayı sürdürüyordu. Kabullenmişti olacakları, Melek'e de kabullenmesini öğüt veriyordu.

"Ne demek götürecek Zeynep? Ne diyor bu kız?"

"Doğru söylüyor Melek. Ne dediysem ikna olmadı."

"Ama Akgül gitmek istemiyor. Değil mi Akgül? İstemiyorsun değil mi küçüğüm?"

"Kaderde ne varsa o, Melek ablam. İstemişim, istememişim ne fayda."

"Nasıl ya? Nasıl yani? Zeynep, yok mu bir yol?"

Başımı iki yana sallıyor, Melek'in bir an önce kabullenmesini istiyordum. Konuşmak zor geliyordu. Akgül'e, o istemediği sürece onu hiçbir yere göndermeyeceğimi söylemiştim. Verdiğim sözü tutamamıştım. Onun içine de umut tohumları ekmiş, tıpkı daha önce kendime yaptığım gibi hiçbirini yeşertmeyi becerememiştim. Kendime bile

hayrım yokken, hangi hakla yahut cesaretle, o küçük çocuğun yazgısını yeniden yazabileceğime hükmetmiştim?

"Birkaç ay canım, şu tarla, çayır işleri bitinceye kadar. Sonra yine geri geleceksin Akgül."

"Kısmet, Melek ablam"

Benim yerime bu kez Melek umut oluyordu Akgül'e. Melek bizim gibi değildi. Melek yenilgiyi bilmiyordu. Oysa Akgül tıpatıp bana benziyordu. Yaşadığı hayat öylesine gerçekti ki, her umut yeni bir aldanıştan öteye geçmiyordu. O an, Melek'e şükran duygularıyla bakıyordum. Çünkü benim Akgül'e söyleyecek en küçük bir teselli sözüm yoktu. Teselli edecek yüzüm yoktu. Başımı önüme eğmiş ellerime bakıyordum. Ellerimde taşıdığım yalnızca aşkın zehri değilmiş meğer. Ne zaman birine dokunsam, öldürüyordum.

33.

Hâkimlik-Savcılık stajım bitmişti. Elimdeki kura sonucuna bakıyordum. Narman adında bir yere tayin edilmiştim. Narman neresiydi? Nereye gidiyordum?

O güne kadar önce koza içinde, sonra esaret altında, sınırlar arasında yaşayan ben, bugün adını bile duymadığım bir yere uçuyordum.

"Erzurum," dedi yanımda oturan biri.

"Efendim?" diyerek döndüm.

"Narman'ın nerede olduğunu bilmiyorsunuz. Bakışlarınızdan belli oluyor."

"Evet, bilmiyorum."

"Erzurum'un ilçesidir. Şehrin kuzeydoğusundadır. Dağlarla çevrili olduğundan iklimi Erzurum'un merkezi kadar sert değildir. Yalnız bu 'sert değildir' ifadesi sizi yanıltmasın. Erzurum merkeze göre yapılmış bir kıyaslama bu, buralara göre değil."

"Siz, nasıl biliyorsunuz bütün bunları?"

"Basit, çünkü Erzurumluyum."

"Tesadüfe bakar mısınız?"

"Öyle gerçekten. Hayırlı olsun."

"Siz... Siz ne çektiniz?"

"Rize, Pazar."

"Sizin için de hayırlı olsun."

"Benim için iyi oldu. Ailem Erzurum'da. Rize yakındır bize. Çok memnunum o yüzden. Ya siz, memnun musunuz?"

"Evet, neresi olduğu hiç önemli değildi benim için."

O gün orada meslektaşıma da dediğim gibi, neresi olduğu önemli değildi. İlk andaki endişem ve merakım da geçmişti sayesinde. Artık bavulumu toplamaktan başka bir işim kalmamıştı o evde ve şehirde. Gürültüsüz, patırtısız bir gidiş olacaktı. Halam dışında vedalaşacak kimsem de yoktu. Arkadaşlarımla bağımı çok uzun zaman önce koparmıştım. Bunu, bilerek ve isteyerek yapmıştım. Arkadaşlıklar tehlikeli gelmişti bana. Bir zaaf anımda, mezara sakladığım sırrımı açık etmekten korkmuştum hep. Kuralar çekilirken, fakülteden birkaç arkadaşıma rastlamış, sitemlerine sessiz kalmıştım. Bundan böyle görüşme isteklerini de yanıtsız bırakmıştım.

Çünkü ben yeni bir hayat kurmak üzere gitmiyor, eskiyi terk ediyordum. Öyle alelacele de değildi üstelik. Yıllar var ki bu anı bekliyordum. Ancak bu salıverilmenin sonsuz bir özgürlük olmadığını da biliyordum. Yine de kalbimde, olağan vuruşlardan başka, yabancı üfürümler duyuyordum. Herkesten saklı tutmayı başardığım heyecanıma veriyordum bunu. Uçmayı herkesle birlikte öğrenmiş, sonradan kanadı örselenmiş, sürüden ayrılmak

zorunda kalmış bir kuşa benzetiyordum kendimi. Kanadım iyileşmemişti, ama göç mevsimi gelmiş, geçmişti. Menzile varamayacaktım belki, olsun. Göçmek onurumla, kalmaksa korkularımla ölmek demekti.

Zuhal Teyze'ye bir kutlama yemeği hazırlatmıştı Selim. Tabii ki bu şova halamı da dâhil etmişti. Hiç değişmiyordu. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Kontrolü elinde tutma hastalığı değişmiyordu. Ancak, bazı hastalıkları, özellikle en tehlikeli olanı, hızla ilerliyordu. Ayrılık vakti yaklaştıkça, Selim'in saplantısı yön değiştiriyor, içsel sevdası, dokunma dürtülerine yeniliyordu. Hiç beklemediğim bir anda, sessizce yanımda beliriyor, saçlarımı okşamak yahut elimi tutmak için fırsat kolluyordu. Onu elektriğe tutulmuşum gibi hızla itiyor ve yanından kaçıyordum. Evin içinde, onsuz ve güvende olabileceğim tek yer odamdı. Hatırlamak bile ne kadar acı veriyordu şimdi bana. Bazen insan o kadar yalnız kalıyor, o kadar güçsüz düşüyordu ki, basit bir kapı kilidinden medet umuyordu.

Sinirlerim dayanmıyordu artık. Bazen ellerime önleyemediğim titremeler geliyor, bazen dişlerim birbirine vuruyor, bazen de nefeslerimin ritmi, seyri bozuluyordu. Kimi zaman yalnızken, kimi zamansa evde çalışanların ya da halamın önünde oluyordu bunlar. Uzun bir süredir doktora gidiyor, iflas etmiş benliğime bir yön, bir hedef ya da yeni bir kimlik arıyordum. Beni için için kemiren kurdu kimse görmüyordu elbette. Herkes bedensel zayıflığıma ve yorgunluğuma veriyordu.

"Kuş kadar yiyorsun da ondan," diyordu Zuhal Teyze. Halam da onu onaylıyordu.

Kuş kadar yediğim doğruydu. Ağzıma attığım lokmalar parçalanıp küçülmek yerine büyüyordu. O geceki kutlama yemeğinde de durum buydu. Çatalımın ucuyla aldığım kırıntıları, Selim'in şarap koleksiyonunun en kıymetli parçalarından biriyle yutuyordum. Sessizdim. Halam için o masada oturuyor, Selim'in bitmek bilmeyen söylevlerini dinliyordum.

"Bu büyük bir zafer, Asuman Hanım."

"Sizin de büyük payınız var, Selim Bey."

"Aman efendim, estağfurullah. Biz üzerimize düşeni yaptık. Başarı Zeynep'in ve bana bu gururu yaşattığı için ona içiyorum."

O gece, kim bilir kaçıncı kez kaldırıyordu elindeki zafer kupasını. Halam da sırf nezaketinden, ona eşlik ediyordu. Bense gecenin başından beri yüzümde asılı duran ve artık başımı ağrıtmaya başlayan sahte tebessümle, Selim'in uzattığı kadehe kadehimle bile olsa dokunmak istemiyordum.

"Anılarımda bu geceye çok özel bir yer vereceğim."

"Sahi, nasıl gidiyor Selim Bey? Okuyabilecek miyiz yakın zamanda?"

"Bilemiyorum Asuman Hanım, yakın zamanda mı olur, yoksa hiç mi basılmaz o anılar, inanın şimdilik kesin bir karar vermiş değilim."

"Aa, ama neden?"

"Bir süre daha beklemek hususunda Zeynep'e söz verdim. Biliyorsunuz, o da bu anı kitabının başrol karakterlerinden biri. Zeynep, hayatımızın bu şekilde ortaya

dökülmesinden pek hoşnut olmayacağını ifade etti, ben de bunu ciddi ciddi düşüneceğimi ve değerlendireceğimi söyledim ona."

Birden soluklarımda değişiklik başladı. Kalbim uzun bir koşudaymışım gibi deviniyordu. Ellerimi kontrol ettim, titreme yoktu. Çenemde ya da dişlerimde de bir kıpırtı yoktu. O anki nöbet, kalbimde saklı duruyordu. Yerimden kalktım aceleyle. Salonun kasvetli havasında ihtiyacım olan ferahlık duygusu yoktu.

"İzninizle," dedim. Belki de diyememiştim. Dudaklarım kıpırdamıştı ve ben konuştuğumu sanmıştım.

O an Selim konuşmayı bırakmıştı. Yaşadığım şokun farkındaydı. Bana bakıyordu ölümcül bir soğuklukla. Aslında beni değil, avında açtığı yarayı gözlüyordu.

Selim o gece benimki yerine, kendi zaferini kutluyordu. Anlamak hiç de zor değildi. Bizi, o yüzden o masaya toplamıştı. Bu bir uyarı atışıydı ve bu hamlede silah olarak halamı kullanmıştı.

Balkona çıktım. Oturduğumuz ev şehir manzaralı olmasına rağmen şehri göremiyordum. Bütün ışıklar sönmüş, bütün sesler kesilmiş, hayat durmuştu sanki. Gökyüzünde ne ay, ne de yıldızlar vardı. Benim için her yer zifiri karanlıktı. Yalnızca arkamda kalan salonun ışıkları yanıyordu. Balkondaki koltuklara doğru yürürken, arkamdan vuran o ışık yol gösteriyordu bana. Koltuğa çöktüm, arkama yaslandım. Gözlerimi yumdum ve kendimi göğsümdeki temponun insafına bıraktım. Doktorun söylediği nefes egzersizlerini uyguluyordum.

Selim'in az önce yaptığı altın vuruşu düşünmemeye çalışıyordum bu arada, ama mümkün müydü? Halama ne zaman ve nasıl bahsetmişti bu anı kitabından? Buna neden gerek görmüştü? Neden yapmıştı?

Eskiden halama kabalık etmese de, kibarlık ettiği de söylenemezdi. Daha çok kayıtsızdı. Aralarındaki diyaloglar sınırlıydı. Hatır sorar, sonrasındaysa yalnızca vedalaşırlardı. Halam evimize sık sık gelmesine rağmen, Selim hep bir bahane bulur ve yanımızdan ayrılırdı. Çünkü halamın varlığına katlanamazdı. Son yıllardaysa, farklı davranıyordu. Uzaktan bakan biri Selim'in halama gerçekten değer verdiğini sanırdı. Ben ve elbette halam da yadırgıyorduk bu durumu. Buna rağmen altında art niyet aramıyorduk. Daha doğrusu, kurcalamıyorduk fazla. Söz konusu Selim olunca, halam da, ben de ürkek oluyorduk.

Daha bizimle tanıştırıldığı ilk gün, anneannemlerin verandasında huzura kabulü sırasında, halamın benim öz babama benzediğimi söylemesi ve bunu Selim'in küstahça kalkmış iki kaşının ortasına bir mızrak gibi yerleştirmesi, ikisi arasındaki ilişkinin hem başlangıcı, hem de sonu olmuştu. Selim ve halam o gün ve o konuşmadan sonra birbirlerine karşı hem temkinli, hem tetik durmuş, iki ezeli düşman gibi asla uyumamışlardı. Aslında şimdi de değişen bir şey yoktu. İkisi de hâlâ o yaz günü, o verandada tanıştırılan, iki yabancıydı. Onları birbirine ölmüş bir adam bağlıyordu. Babam... Biri onun hayali, diğeri hayaletiyle yaşıyordu o gün bugün.

Şimdi Selim'in halama karşı neden bu denli değiştiği gün gibi ortadaydı. Onu adeta bizim evin bir parçası

haline getirmişti. Bu sonradan gelme yakınlığın sebebiyse, iyi niyet değildi. Aksine, halamı kötü emellerine alet etmek, dolu bir silah gibi sürekli bana karşı doğrultmaktı. Başarmıştı da... Bir kez daha, önce uyutmuş, sonra feryat figan uyandırmıştı beni.

Selim'le baş etmem mümkün değildi. Sanki nabzımın bir yerinde sinsice atıyor, beni, benden önce davranarak kontrol altında tutuyordu. Ben en büyük hatayı en başında yapmıştım. Selim'in gerçek yüzünü saklamakla en büyük kötülüğü etmiştim kendime. Sırrı sırlarla örtmüş, yalanı yalanlarla kapatmaya çalışmış, yaşadığım hayatı bataklığa çevirmiş ve boğazıma kadar batmıştım. Doğru düşünebilme olgunluğuna eriştikten sonraysa, geç kalmıştım. Şimdi Selim'in blöfünü görsem, elimde sakladığım kozları ortaya sürsem ve önce ben başlasam Selim'in adına 'anı' dediği çirkefi anlatmaya... "Yıllar önce bir gün," diye söze başlasam, nasıl inandıracaktım halamı masumiyetime? Ben suçsuzluğumu kendime bile kanıtlayamamıştım. Daha kendimi bile inandıramamıştım. Bu kavga ve kargaşa içinde, içimde diğer bir ben yaratmıştım. Ona göre, zehirli bir tohumdum. Uğursuz varlığımla annemin mutluluk bahçelerine girmiş, kendime bir yer edinmeye çabalarken, annemin hayatını talan etmiştim.

"Zeynep?"

Dalmıştım. Halamın sesiyle irkildim. Kalbimdeki zorlama bitmişti ve ben fark etmemiştim.

"Efendim halacığım."

"Ne oldu çocuğum? Neden gelmiyorsun içeriye?"

"Biraz başım döndü, hava almak için çıktım. Dalmışım. Özür dilerim."

"Selim'in şarabı çarptı zahir."

Elini ağzına kapatıp usulca kıkırdamıştı. Selim'in şarabı beni değil, ama onu çarpmış görünüyordu. Zavallı halam... Acıyordum ona da. Bize yakın olabilmek için düşmanıyla aynı kaptan su içiyordu yıllardır. Oysa Selim'i vakitsiz kaybettiği kardeşinin tahtına oturmuş, sevdiklerini elinden almış zalim bir krala benzetirdi. Olan bitenin farkında bile değildi halam, acımam bu yüzdendi. Selim, kardeşinin sevdiklerini almakla kalmamış, onları kimsenin bulamayacağı, dipsiz bir zindana hapsetmişti.

"Gidiyorum ben Zeynep. Geç oldu. Selim Bey bir taksi çağırıyor şimdi."

"Mustafa yok muymuş?"

"Onu erken göndermiş. Zuhal'e de izin vermiş bu gece."

Ayağa kalmış ve halama sıkıca sarılmıştım. Onu hep sevmiştim. Ancak o geceki kadar içten sarıldığım olmamıştı. Sonradan, bunun önsezilerimin bir uyarısı olduğunu anladığımdaysa yine geç kalmıştım. Keşke o gece onu göndermeseydim ya da "Beni de götür," diyebilseydim.

Keşke...

34.

"Vay başıma gelen, vay ki vay... Topraklar başına Hasan, vay ki vay... Ziyan ettin sabiyi."

Adliye kapısından girdiğim an koridorun ortasında taş zemine oturmuş, yumruk yaptığı elleriyle dizlerine, göğsüne, kafasına vuran, dövünen ve avazı çıktığı kadar haykıran, kendine söven, sayan Hasan Amca ile karşı karşıya gelmiştim. Adliye çalışanları etrafını çevrelemiş onu teskin etmeye çalışıyordu. Kalabalığı yararak oluşturdukları etten çemberin içine girdim.

"Ne oldu? Ne olmuş?" dedim telaşla.

"Sorma Hâkime Hanım," dedi kalem memurlarından Hüsniye. "Sorma."

Merakımdan deliye dönmüştüm. Hüsniye'den çıkaracaktım bütün hıncımı. "Sorma," ne demekti? Bu durumda, böyle saçma bir şey söylenir miydi?

"Ne demek sorma, biri anlatsın bana. Ne oluyor?"

Öfkeyle, avazım çıktığı kadar bağırmıştım. Bir anda Hasan Amca dâhil herkes susunca fark etmiştim sesimin şiddetini. Erdem koluma girdi o sırada. "Gel Zeynep," dedi yavaşça kulağıma. "Odaya geçelim ben sana anlatayım."

Hasan Amca ile göz göze geldik. Bitmiş tükenmişti ihtiyar canı. Gözlerinde bir anlık bir serzeniş gördüm. Banaydı. Doğruca bana. Bir sitemi vardı. Bu bana bir mesajdı. Ama neydi, nedendi?

"Erdem, anlat ne olur?"

Kapıdan girer girmez dayanamamıştım daha fazla. Bir an evvel suçumu öğrenmek istiyordum. Çünkü Hasan Amca'nın gözlerindeki ifade gözlerimden silinmiyor, hatta canımı yakıyordu.

"Dinle şimdi," dedi Erdem. Yumruklarını sıkıp açıyordu. Bunca yıllık savcıydı ve her tür olayla karşılaşmıştı. Ancak o günkü her neyse, biraz farklıydı. Hem şaşkın, hem de fazlasıyla üzgündü.

"Karkız?" dedim fısıldayarak. Sonunda o anlatmadan ben halkaları birbirine geçirmeyi akıl etmiştim. Hasan Amca'nın hali, Erdem'in tavırları, Hüsniye memurun *sorma* demesi, kalabalığın benden kaçırdığı bakışlar...

"Akgül'e ne oldu?" dedim Erdem'e.

"Akgül gözaltında, Zeynep."

"Ne?"

"Emniyette, sorguda."

"Neden?"

"Birini vurmuş."

"Nasıl?"

"Kasten birini vurmuş Akgül."

Yer ayaklarımın altından kayıp gitti. Karkız, kimsenin yüzüne bile dosdoğru bakamazken, kasten birine zarar verecek... Olacak iş değildi bu. Kimse inandıramazdı beni.

"Şaka mı bu?"

"Keşke öyle olsaydı Zeynep. Keşke öyle olsaydı ve gülüp geçseydik. Az sonra buraya getirecekler."

"Kimi vurmuş?" derken odamdaki sekreter sandalyesine oturdum. Zira en yakınımda o vardı. Ayakta ve dik duramıyordum. Bir kez daha bedenimle beynim arasında bir kopukluk oluşmuştu. Annemin hastalığını öğrendiğim akşamüzeri de aynı durumu yaşamıştım.

"Üvey babasını."

Gözlerimi yumdum. Böyle bir hikâye daha hatırlıyordum ben. Hatta bunun gibisini çok iyi biliyordum. Ancak o an, iki hikâyeyi birbirine benzetmek yerine ayırmam gerektiğini de biliyordum. Karkız'ın durumuna odaklanmak zorundaydım.

"Neden peki?"

"Akgül bu konuda bir şey söylemiyormuş. Sadece 'Ben vurdum,' diyormuş."

"Sen görmedin mi Akgül'ü?"

"Nöbetçi savcı Osman'dı. Onu çağırmışlar."

"Kıza ne yapmış Erdem?"

"Sağlık muayenesine gönderilmiş Zeynep. Henüz ben de bilmiyorum, ama az sonra öğreniriz."

"Neyle vurmuş?"

"Koyunların yünlerini kırktıkları bir makas vardır, onunla."

"Nerede?"

"Ahırda."

"Ölmüş mü?"

"Hayır."

"Zeynep," dedi Erdem, derin bir soluğun ardından. "Bu kız nasıl yaptı bu işi? Onun bir gün sanık sandalyemizde oturacağı, kimin aklına gelirdi?"

Erdem başını inanamadığını ifade eder gibi sallarken, kapım önce hafifçe vuruldu, ardından açıldı. Kalem Müdürü elinde dosyalarla başını uzatmıştı. Gün gerçek anlamda bir kara haberle başlamıştı bizim için, ancak rutini değiştirmeye yetmemişti. Akgül'ü bu gece yarısı tüketen hayat, bu sabah hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Zaten yaşam dedikleri olgu, sanıldığı kadar karmaşık değildi. Üzerinde kafa yormaya, fikir yürütmeye, tez yapmaya, kitap yazmaya gerek yoktu. İnsanın doğası üzerine kurulmuştu düzen. Kimileri acımasız, kimileri savunmasızdı. Yazık ki, bu kadar basitti.

"Ne yapacağız Erdem? Akgül mecbur kalmadan böyle bir şey yapacak biri değil."

"Biz davaları, insanların karakterine bakarak sonuçlandıramayız Zeynep. Nedenlerden ziyade sonuçlara uygun hükümler veririz."

"Nedenler de önemlidir."

"Elbette önemlidir, ama adalet böyle işlemez. Sen böyle konuşursan, hukuku bilmeyenler ne der? Ortada bir suç

var. Akgül'ün defalarca kabul ettiği bir suç üstelik. Osman üşenmemiş ve saymış. Beş sayfalık metinde, tam 43 kez *vurdum*, demiş Akgül."

"Şoktadır Erdem, gözümün önüne getirebiliyorum o halini."

"Ben de aynı şekilde düşündüm. O şokla durmadan sayıklayıp durmuştur."

"Avukat tutmalıyız. Tanıdık biri olsun. Senin şehir merkezinde bir arkadaşın vardı. Onu arasan. Ücretini ben ödeyeceğim."

"Olmaz."

"Neden? Neden olmasın?"

"Zeynep, seni anlıyorum. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum. Ben de, biz de seviyoruz tıpkı senin gibi. Ama biz burada onun dostları, akrabaları olarak bulunmuyoruz şu anda. Aklını başına topla lütfen. Kurmaca bir mahkeme mi yapacağız? Hâkim sen, savcı ben, avukat en yakın dostum, sanıksa kızımız gibi sevdiğimiz Akgül. Aklayıp gönderecek miyiz, suçu sabitken? Bizim işimiz adaleti korumak Zeynep, Akgül'ü değil."

"Onu kim koruyacak peki?"

"Adalet."

İlahi adaletin korumadığı bir kızdan bahsediyorduk. Hukukun adaletinin de onu değil, zalimken mağdur duruma geçmiş olan zihniyeti koruyacağını biliyorduk. Koridordan bir haykırış yükselene dek konuşmadık bir daha. Sesi duyduğumuzda birbirimize baktık. Hasan

Amca'nın feryadını ikimiz de tanımıştık. Akgül'ü getirmiş olmalıydılar.

Benim gözlerim dolu dolu olmuştu. Erdem ise, boğazındaki düğümle savaşıyordu.

Ne yapacaktım? İçimden geldiği gibi, koşup sarılacak mıydım Karkız'a, yoksa mesleğim gereği tarafsız mı kalacaktım? Neden anlatmamıştı ki bana? O kadar üzerine gitmiştim oysa. Neden açmamıştı derdini? O zaman köyüne göndermemek için bir gerekçemiz de olurdu. O bu duruma gelmeden, bu yarayı almadan biterdi her şey.

Ah Akgül, Ah Karkız... Ben yapamamıştım, sen susmasaydın keşke... Sen bana güvenseydin, ben sana inanırdım.

Kapı yine vuruluyordu. Erdem boğazındaki düğümü yenmeyi başarmış olmalıydı. "Girin," dedi benim yerime.

"Savcım, Akgül Çağlar'ı getirdiler. Sizi bekliyorlar."

"Benim odama alsınlar, geliyorum."

"Onu görmeliyim Erdem. Lütfen."

"Bekle Zeynep, ben uygun bir an ayarlayıncaya kadar burada bekle. Akgül geldiyse, hasımları da gelmiştir. Geceden beri emniyet binasının etrafında bekliyorlarmış zaten. Sen şimdi onu görünce duygusal davranacaksın ve bu doğru olmayacak."

"Ona zarar vermelerine engel ol Erdem. İncitmesinler daha fazla."

Telefonum defalarca çalmış, olayı duyan, Akgül'ün benim için değerini bilen herkes aramıştı. Güven dışında herkes... Ben onu aramaya çalıştıysam da sonuç alamamıştım.

Ulaşamıyordum ona. Güven'in sesine en çok ihtiyacım olduğunda onu bulamıyordum.

Erdem'den de bir haber gelmemişti henüz. Akgül'ü görememiştim. Odamdan dışarıya çıkmamıştım. Kapının önüne birini oturtmuş, kimseyi yanıma sokmaması için kesin talimat vermiştim. Yememiş, içmemiştim. Yine ele geçirmiştim kendimi, dört duvar arasından daha derine kapanmıştım. Bu kez yalnız değildim. Akgül geçmişimin kilidini kırmış yanıma gelmişti. Onun elinden tutmuştum. Onunla, arkamda bıraktığım dünyaya geri dönmüştüm. Kâbuslarımı yeniden görüyordum. Bazen ben oluyordum o kız, bazen yerime Akgül'ü koyuyordum. Beni ölesiye korkutan uçurumların kenarlarında Akgül'le birlikte, el ele yürüyordum.

Bu nasıl bir rastlantıydı? Bizi bir araya getiren neydi? Kadere inanmazdım. Yaşadığım hiçbir şeyi kadere bağlamamıştım. Sorumluluğu ona yükleyip, kaçmamıştım. Sırf bu yüzden ikiye ayrılmış, iki kadın yaratmıştım kendimden. Bir yanımla kendimi aklarken, bir yanımla suçlamıştım. Peki ya bu neydi? Salt *tesadüf* demek, bu olağanüstülüğü tanımlamaya yeter miydi?

Bir mesaj sinyali gelince telefonumu iki parmağımın arasında sürekli çevirip durduğumun farkına vardım. Bir Erdem'den haber bekliyordum, bir de Güven'in aramasını... Erdem'den geliyordu mesaj. "Gelebilirsin," yazıyordu.

Uzun koridoru geçerken etrafıma bakıyordum. Ortalık sakindi; bağıran, çağıran yoktu. Çalışanlar dışında kimse yoktu etrafta. Erdem'in Akgül ve beni görüştürmek için özellikle böyle bir an beklediğini tahmin ediyordum.

İçeriye girdim. Erdem ve Akgül, masanın önündeki koltuklarda oturuyordu. Ben girince Erdem kalktı. Yerini bana bıraktığını işaret ediyordu.

Erdem odadan çıktığında, Akgül huzursuzca kıpırdanmış ancak yüzüme bakmamıştı. Akgül'ün başının eğik olması beni şaşırtmamıştı. Çünkü o, böyle bir suç işlemeden çok önce suçlu olduğuna inandırılmıştı. Sahi, ilk ne zaman eğilmişti o yüzler? Bu dramlar ilk ne zaman başlamıştı? Neden kimse görmüyordu? Yaşananlar bu denli somutken, suçu kadere, kısmete, talihe, mal etmek nasıl bir körlük, nasıl bir kaypaklıktı?

Koltuğun yanında yere çömeldim. Ellerine uzandım. Kaçırdı benden ellerini. Yüzü al al olmuştu. Gözyaşları yol yol olmuştu. Bir gecede, yaşamak zül olmuştu ona.

"Akgül'üm," dedim.

Ağlamaya başladı. Başını diğer yana çevirdi. Gözlerini kaçırıyordu benden.

"Yüzüme bak Karkız'ım," dedim yakararak.

"Utanıyorum," dedi fısıldayarak. Burnunun ucundan bir damla yaş düştü. Yerden kalktım. Ortadaki sehpaya oturdum. Yüzünü bana doğru çevirdim. Gözlerinden, burnundan süzülen suları sildim ellerimle. Annesi değildim ben onun, ama o an onu ben doğurmuşum gibi hissediyordum. Alnımı alnına yasladım. Gözlerimizi kapattık. Birlikte ağladık. O henüz bilmiyordu, ama ikimiz de aynı yolun yolcusuyduk. Aynı sebeple, birbirinin aynı yaşlar döküyorduk.

"Neden anlatmadın bana?" dedim.

"Utandım," dedi.

"Sana dokundu mu?" dedim.

Yaşları alevlendi. Kızarmış gözlerinden, kızgın lavlar akıyordu.

"He," dedi.

"Yeni mi başladı?"

"Yok."

"Hep mi böyleydi?"

"He."

"Kimseye söylemedin mi?"

"Yok."

"Dün gece ne oldu Akgül?"

Başını iki yana salladı. Anlatmak zordu; biliyordum, anlıyordum. Ama anlatması gerekiyordu.

"Akgül'üm, ne oldu dün gece?"

"Diyemem."

"Bana söyle, ne olur söyle güzelim. Seni deliye döndüren bir şey olmalı. Daha önce olmayan bir şey."

Başını iki yana sallamaya devam ediyordu. Gözlerini sımsıkı yummuştu. Orada bir şeyler görüyor hatta yeniden yaşıyordu.

"Daha önce istemediği bir şey istedi senden, değil mi?"

Ellerini kulaklarına kapattı. Dilini dişlerinin arasına sıkıştırdı. Konuşmamak için dilini koparmaya razıydı. Omuzlarından tutup sarstım onu. Hırsla sarstım. Gözlerini

açtı. Kollarımı uzattım, bedenime çektim başını. Geri çekilmedi. Sokuldu. Hıçkırmaya başladı.

"Sen anlatmasan da, ben biliyorum."

Sesli sesli ağlıyordu. Başı göğsümde inip kalkıyordu.

35.

Kulağımın içine, hızlı hızlı, kesik kesik çırpınan soluklar doluyor, karnım, belim, kasıklarım ağır bir yük altında eziliyordu. Zapt edilemez bir sertlik bacaklarımın arasını zorlarken, midem kusma refleksiyle kabarıyordu. Bilincimi hızla yerine getiren de, bedenimin bu ilkel dürtüye gösterdiği tepki olmuştu. Sanki bir ışık parlayıp aydınlatmıştı zihnimin uykudaki yüzünü. Gözlerimi açtım. Olup bitenin farkına varmıştım. Ancak, bu çok daha korkunçtu. Çünkü kıpırdayamıyordum. Bedenim bana ait değildi. Elimi, kolumu, bacaklarımı oynatamıyordum. Konuşamıyordum hatta. Bağıramıyordum. Sadece, evet sadece izliyordum.

Selim'di.

Yanağımda beni kendimden geçiren tokadının izi, sızısı duruyordu. Bana vurmuştu. Sert bir tokattı ve düşerken başımı çarpmıştım. Bayılmış olmalıydım. Ancak, artık baygınlık uykusundan uyanmıştım. O halde neden hareket kabiliyetimi yitirmiştim? Neden konuşamıyordum? Neden? O timsah yaşları dökerken, ben kurbanlığıma bile ağlayamıyordum, neden?

Hazla kapanmış gözleri... Alkol kokulu nefesi... Sesi...

Bir ara başını kaldırdı ve yüzüme baktı. Bakıyordu, ama beni görmüyordu. Görmediğinden emindim. Çünkü göz bebekleri olması gereken yerde yoktu. O iki ışığın yerinde, koyu gri sisler duruyordu. Biri yanağıma, biri dudağımın üstüne, iki damla yaş düştü. Ağlıyordu. Onu ilk kez ağlarken görüyordum.

Ağlarken, bir yandan da özür diliyordu. Yalvarıyor, onu affetmemi istiyordu. Bir an beni bırakacağına dair umutlandım. Oysa geri dönüşü olmayan bir yola girmişti. İşittiğim son fısıltılar bunu anlamama yetmişti. "Artık çok geç," demişti kederle. "Çok geç."

Başladığını bitirmeye kararlıydı. Üzerimdeki giysileri çıkarırken, daha seri ve sert davranıyordu. Başımı dehşetle iki yana sallıyordum. Boğazım, dilime ulaşmayan çığlıklarla dolmuştu. O zaferine doğru emin adımlarla yürüyordu. Bense yatağımın üzerine atılmış kirli bir çaput kadar hareketsiz duruyordum. Gözlerimi sımsıkı yumdum. Artık hiçbir şey görmek istemiyordum. Böylesi dayanılır gibi değildi. O an en çok istediğim şey, az önce geri gelen bilincimin beni sonsuza kadar terk edip gitmesiydi.

Gitmişti de...

Sonsuza kadar olmasa da, bir süreliğine...

* * *

O gecenin devamını hiçbir zaman hatırlamak istemedim. Ta ki, Akgül'ün olayını duyduğum o kış artığı, soğuk bahar sabahına kadar. Daha fazla saklanamamıştım

kendimden. Akgül kollarımın arasında ağlarken, ben de dehşet dolu bir gecenin kor anıları üzerinde yürüyordum.

* * *

Sabah uyandığımda, evdeydim. Üzerimde geceliğim vardı. Saçlarım nemliydi ve vücudumdan sabun kokuları geliyordu. Her şey normal görünüyordu. Tek şey hariç... Kendi odamda değildim. Misafir yatak odalarından birindeydim. Oraya nasıl geldiğimi hatırlamıyordum. Banyo yaptığımı da... Odamdan geceliğimi aldığımı da... Aklım başıma geldikçe, hiçbir şeyin normal olmadığı da ortaya çıkıyordu. Bölük pörçük görüntüler ve sesler işitiyordum. Sanki içimde başka biri vardı ve sürekli konuşuyordu. Ancak ne söylediği anlaşılmıyordu. Yine bir kâbus görmüş olmalıydım. Uykumun en derin anında kalkmış ve oraya gelmiş olmalıydım. Peki ya banyo yapmış olmam. Onu nasıl açıklayacaktım?

Yataktan kalktım. Kayıp zihnime bir ışık tutabilmek için odanın banyosuna girdim. Etraf derli topluydu. Kirli sepetini açtım. Boştu. Aynanın önünde durdum. İrkildim. Sanki yüzümü ilk kez görüyordum. Hayatını görme engelli geçirmiş birinin ameliyat sonrası ilk aynaya baktığı an hissettiği duygu da bu olmalıydı. O yüz bana hiçbir şey ifade etmiyordu, benimmiş gibi gelmiyordu. İri, hareli gözlerim, iki derin çukurun içindeydi. Yanaklarım çökmüştü. Zayıflamıştım. Sanki bir gecelik değil, yüzyıllık uykudan henüz kalkmıştım.

"Zeynep?"

Bir gariplik daha... Ben bile bana yabancı gelirken, Zuhal Teyze'nin sesini tanımıştım.

"Hah, burada mıydın kızım? Kahvaltın hazır."

"Selim?"

Onun adını neden anmış, neden sormuştum, bilmiyordum. Belki de hâlâ konuşamıyor olduğumu sanıyordum.

"Selim Bey odasında, dinleniyor. Sabah geldiğimde Doktor Mahmut Bey buradaydı."

"Neden? Ne olmuş ki?"

"Galiba Selim Bey gece düşmüş. Sen duymadın mı seslerini?"

Omzumu kaldırıp indirdim. Duymamıştım. Duyduysam bile, hatırlamıyordum. Kafamın içinde kapalı bir kutu vardı ve ben bazı şeyleri onun içine tıkmıştım. Belki de kutu falan yoktu, ben gecenin bir kısmını silip atmıştım.

"Nereden düşmüş?"

"Ay, ne bileyim kızım? Tersliği üstünde zaten... Odaya kimseyi sokmuyor, doktordan başka. Sahi, sen neden burada uyudun? Senin odanın kapısı da kilitli. Neyse, ben iniyorum bir sürü işim var. Sen de hazır olduğunda inip, kahvaltını yap, emi güzel kızım. Bak bir deri, bir kemik kaldın."

Neden orada uyuduğumu bilmiyordum ki... Odamın kapısının neden kilitli olduğunu da bilmiyordum.

Başımı ellerimin arasına aldım ve şakaklarıma masaj yaptım. Bir an önce ayılmalı ya da her neredeysem geri dönmeliydim. Bir sürü işim vardı. Hazırlanacaktım. Kış geliyordu ve herkes gideceğim yerin kışına hazırlıklı olmamı söylüyordu. Alışveriş yapacaktım. Yola çıkacaktım. Kaçacaktım. Kurtulacaktım. Yoksa geç mi kalmıştım?

Hayır. Bu kadar dayanmışken, bundan sonrasında hiçbir şeyin, hiç kimsenin beni durdurmasına izin veremezdim. Bedelini fazlasıyla ödemiştim bu özgürlüğün, vakit kaybedemezdim artık.

Yüzümü yıkamak için lavaboya eğilirken, yine aynaya ilişti gözlerim. Gariplikler bitmiyordu. Yüzüm henüz suya dokunmamış olmama rağmen ıslaktı. Gözlerim durgun, dingin, alttan alttan kaynayan bir pınardı. Doldukça boşalıyordu. Bunun dışında ne ses, ne hıçkırık, ne kıpırtı, ne de göğsümde sızı... Ağladığıma dair en ufak bir belirti yoktu. Sanki bir kaya çatlamış, içindeki su ortaya çıkmıştı.

Selim'i o geceden sonra bir daha görmedim. Göremezdim. Annemle de vedalaşmadım. Odasının kapısını açtım, sadece uzaktan baktım. Ona söyleyeceğim bütün veda sözcükleri dilimde acılaşmıştı. Hem utanıyordum annemden, hem hissettiğim utancı alt eden güçlü bir hınç duyuyordum. Selim'le ışıltılı bir dünya kurmuştu kendine. Beni içine attığı ateşin aydınlattığı, ışıltılı bir dünya... Benim yandığım ateş, onu kör etmişti. Beni korumamış, bir başıma bırakmıştı o nârın ortasında.

Bahçe kapısından çıktım. Arkama bile bakmayacaktım, ama bir ses duydum. Döndüm. Kimse yoktu. Sadece doğa kıpırdıyordu. Bulutlar grileşmiş iri parçalara bölünüyordu. Ağaçlar sallanıyor, hazan son yapraklarını döküyordu. Belki de yarın sabah uyandıklarında, kış gelmiş olacaktı buralara. Bense gitmiş olacaktım. Heba olduğum eve baktım, kırgın, yaralı... Her bir duvarına acılarım asılmıştı, her bir taşına gözyaşım dökülmüştü, her bir köşesine

sitemim, ahım dağılmıştı. Yine de, beni durduran sesin o evin içinden bir yerlerden geldiğini hissediyordum.

"Hoşça kal anne," dedim penceresine bakarak...

Onu seviyordum. Hem var, hem yoktu annem. Onu özlüyordum. Kalsam da, gitsem de, yaşasa da, ölse de, ben yaşadığım sürece özleyeceğimi biliyordum. Ne hınç, ne kızgınlık, ne de kırgınlık... Bazen hiçbiri yetmiyordu. Kimi sevgileri öldürebilmek için, ölmek gerekiyordu.

"Hoşça kal."

36.

Elimdeki anahtarı ve çantamı taş zemine bıraktım. Çizmelerimi çıkardım. Kabanımı da... Eteğimin fermuarına uzandım. Gömleğimin düğmelerini çözdüm. Külotlu çorabımı, iç çamaşırlarımı... Çırılçıplak kalmıştım. Eve girerken, istediğim tek şey sıcak bir banyo yapmaktı. Oysa bir anda her şeyi unutmuştum.

Anahtarımın ve üzerimdeki diğer her şeyin düştüğü taş zemine oturdum. Sırtımı kapıya yasladım, bacaklarımı göğsüme çektim. Çenemi dizlerime dayadım. Gözlerim nicedir karşı duvara sabitlenmişti. Sürdürdüm. Üşümüştüm. Çok üşümüştüm. Buna rağmen Güven'in bana söylediği türkülerden biri dolanmıştı dilime. Dişlerim birbirine vururken, inatla, ısrarla aynı satırları tekrarlıyordum.

Başa çıkamamıştım. Çıkamıyordum. Gerçeklerin dayanılmaz ağırlığı altında un ufak olmuştum. Akgül içeridedi, bense dışarıda... Oysa ben de Selim'i vurmuştum. Kaza değildi o gece olanlar, Selim bir yerden düşmemişti. Ben her nasılsa silmiştim yaşananları, o ise saklamıştı. Bir kaza demişti eve çağırdığı en yakın dostu olan doktora. O sırada bana misafir odasına gitmemi, orada saklanmamı emretmişti. Örtbas etmişti olan biteni. Böyle yaparak

hangimizi korumuştu acaba? Kendi onurunu mu, yoksa benim iffetimi mi?

Kulağıma zil sesi geliyordu. Bense dört yanım sanrı, öylece duruyordum. Donmak üzereydim, hatta belki de donmuştum. Kapının kilidi mi çevriliyordu, yoksa bana mı öyle geliyordu. Yoksa yine o dehşet gecesine geri mi dönüyordum? O gece de kapı kilidinin tıpkı böyle...

Kapı itiyordu beni, bense arkama yaslanarak direniyordum. Bir erkek sesi işitiyordum derinlerden gelen.

"Zeynep."

Bir yandan da aynı türkünün aynı satırlarını tekrarlıyordum.

Öten bülbül senin yuvan mı yoktur?

Yoksa benim gibi derdin mi çoktur?

"Zeynep neler oluyor? Zeynep, benim."

Kapı, beni bir taş gibi sürükleyerek aralandı. Bir erkek ayağı kapı ile eşik arasına girdi. Direniyordum, ama benden güçlüydü. Kazanması an meselesiydi. Gözlerimi yumdum. Yetmedi, başımı dizlerimin arasına soktum. Geleni görmek istemiyordum.

"Aman Allah'ım, Zeynep!"

İçeri girmeyi başarmıştı. Bir kez daha, kazanmıştı. Sonrasını bir kez daha yaşamak...

"Hayır, hayır... Hayır..."

Sımsıkı kapattığım gözlerimi bir kez daha açtığımda yatağımdaydım. Cezbeden bir sıcaklığın koynundaydım. Yanımda biri vardı. Beni tıpkı bir bebek gibi sarıp

sarmalamıştı. Oda zifiri karanlık olmasına rağmen, kokusundan tanımıştım; Güven gelmişti.

Usulca biraz sokuldum ona. Uyandırmak, bana verdiği o sessiz, sözsüz huzuru bozmaktan korkuyordum.

"Zeynep," diye fısıldadı. Ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. Uyandığımı belli etmeli miydim, yoksa yüzleşmeden kaçmalı mıydım? Güven kıpırdadı bu kez. Yavaşça ve dikkatlice arkasına döndü ve başucu lambasını açtı. Böylece beni kararsızlıktan da kurtarmıştı. Yeniden bana döndüğünde açık gözlerim ve buruk bir tebessümle karşıladım Güven'i.

"Çok şükür," dediğini duydum.

Işık arkasından vuruyordu ve yüzünü net olarak göremiyordum. Yalnızca gerginliğini hissediyordum bedeninin. Uzandığı yerden doğruldu ve oturdu. Elimi bırakmamıştı. Avuçlarının arasında tutmaya devam ediyordu. Az önce arkasında kalan ışık artık ikimizi de yeterince aydınlatıyordu. Taş gibi bir ifadesi vardı. Ne hissettiği, ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"İyi misin?" dedi yine fısıltıyla.

Başımla onayladım. Dilim damağım kurumuştu. Kirpiklerimi oynatmakta zorlanıyordum. Nemliydi ve birbirine yapışıyordu.

"Seni o halde görünce," dedi. Temkinli olmaya çalışıyordu. Ancak kaygısının körüklediği sabırsızlığını bastıramadığı da belli oluyordu.

"Korkma," dedim zorlukla. Dudaklarım da tıpkı kirpiklerim gibiydi.

Hemen kalktı. Sehpanın üzerinden bir bardak su getirdi bana. Oturmama yardım etti. Kendi elleriyle içirdi. Kana kana içtim. Bardağın dibinde kalan suyu işaret parmağının ucuyla ağır ağır, nazik bir masajla dudaklarıma sürdü.

"Çok hırpaladın kendini," dedi sevgiyle. Sesindeki titreşimler öylesine berraktı ki, hiçbir tereddüde yer bırakmıyordu. Seviyordu beni. Bu halime, her halime rağmen seviyordu. Neden seviyordu benim gibi birini?

"Lütfen," dedi. Sesi bir fısıltıdan ibaretti, ancak gözleri çakmak çakmak yanıyordu. "Ne oldu, anlat bana. Neden o haldeydin?"

"Akgül," dedim.

"Ne oldu Akgül'e?"

Ona olanı biteni anlatmaya başladım. Akgül'ü ortaya sürerek kendi korkunç gerçeğimi inkâr ediyordum. Hiç değişmeyecektim. Hiç yüzleşmeyecektim kendimle. Hep saklanacaktım böyle.

Anlattıkça yüzü geriliyordu. Acı, öfke, kin... Bir tepki diğerini izliyordu. Ben de onu izliyordum. Bütün bunların sadece Akgül'ün başına gelenler olmadığını söyleseydim o an ona... Ben de adım adım, Akgül'ün geçtiği yollardan geçip geldim sana, deseydim... Ne hissederdi? Onun ne hissedeceğini bilemiyordum, ama ben sonu ne olursa olsun rahatlamış olacaktım. Arınmış olmasam da kurtulmuş olacaktım yüreğimi saran safradan. Ama bende o güç yoktu. Akgül benden daha cesurdu. O, "Ben vurdum," diye haykırırken ben, Güven'e, sevdiğim adama karşı bile dürüst olamıyordum.

O gece Güven, aşkını, şefkatini, merhametini esirgemedi benden. Ancak, sabaha doğru, gün usul usul odayı kırmızıya boyarken, bütün o hislerin yanına başka bir şeyin daha gelip oturmuş olduğunu gördüm.

Şüphe...

Duşa girmek istediğimi söyleyerek kalktım. Banyoya girdim ve kapıyı kilitledim. Bir gün, her şey ortaya çıkacaktı, ama bunun nasıl olacağını bilmiyordum. Bu gece Güven'le birlikte bambaşka bir eşikten geçmiştim. O, dürüst olmam için son bir fırsat vermişti bana, bense ikiyüzlülüğe seçmiştim.

Selim ve ben, Güven'le olduğumuzdan çok daha uyumluyduk. İkimiz de birbirimize denktik. İkimiz de ahlaki değerlerde zayıftık. İkiyüzlülükte ustalaşırken, doğruluktan uzaklaşmıştık. Selim'i sırf bunun için bile kutlamam gerekirdi. Muhteşem bir zaferdi. Beni de tıpatıp kendisine benzetmişti.

Duştan çıktığımda koridorun başından sesler geliyordu. Ardından kapanan kapının sesi... Sonrasındaysa tam bir sessizlik...

Bornozumu giydim. Saçlarımı havlu ile kuruladım ve taradım. Saç kurutma makinesiyle basitçe şekil verdim. Önce kilidi, sonra kapıyı araladım. Yatak odasına geçmeden önce evi dinledim. Az önceki seslerden dolayı, birinin gelmiş olabileceğini düşünüyordum.

"Güven," dedim. Yanıt gelmedi. Oda hemen karşıdaydı. Aceleyle çıktım ve karşıya geçtim.

Günlerden Cumartesiydi. İşe gitmeyecektim o gün, ama Akgül'ü ziyaret edecektim. Bu yüzden dışarıya çıkmaya uygun giysiler seçtim. Sakince giyindim. Yüzüme nemlendiricimi sürdüm. Belli-belirsiz makyaj yaptım. Çayı koymak için mutfağa giderken, Güven'i gördüm. Salondaydı. Koltukta oturuyordu. O sahne bir adım sonrasına kadar son derece doğal görünüyordu. Sadece bir adım sonrasına kadar...

Aniden durdum, geriye döndüm. Yerde, Güven'in ayaklarının dibinde, yırtılmış bir zarf duruyordu, elindeyse bir mektup vardı.

Başını kaldırdı. Ben de elimi kaldırdım ve kalbimin üzerine koydum. Durduğunu ya da duracağını hissediyordum. Elindeki mektup parmaklarının arasından sıyrıldı, ağır ağır salınarak yere düştü. Yüzü kireç gibiydi. Susuyordu. Konuşmasına gerek yoktu Güven'in. Sadece bakışlarıyla, beni asla affetmeyeceğini söylüyordu.

Oturduğu yerden kalktı. Halının üzerinde duran mektuba basarak yaklaştı bana. Gözlerimi yere eğdim. Ne okuduğunu, Selim denen iblisin neler yazdığını bilmiyordum. Onun konuşmasını bekliyordum, susarak. Ama konuşmadı. Eşikte duruyordum ve yanımdan geçerken bana değmemeye özen gösterdiğini fark ettim. Nefesimi tuttum. Kahrından ölmek bu olsa gerekti. O güzel adamı, o güzel sevdayı tükettiğim, onu o hale getirdiğim için kahroluyordum.

Yatak odasına girdi. Birkaç dakika boyunca çıt çıkmadı evin içinde. Sonrasında bir gürültü koptu. Açılıp kapanan dolap ve çekmece kapakları, savrulan eşya

sesleri... Odanın içinde yer yerinden oynuyordu. Kıpırdayamıyordum, ama ayakta da duramıyordum artık. Durduğum yerde yığılıp kaldım yine. Odadan gelen sesler, bedenime inen darbeler gibiydi. İstemsizce sıçrıyordum. Dakikalarca sürdü Güven'in oda ile savaşı. Belki de saatlerce... İnsan böyle durumlarda zaman kavramını kaybediyordu. Zaman, kaybettiği diğer şeylerin yanında değersizleşiyor, hatta hiçleşiyordu.

"Kalan eşyalarımı almaya gelmeyeceğim. Yollamak için de zahmet etme."

Öylesine zorlanıyordu ki konuşurken... Her harfinde, kalbindeki ihanet acısını duyuyordum.

"Her şeyi çöpe at, gitsin."

Gözlerim yanıyordu. Yutkundum. Bittiğini biliyordum. Başımı kaldırıp, utançla baktım yüzüne. Onu aldatmamıştım, onun düşündüğü anlamda bir ihanet yoktu ortada. Hiç değilse bunu bilmesini istiyordum. Yüzüne baktığım an, bunun bir faydası olmayacağını anladım. Söyleyeceğim hiçbir şey Güven'i kurtarmaya yetmeyecekti. Her şey, o mektubu açtığı an bitmişti. Onu aldattığıma inanıyordu. Taşıdığı küçücük bir yürekti nihayetinde. Hem aşk, hem ihanet acısına dar geliyordu.

37.

Bugün annem ve Selim'in cenaze törenleri yapılacak. Bugün bir sayfa değil, koca bir defter kapanacak ömrümde. Evin içindeki sesler, günün başladığını söylüyordu; tören için toplanıyordu herkes. Vaktiyle yapayalnız olduğum bu ev, adı *akraba, eş, dost* olan kuru insan kalabalığıyla dolup taşacak bugün. Birkaç saatliğine limanıma uğrayacak, sonra hep olduğu gibi açılıp, gidecekler. Herkes rol yapacak. Ben, onlar, hepimiz... Siyahlar giyecek, matemin resmini çizeceğiz dört bir yana. Birkaç saat kedere bürüyeceğiz yüzümüzü. "Nasıl bilirdiniz?" denecek, "İyi bilirdik," diyeceğiz hep bir ağızdan. Hem de bir değil, tam üç kez aynı yalana sanıklık ve tanıklık edeceğiz. Ardından "Hakkınızı helal ediyor musunuz?" diye soracaklar üç kez. Yine yalan, tekmil yalan, yalan...

Evin her köşesinde birileri vardı. O ev ve kalabalık insanlar... Alışık olmadığım bir görüntüydü bu. Selim'in dışarıya sımsıkı kapattığı kapılar, bugün, o öldüğü için ardına kadar açıktı. Ne ironi... İzliyor musun Selim? Hapishanenin nasıl delik deşik edildiğini görüyor musun?

Mutfakta kendime bir fincan çay doldurduğum sırada halam geldi, iyice sokuldu yanıma.

"Güven gelmedi daha Zeynep. Yetişemeyecek mi yoksa?"

"Güven'in haberi bile yok, hala."

"Nasıl yok? Neden?"

"Çünkü biz... Biz ayrıldık."

Halam yediği vurgunla baş etmeye çabalarken, yüzü şekilden şekle giriyordu. Geldiğimden beri hep geçiştirmiştim Güven'le ilgili sorularını, ama artık vakit gelmişti. Önünde sonunda öğrenecekti nasıl olsa, daha fazla ertelemenin bir manası yoktu.

Zor olan, halama bir açıklama yapmak değildi. Zor olan, Güven'den bahsedebilmek, Güven'li cümleler kurabilmekti. Utanç, suçluluk duygusu, pişmanlık hislerimle kavgam bittiğinde geride tek şey kalmıştı... *Unutamıyordum onu*. Özlüyordum. İçimde derin bir boşluk açılmıştı. Uyanık olduğum her an o boşluğun sızladığını hissediyordum. Duygusal bir kadın değildim ben. Hiçbir zaman öyle bir yapım olmamıştı. Hissettiğim sızı da duygusal bir tepki olamazdı. Somuttu, fizikseldi. Bir marazdı. Bazen öylesine ağırlaşıyordu ki; göğsümü ovduğum, şiddetinden ağladığım oluyordu.

"Daha ne kadarlık evlisiniz kızım? Ne ayrılığı bu? Neden anlatmadın geldiğinde?"

"Bunu yalnız kaldığımızda konuşalım mı, hala?

"Yalnızız işte. Ne oldu, ne yaptı sana?"

"Şimdi değil hala, daha sonra."

Selim'in şanına, annemin güzelliğine yakışır bir tören oluyordu. Selim'in uzak-yakın bütün akrabaları gelmişti. Bütün yollar, resmi plakalı siyah makam arabalarıyla

doluydu. Ona her kapıyı açan hatırlı dostları bir bir sıralanmışlardı, pahalı kostümler içinde. Mevkii ve makamlarına göre, uzaktan selamlaşıyor, tokalaşıyor ya da kucaklaşıyorlardı birbirleriyle. Tanıyan, tanımayana gösteriyordu beni. "Selim Bey'in kızı," diyorlardı. Çılgınca gülmemek için güç bela tutuyordum kendimi. Selim'in hiçbir zaman *kızı* olmadım ben! Bunu anlamaları neden bu kadar zordu?

Annem ebedi yerine yerleşirken, düşünüyordum. Huzurlu bir ölümdü anneminki... Çünkü bir gün bile Selim'siz kalmamıştı. Yaşarken rayından çıkan vagonlar, nihayet o son yolculukta dengeye oturuyordu. Artık aralarında değildim. Bundan böyle daha mutlu olacaktı, annem. Giderayak, bir anlamda itibarını da tazelemişti. Herkes Selim'in annemin ölümüne dayanamadığı için intihar ettiğini sanıyordu.

Kalabalıkla birlikte, benim için açılan yollardan, işaret edilen yerlere savrulup durdum tören boyunca. Zaman geçiyordu. Sabahtan beri yan yana duran iki tabut, yine yan yana iki mezara konuyordu. Bütün bu süre boyunca konuşmuyor, ağlamıyordum. Belki günah, belki ayıp, hatta belki insanlık dışı... Ancak Selim'e atılan her kürek toprağın, benim üzerimden kaldırıldığını hissediyordum. O gömülürken, ben hayata dönüyordum.

Bir el dokundu koluma o sırada. Kalabalıkla arama biri girdi. Duruşundan mı? Kokusundan mı? Neden ya da nasıl? Bilmiyordum. Ama daha yüzünü görmeden onun Güven olduğunu anlamıştım. Başımı çevirip baktım yüzüne. Ne başsağlığı diliyor, ne adımı söylüyordu, ne de başka bir şey... Sessizdi. Olsun, gelmiş olması bile yeterdi bana.

Herkes geldiği gibi, ağırbaşlı, yaslı ayrılıyordu mezarlıktan. Selim'in dünyası, akrabaları aramızdan çekildiğinde, geriye bir ben, halam ve Güven kaldık.

"Başınız sağ olsun," dedi Güven, halama.

"Dostlar sağ olsun."

Halamın tavırları soğuktu. Daha ne olup bittiğini bilmeden, ayrılığımızdan Güven'i sorumlu tuttuğu belliydi. Onlar konuşurken, ben az önce kapatılmış olan mezarlara bakıyordum. Yağmur çiseliyordu bir süredir. Kızıl toprak, çamur kahvesine dönüyordu hızla.

Halam yanımızdan uzaklaşınca, yalnız kaldık Güven'le. Aramızdaki sessizlik hâlâ sürüyordu.

"Başın sağ olsun," dedi sonunda.

Kısık bir tonla, hatta biraz da zorlanarak konuşuyordu benimle. Evi terk ettiği o gün olduğu gibi, güç bela çıkıyordu kelimeler ağzından. "Sağ ol," dedim güçlükle.

"Böyle bir durumda sorulacak soru değil ama, nasılsın Zeynep?"

Başımı iki yana salladım. İyi değildim. İstiyordum ki, görsün, anlasın Güven. Bir çare bulsun, biraz umut olsun, biraz can katsın bana. O ölüm kokulu yağmur altında üşüyordum ve kimsesizdim.

"Nasıl haberin oldu?"

"Erdem aradı dün gece."

"Gelmezsin sanıyordum," dedim yutkunarak.

"Doğrusunu istersen, ben de öyle sanıyordum. Ne oldu, nasıl karar verdim, bilmiyorum. Bir anda kendimi uçakta buldum."

"Anladım."

Bu sırada halam, Selim'in şoförü Mustafa ile arabanın başında duruyordu. Mustafa'yı bu karışıklık içinde hiç görmediğimi düşündüm bir an. Oysa sabahtan beri gittiğim her yere beni o götürmüştü. Tuhaf bir duyguydu. Yine bir körlük içine girmiştim, zihinsel bir körlüktü bu. Bazen beni bir noktadan alıyor ve sonra ansızın bırakıyordu. Çıktığım ve döndüğüm yer arasında kalan zaman sisler altında kalıyordu.

"Eve gidelim," dedim Güven'e. "Halam bizi bekliyor."

"Ben döneceğim," dedi.

"Hemen mi?"

"Hemen."

Güven'le henüz boşanmamıştık. Ayrıldığımızı kimseye duyurmamıştık. Hâlâ evliydik ve kocamın, annemle babam sanılan adamın cenaze töreninde olmaması beni zor durumda bırakacaktı. Bunu düşünmüştü Güven, bunun için gelmişti. Sebebi ne olursa olsun, orada olması bana huzur vermişti. Gitmesini istemiyordum, ama ne söyleyebilirdim ki ona? Belki sadece gerçeği... Belki tek çaremiz bu olabilirdi.

"Güven," dedim. "Eğer sakıncası yoksa birkaç saat daha kalır mısın?"

"Zeynep, bak..."

"Biliyorum. Neden geldiğini biliyorum. Ben de o sebeple biraz daha kalmanı istiyorum senden. Senden bir şey istemeye hakkım yok, onu da biliyorum ama... Lütfen birkaç saat daha yanımda ol."

"Neden onu çağırmıyorsun?" dedi.

"Kim, kimi?"

"Kimden bahsettiğimi biliyorsun. O mektupta bahsedilen aşkın diğer yarısı, Zeynep."

Böyle bir konuşmanın yeri ve zamanı değildi. Ancak, biz hiç konuşamamıştık. Daha doğrusu ben hep susmuştum. Garip bir şekilde, o an, orada hiç olmadığım kadar cesur hissediyordum kendimi. Belki omuzlarımdan kalkan toprak, belki kaybedecek hiçbir şeyimin kalmamış olması...

"Ben ona âşık değildim, Güven. İnan bana!"

"İnandığım bir tek şey var. O da aldatıldığım, kullanıldığım."

"Seni aldatmadım."

"Yoksa benim rolüm henüz bitmedi mi? Ona inat olsun diye beni kullanmaya devam mı edeceksin? Bunun için mi bu ısrar? Sınırlarımı zorlama, Zeynep."

Kızgınlıkla, sert ve kesik kesik soluyor, kendini kontrol altında tutabilmek için gayret gösteriyordu. Tüm çabasına rağmen çektiği acı yüzüne vurmuştu. Ona bakarken, hiç değilse bir kez, onun kadar dürüst olmam gerektiğini düşünüyordum. O bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu. O yeniden—bana rağmen—mutlu olmayı hak ediyordu.

"Güven... O kirli aşk, şu mezarın içinde yatıyor artık."

"Ne?"

"Mektupları yazan... Onları yazan... Selim'di."

"Baban?"

"Herkes öyle olduğunu sanıyor ama o... O, *babam* olmak istemedi."

38.

"Sanık Akgül Çağlar... Sanık vekili Ayşe Zeynep Berkan."

Akgül'ü getiriyorlardı. Yüzüne baktım, ellerindeki kelepçelere rağmen, başı eğik değildi artık Karkız'ın. Başını dik tutmayı öğrenmişti. Başkalarının yerine utanmaması gerektiğine hükmetmişti yüreği. Ruhunu benden çok daha çabuk ve kolayca salıvermişti özgürlüğüne. Karabasanına ezilmemiş, yenilmemişti bir daha. Zaman geçtikçe, büyümüş, serpilmiş ve güzelleşmişti. Suç ve ceza ne demek? Bilmiş, anlamıştı. Onu bu hale getirenlerin suçunun da, cezasının da kendisininkinden çok daha ağır olduğuna inanmıştı.

"Dik dur Karkız'ım... Bu son savaş, bu son vuruşma," dedim fısıldayarak. Sanki ona verdiğim mesajı duymuş gibi, gülümsedi bana.

"Tahliye alacak mı, Avukat Hanım?"

"Güven bana."

Güven yanımdaydı... Verdiğim yanıta gülümsüyordu. "Asıl sen güven bana," dedi ciddi bir tebessümle.

"Sana güveniyorum Binbaşı, hiç kimseye güvenmediğim kadar hem de."

Güven'e sırlarımı açıkladıktan sonra bir süre akıntıya bıraktım kendimi. Bu öylesine garip ve sancılı bir süreçti ki... İçim huzurluydu ancak yolumu kaybetmiştim. Haftalarca, amaçsızca dolaştım bir labirentin içinde. Nihayet bir gün çıkışı buldum, kapıyı açtım ve korkmadan çıktım esaretimden. Güven beni bekliyordu. Elini tuttum ve arkama bakmadan yürüdüm onunla.

Akgül'ün yanına gitmem gerekiyordu. Onu kaderiyle baş başa bırakamazdım. Bir karar aldım. Güven'in desteğiyle zaman geçirmeden uygulamaya koydum. Hâkimlikten istifa ettim. Akgül'ü savunabilmek için avukat oldum. Onu benim kadar iyi anlayan olamazdı. Kimseye güvenemez, kimseye teslim edemezdim. Onu aklayacaktım ki, kendimi de içimdeki kadına, vicdanımın sesine aklayabileyim. Çünkü ben de suçsuzdum. Selim'in elinde ince ince işlenen ve şekillenen bir bibloydum ben. İstediği zaman kolumu, kanadımı kırıyordu. İstediği zaman boynuma bir ip çekiyor beni cansız ve mecalsiz bırakıyordu. Artık o yoktu. Ben vardım. Akgül'le birlikte istemsizce sürüldüğümüz bu acımasız bataklıktan yine el ele çıkacaktık. Ben onu kurtaracaktım, o beni...

"Seni seviyorum, Avukat," dedi Güven kulağıma...

Cüppemi düzelttim, boynumu bir kuğu zarafetiyle kaldırdım ve sevdiğim adamın yüzüne baktım. Gözlerinden tuttum, öptüm nefesinden...

"Ben de seni seviyorum, Binbaşı."

Artık çekincesiz, korkusuz bir âşıktım. Hislerimi, tenimi cömertçe teslim ediyordum sevdiğim adama.

"Git ve bu işi bitir," dedi Güven. "Karkız'ı alıp, evimize gidelim."

Salona girmeden önce Akgül'ün ellerindeki kelepçeleri çözmesini işaret ettim askere. Oraya kadar kelepçeli gelmesi bile doğru değildi. Asker önce itiraz edecek oldu, sonra kabul etti. Güven'e baktım bir an. Güven'in askere bakışlarındaki *emri* o vakit gördüm.

"Harikasın Binbaşım, teşekkür ederiz," dediğimde, göz kırptı.

* * *

Her bulanık su, bir süre sonra durulur... Her fırtına bir süre sonra yorulur... Her yangın bir an gelir, soğur. Geride izleri kalmaz mı? Kalır elbette... Çamurdan bir yatak, kırık dallar, kıraç bir toprak...

Ben, Güven, Akgül...

Üçümüz de, çamurdan yataklara, kırık dallara, kıraç topraklara benziyorduk. Fırtınadan, kordan, kardan geçmiş yeni hayatımıza doğru yola çıkmıştık. Malatya'ya, Güven'in görev yerindeki evimize gidiyorduk. Karkız da bizimleydi. Onu bir daha kimsenin acımasızlığına teslim edemezdik.

Kötü günler geçirmiştik Narman'da. Ancak öyle güzel anılar da bırakıyorduk ki ardımızda...

Kar altında kalan ayakkabımın tekini bulamamıştık misal...

Olsun...

Birbirimizi bulmuştuk.

Dönüp arka koltukta oturan Akgül'e baktım. O da arkasına bakıyordu. Geride kalan sadece kötülük değildi elbette. Tıpkı benim evden ayrıldığım gün olduğu gibi, belki o da ardından gelen sesler duyuyordu. Sevdiklerine veda ediyordu belki de...

Gözlerimiz karşılaştı. Hem sevinçli, hem de hüzünlüydü. Bir şey daha vardı ifadesinde. Kendinden ve gittiği yoldan emindi. Tebessüm etti.

"İyi misin?" dedim.

"He," dedi.

"Rahat mısın?" diye sordum.

"He."

Aradan geçen onca zamana ve acıya rağmen Karkız'da sevdiğim hiçbir şey değişmemişti. O iki sihirli kelime ile yine gülümsetmişti beni.

"Korkmuyorsun, değil mi?"

"Yok."

Başını koltuğun arkalığına yasladı, huzurla yumdu gözlerini.

"Ya siz Avukat Hanım, siz korkuyor musunuz?" dedi Güven. "Yeni bir hayata başlıyorsunuz, benimle."

Uzanıp elini tuttum. Onu seviyordum. Yaşadığım kara kıştan, beyaz bir düşle dönüyordum.

"Yok," dedim inançla, umutla, aşkla...

SON